

အိုင်

ဂန္ထဝင်ချစ်ထုံး

ရွှေသမင်

စာပေ

မှ စီစဉ်တင်ဆက်သည်။

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း

ဝိပင်တလောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၁- ၂၉၆၁၁၀၊ ၀၁- ၃၉၈၅၅၇၊

၀၁-၈၆၁၀၀၈၈

ပြည်ထောင်စုမဲဖြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားဦးလုံးညီညွတ်မှုမဲဖြိုကွဲရေး
အချွတ်အမြာတာကာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး

ဒိုအမေ
ဒိုအမေ
ဒိုအမေ

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားစားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပတားတီး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများကား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- ◆ စာမျိုးသား ဦးလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး၊
- ◆ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ဖွင့်သန့်နိုင်စေရန် တည်ဆောက်ရေး၊
- ◆ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို ဒီမိုကရေစီတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ◆ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိမြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းစာနီးများမိတ်ဆက်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ◆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
- ◆ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် လှည့်ကျအမှုအရာစနစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး၊
- ◆ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန့်တတ်မြတ်ရေး၊
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ဂန္ထဝင်ချစ်ထုံး

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေနိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ၊ ၃၇/၄၄လမ်း
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
အမိုးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃)၊ (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

သျှင်မ

၀၉၅-၈၃

ဂန္ထဝင်ချစ်ထုံး / သျှင်မ၊ ရန်ကုန်၊ ရွှေသမင်စာပေ၊ ၂၀၁၄၊
၃၂၀ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ဂန္ထဝင်ချစ်ထုံး

အခန်း (၁)

“ကားပြီးသွားပြီလား ..”

“ပြီးပြီ အာစရိ .. ကြည့်ပါဦး .. တကယ့်ကို အသစ်အတိုင်းပဲ ..
ခေတ် မော်ဒယ်လ်မြင့်ဆိုတဲ့ ဂျပန်ယူစံတွေထက် သာတယ် ..”

သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ မှန်ရှိခဲ့မှန်း မရှိခဲ့မှန်း မသိလောက်အောင်
အကြံကျကျကုန်သည့် မှန်ခွက်တွေက ဟောင်းလောင်း ..

မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး ဟောက်ပက်နှင့် ပိန်ရှ်၊ ချိုင့်ခွက်နေသည့်
ခေါင်းပိုင်းရယ် .. ပြီးတော့ ဘေးတိုက် အတိုက်ခံထားရသည့် ပိန်ရှ်၊

ချိုင့်ခွက်ရာကြီးနှင့် သူ့ကား လင့်ခ်ခရူဇာ ..

“အာစရိ ..”

တိလုံး က မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း စူးစိုက် ငေးနေသည့် သူ့မျက်နှာ
မျှတ မော့ကြည့်ပြီး ခေါ်သည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့မျက်လုံးတွေ လှုပ်ရှား
သကား ...

“မောင်းကြည့်တော့ ဘယ်လိုနေသလဲ ..”

“ဟာ .. အင်ဂျင်ကလည်း ရှယ်ပဲ .. ဘုရားအလောင်းမင်းသားတောထွက်ခါနီးတော့ ကဏ္ဍကမြင်း ခုန်ပေါက်မြူးထူးတာမျိုး - အာစရိ ပထမဆုံး အပြင်ထွက်မယ့်နေ့ .. သူ့ကိုလည်း ပြင်ဆင်ခြယ်မှုနဲ့ ပြီး အာစရိကိုယ်တိုင် ပြန်မောင်းမှာဆိုတော့ အင်ဂျင်က လက်မတင်ခင်က နီးပြီးသားပဲ ..”

တီလုံး က ဝမ်းသာအားရကြီး ပြောပြနေတာ ရွန်းရွန်းဝေဝေပေမယ့် ပြည့်သျှင် မျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းတာလေးတောင် ဖြစ်မလာခဲ့ပေ ..

“အော်တိုဆားဗစ်ကလူတွေက အံ့သြနေကြတာ .. ကားက လောက် ထိထားတာကြီးကို .. မော်ဒယ်လ်ကလည်း အများကြီး နိမ့်ကျခဲ့ပြီလေ .. ဒါကို ကားတစ်စီးဖိုးလောက် ထပ်ပုံပြီး အကောင်းတိုင်း ဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်တာကို ..”

“စကား မများနဲ့ ..”

“ဟုတ် ..”

ပြည့်သျှင် က ကားနားကို လျှောက်သွား၍ သေချာ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ဒီကားမှာ သူ့အတွက် မေ့ဖျောက်ဖို့ မလွယ်သော အမှန်သမိုင်းတွေ ရှိသည်။

မုန်းသူရဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေ ကျန်ခဲ့၏။ ဘော်ဒီထု ဆေးမှုတ်လိုက်ရုံနဲ့ ကားရဲ့ပုံသဏ္ဌာန် အကောင်းတိုင်း ပြန်ပေါ်လာသော်ငြား အတွင်းကြေးဒဏ်ရာများနဲ့ ဒီကားမှာ ..

“အာစရိ .. လန်ချ် ဘယ်မှာ စားမှာလဲ .. ကျွန်တော် ကြိုပြီး -

“မလိုဘူး ..”

တီလုံး စကားမဆုံးခင် သူ ကားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီးဖြစ်ကာ တံခါးဆွဲတိတ်လိုက်ပေမယ့် တံခါးသံမဟုတ်ဘဲ နားထဲမှာ ‘ချွမ်း’ခနဲ ဆူညံသွား၏။

ရှေ့မှန်ချပ်ကြီးသည် မာကျောသောအရာတစ်ခုနှင့် ပစ်ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲ မိုးစက်တွေကဲ့သို့ တဖွားဖွား ကြွေကျသွားကြ၏။

စတီယာရင်ကို တင်းခနဲ ဖိဆုပ်ရင်း မျက်လုံးတွေကိုပါ မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ..

“ဘုတ် .. ဘုတ် ..”

ဘေးမှန်တံခါးကို ပုတ်ခေါ်နေသည့်အသံကြောင့် မျက်လုံးတွေ ခြန့်ဖွင့်လိုက်တော့ ဒါက တကယ်မဟုတ် ..

မှန်ပြင်သည် ဒီတိုင်းပဲရှိကာ အခြေအနေအားလုံးက လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်ကနှင့် များစွာ ကွာလွှမ်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ..

“အာစရိ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

အသံမကြားရပေမယ့် တီလုံး မေးလိုက်တာကို သူ သိသည်။

အဖျင်းဖျင်း ရှုတ ကျန်ရစ်သော ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ဥပေက္ခာပြု၍ သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ကားပေါ်တို့ ထိုင်လိုက်မိတာနှင့် သွေးတို့ကို ဆူပွက်လာစေခဲ့သည့် အတိတ်သည် နှစ်များစွာ ကြာခဲ့ပြီပေမယ့် မနေ့တစ်နေ့က အတိုင်းပါလား ..

ပြီးတော့ သူ ဂျပန်မှာ သွားနေခဲ့တာ ရှစ်နှစ် .. မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေတာလည်း နှစ်နှစ်ပြည့်သွားခဲ့ပြီ .. ဒါပေမယ့် အပြင်ကို ခြေတစ်လှမ်းမှ သူ မကျူးခဲ့ပေ ..

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ပြန်လည်ပတ်နေပေမယ့် တီလုံး ကိုပဲ အလုံး လွှဲထားခဲ့သည်။

တီလုံး ကနေမှ တခြား ကိုယ့်လူယုံတွေကို ဆင့်ပွား ညွှန်ကြားခြင်း ဖြင့် လည်ပတ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ သူ့ အပြင်ထွက်လာခဲ့တာ ပထမဆုံး ..

ဘာမှ သိသာစွာ မပြောင်းလဲသေးသည့် ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ရင်ထဲ အသစ် မဖြစ်စေခဲ့တာလား...။ သူ့ရင်ထဲမှာ စွဲနစ်ကျန်ရစ်သည့် ဒဏ်ရာထဲ ပြင်းထန်ခဲ့လို့လား .. လွမ်းဆွေး နာကျင်မှုတွေက ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲသေးတာ နှလုံးသားက သက်သေပြနေ၏။

“ဟင်!...”

သူ့ရှေ့မြင်ကွင်းထဲမှာ ဗရတ်သုတ်ခ ပြေးလာနေကြသည့် လူငယ် တစ်စုက လမ်းတစ်ခုလုံးပြည့်အောင် ဖရိုဖရဲ နိုင်၏။

ဦးတည်ရာမဲ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာခဲ့သည့်ကားကို အရှိန် ထပ်ချ၍ ဘီးလိုမိုရုံသာသာနှင့် ရှေ့တိုးခဲ့ရင်း လုံးဝ ရပ်ထားလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ ...

“ကျွတ်!...”

ဆော့နေကြမှန်း မသိ .. တကယ် ရန်ဖြစ်နေကြသလား မသိမယ့် ပြေးလွှားနေကြရင်း ပြန်လှည့်၍ သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်နေကြသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ သို့သော် ...

ကြည့်နေမိရင်း တကယ် ရန်ဖြစ်နေကြတာမှန်း သူ သိလိုက်သည်။ နေ့မှန်းမတည့်သေးခင် ရန်ပွဲဆင်နွှဲနေကြသည့် လူငယ်တွေက လက်နက်တွေပါ ထုတ်နေကြပြီဖြစ်လျှင် ...

“ဘာကောင်လေးတွေမှန်း မသိဘူး ..”

သူ ဒီမြင်ကွင်းမျိုးကို ကြည့်မနေချင် .. ဒီပွဲမှာ တရားခြင်း - မတရားခြင်း .. ဘယ်သူ အားနည်းတာ .. အားသာတာ ဘာကိုမှလည်း

စိတ်မဝင်စားဘဲ နောက်ထပ် လမ်းကြောင်းပြောင်းဖို့ ကားကို ဘက်နံ ဂီယာ ချိန်းလိုက်ပြီး ...

“ဟာ!...”

မျက်လုံးထဲမှာ ဒီဘက်ကို စဉ်ထွက်လာသည့်အရာကို မြင်လိုက်၏။ ဆဋ္ဌမအာရုံ၏ နှိုးဆော်ချက်ကြောင့် အန္တရာယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ပေမယ့် ‘ဒုတ် ..’ ခနဲ ပထမတစ်ခါ ဘာနဲ့ ထိသွားမှန်း မသိဘဲ နောက်ထပ် လက်ခနဲသည် ကိုယ့်ဆီ တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းငုံ့ ရှောင်လိုက်မိလျှင် ...

“ချမ်း ..”

“ဒုတ် ..”

ပြင်းထန်စွာ ထိခတ် ကွဲကြွေသံကြီး ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ပြီး အသံ အားလုံး ရုတ်တရက် တိတ်ကျသွား၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့မှန်း မဝေခွဲနိုင်တော့အောင် မှင်တက်မိနေခဲ့၏။ နှစ်ချက် ဆက်တိုက် ထိသည့် မှန်က မွေ့မေ့ကြေလျက် ...

တိမ်းငဲ့ထားမိဆဲ သူ့မေးရိုးအောက် လည်ပင်းနားလေးမှာ စိုက်ဝင်နေသည့်ဓားက ကူရှင်မှာ တစ်ဝက်နီးပါး စိုက်ဝင်နေ၏။ ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုဆိုရင်တောင်မှ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင် ..

“ဆော့ရီးပဲ ဟေ့လူကြီး ..”

ဓားကို မယုံနိုင်စွာ ငုံ့ကြည့်နေမိဆဲ တံခါးရဲ့ဘေးမှာ လူရိပ် ရောက်လာ၏။

အသံကို အထဲက ကြားလောက်အောင် အော်ပြော၍ တံခါးကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထု၏။

အခန့်မသင့်လျှင် ကွဲကျသွားနိုင်သည့် အရှိန်မျိုးနဲ့ ထုနေတာ ဖြစ်

၏။ တော်ရုံနှင့် စိတ်လွပ်ရှား မလွယ်တတ်သော ပြည့်သျှင် မျက်နှာမှာ အံ့ဩခွင့်တက်ခြင်းတို့ ခဏနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး ...

“မင်း ဘာလုပ်ပေးနိုင်သလဲ ..”

တံခါးကို လျှော့ခနဲ ချပစ်လိုက်ပြီး တည်ငြိမ်သည့်မျက်နှာနှင့် မေးသည်။

လူငယ်က အသားဖြူဖြူ မျက်နှာပုံချောချောနှင့် အရပ်အမောင်း ကိုယ်နေဟန်ထားအရ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ...

သို့သော် ရိုင်းစိုင်းတတ်ပုံရသည့် မျက်လုံးတွေက စူးရဲနေကာ အညိုရောင်ရင့်နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားတို့က သေသပ်ကျနစွာ ရှိနေပေမယ့် တည်ကြည်ပုံတော့ မရှိ။

“ပြောလေ .. ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ..”

“မှန်ကွဲသွားပြီ ..”

“မြင်သားပဲ ..”

“ဒီဓား ငါ့လည်ပင်းကို စိုက်သွားရင် ..”

“အခု မစိုက်သေးပါဘူး .. အဲ့ဒါ မတော်တဆ လွဲချော်သွားတာ မဟုတ်ဘူး နော် .. ကျွန်တော်ဓား ဟိုမှာ လမ်းကြောင်းလွဲသွားတည်းက မလိုသူ မထိအောင် လိုသလို လွှဲပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တာ ..”

ပြည့်သျှင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ လူငယ်တွေ တစ်အုပ်ကြီးထဲကနေ ရပ်ကျန်ခဲ့တာ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်ကာ သုံးယောက်နဲ့ တစ်ဖွဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြတာမှန်း သိသာသွား၏။ ဒါပေမယ့်...

“မင်းတို့ ကစားနေကြတာလား ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ .. သေနိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ လမ်းပေါ်ထွက် ကစားပါ့မလား ..”

“ဒါ ဘယ်သူ့ဓားလဲ ..”

“ခင်ဗျားရှေ့မှာ ရောက်နေတာ ဓားပိုင်ရှင် ..”

ပြည့်သျှင် က နှုတ်ခမ်းဖြင့် မှဲတာပြီးတာ မဖြစ်ဘဲ မျက်ဝန်းတို့မှာ အေးစက်စက် လှောင်ရိပ်တစ်ချက် ဖြစ်သွားပြီး ...

“သွားလေရာ ဓားဆောင်သွားရတယ်ဆိုတော့ တော်တော် ရန်သူများတဲ့ ပုံပဲ ..”

“ရန်ဆိုတာ ကိုယ်က မဖြစ်ချင်ဘဲလည်း ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့လူရှိရင် ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံခံရတာပဲ ..။ ဓားဆောင်ထားရုံတင် မကဘူး ချုံကွယ်က ရန်သူကိုပါ ဒုက္ခပေးနိုင်အောင် လက်နက်ပုန်းပစ်တဲ့ ပညာတွေပါ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်သေးတယ် .. ဟွန်း .. အခု ခင်ဗျားအသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်တာဆိုတော့ .. ဒါကို ခင်ဗျားယုံမှာပါ ..”

ပြည့်သျှင် ၏ မျက်ခုံးထူထူတွေ တွန့်ခနဲ ကုတ်ကျသွား၏။ လက်နက်ပုန်းပစ်တတ်ခြင်းဆိုတာကို ကြားလိုက်တာနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်သွားသည်။

ပြီးတော့ ဒီကားကိုပဲ ဤသို့သော ပစ်ခတ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကွဲကြစေခဲ့ခြင်း ..

“ခင်ဗျား မေးစရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဒီပြဿနာအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပြောဖို့ရှိတာတွေ ပြော ..”

“မလိုတော့ဘူး .. မင်းပုံစံ ကြည့်ရတာ မင်း ဘာတွေ လျှောက်ဖွဲ့ နောက်က လိုက်ရှင်းမယ့်သူ ရှိတဲ့ပုံပဲ ..”

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး ..”

“ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ တာဝန်ယူရတဲ့သူ ..”

“အို -”

“ဆိုတော့ .. ခု ဖြစ်ခဲ့တာကို ထားလိုက်ပါ ..။ ရယူတယ်ဆိုတာ ဆေးချင်တာကို ယူရတာထက် မပေးချင်တာကို ယူနိုင်တာကမှ ရယူနိုင်ခြင်း မည်တာ ..။ မှန်ကွဲသွားပေမယ့် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး .. မင်းရဲ့ဓား ကြောင့်လည်း ငါ မသေခဲ့ဘူးဆိုတော့ ..”

“အိုခေ .. ဒါဆိုရင် ဓားပြန်ပေးခဲ့ ..”

“ဟွန်း ..”

ပြည့်သျှင် က ခပ်မဲ့မဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး စက်နှိုးလိုက်၏။ လူငယ်က မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပေမယ့် ကားကနေ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်ထည့်သည်။

အေးဆေးပုံစံ ဖြစ်သွားပြီး ရပ်ကြည့်နေတာကို သျှင် က အပြုံး လက်စနှင့် ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ကံကြုံရင် ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ ..”

“ကြုံမှာပါ .. ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် ဆုံဖြစ်ကြရင်တော့ ခင်ဗျား ရမယ့် လက်ဆောင်က ဒီလို လှချင်မှ လှမှာ ..”

မှန်တင်လိုက်ပေမယ့် လူငယ်၏စကားသံကို အပြီးသတ်အထိ ကြားလိုက်ရသေးသည်။

ကားသည် နောက်ထပ် လမ်းချိုးတစ်ခုထဲကို ကွေ့ဝင်လိုက်ပြီးမှ ဘေးမှာ ချရပ်လိုက်ကာ ...

ဘာဖြစ်တာလဲ ..။

ဘာဖြစ်တာလဲ ပြည့်သျှင် ..။

ဒီနေ့ အပြင်ကို ပထမဆုံး ထွက်လာခဲ့တာ .. ဒီကားနဲ့မှ ဒီလိုအဖြစ် မျိုးနဲ့ နောက်ထပ် ..။

ကြေမွနေသည့် မှန်ကွဲစတွေကို မျက်လုံးက ရောက်ရင်း လီတမှာ တင်ထားသည့် ခြေထောက်ကို အမှတ်တမဲ့ ပြန်ရုတ်လိုက်လျှင် ခြေဖနောင့်မှာ စစ်ခနဲ နာကျင်သွား၏။

ပုဆိုးကို ‘မ’၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မှန်ကွဲစလေး နှစ်ဝင်နေကာ ထိုနေရာမှာ သွေးစတွေနှင့် ..။

နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကာလ၏ ပထမဆုံး ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ခြင်းက ယဉ်သည် ..။ မှန်စလေးကို နုတ်ယူကာ သူ့စိတ်တွေ ဘယ်အရာအတွက် ပျံ့လွင့် ဆွေးငေးသွားမှန်း မသိလိုက်ဘဲ ဒီတိုင်း အကြာကြီး ငိုငိုနေခဲ့မိ၏။

ဒီကားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပစ်ထားခဲ့ပြီးမှ အကောင်းတိုင်းဖြစ်အောင် သေချာ ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ မောင်းထွက်ခဲ့တာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်..။

တစ်လနီးပါး အချိန်ယူ ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည့်ကားဟာ နှစ်မိုင်လောက် ခရီးအရောက်မှာပဲ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေသည်။

စိတ်တို့သည် မနားမနေ ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရပြီး ဘယ်လောက် သွားသွား မဆုံးနိုင်သေးသည့် နွေကန္တာကို ဖြတ်သန်းနေရဆဲ ဝန်တင်ခြင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ..။

အခန်း (၂)

ကလပ်တစ်ခုလုံးမှာ သူတို့အုပ်စုတွေချည်း ကဲနေကြတာ အလဲလဲ အကွဲကွဲတွေပါ ဖြစ်၏။

ငြိမ်ညောင်းသည့် မြူးစစ်တွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စား ။ ရင်ခုန်သံ တွေနဲ့ ချိတ်ဆက် ထိကပ်၍ ကနေကြသူတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက် ။

ဟားတိုက်ရယ်လိုက် .. ယိုင်ခနဲ စိုက်ကျသွားလိုက် .. ပြန်ထ က'လိုက် .. က'တော့ ကနေတာပေမယ့် ရင်ခုန်သံတွေ မပါကြဘဲ...

“ဟိုဘက် သွားကွာ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ကိုယ့်ဘာသာ တာဝန်ယူ .. ငါ့မှာ ရှိပြီးသား ..”

“ရှိတော့ ဘယ်တစ်ယောက် ညာတစ်ယောက် တွဲလိုက် ..”

“ယူ နော် .. တို့ကို ဟိုဘက်ပို့ .. ဒီဘက်ပို့နဲ့ ..”

“ဒါဆိုလည်း လာကွာ ..”

ကိုယ့်လူနဲ့ ကိုယ့်အတွဲနဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေကြဆဲ ရီဝေဝေ မျက်လုံး တွေက အဖြူအမည်း ဘာကိုမှ ခွဲခြားမနေခဲ့ဘဲ သူမကို ပြန်ဆွဲခေါ်လိုက် လျှင် ...

“အို!... ကဲ ..”

“ဖြန်း ..”

“ဟာ!...”

လက်ကိုပြန်ဆွဲ၍ ဆွဲဖက်ထားလိုက်မိတာ နွေးခနဲ ပါလာပေမယ့် သူ့ခါးကို ပြန်လည်ပွေ့ဖက်၍ ကမယ့်သူ မဟုတ်ခဲ့ရာ ...

ပါးတစ်ဖက်မှာ ပူလောင် ကျိန်းစက်သွား၏။ ရီဝေဝေ ချာချာ လည်နေတာက ပို၍ မူးမိုက်သွားသလိုရှိသော်လည်း ချက်ချင်း ပုတ်နှိုး လိုက်သလို ခေါင်းထောင်သွားခဲ့သည်။

“မင်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင့်ကို ရိုက်တာ ငါ ..”

“မင်းက ..”

သူမကို မျက်နှာစိမ်းမှန်း သိလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် အရွတ်ဆန် ချင်သည့်စိတ်က ထောင်းခနဲ ဖြစ်လျက် ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို ပြန် ဆောင့်ဆွဲလိုက်လျှင် ...

“ကဲ .. ဟယ် ...”

“ဖြန်း ..”

နောက်တစ်ချက်လည်း တည့်တည့်ထိ၏။

“တောက်!... ကွာ .. ကဲ ...”

“ဟာ!... ဟေ့ .. ဟေ့ .. တော် ...”

သူ့လက်ကျတော့ လိုရာမရောက်ခင် ပိုင်းဝန်းစုပြု၍ တားဆီးခြင်း ခံလိုက်ရ၏။ အပြာရောင် သိသာသော ညိုလဲ့သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် မိကိုက်ထားဆဲ ပန်းရင့်ရောင် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ ...

“ဟေ့ .. မင်းက ဘာလဲ .. သွားတော့လေ ..”

သူမကို တစ်ယောက်က ဆွဲခေါ်လိုက်တာလား .. တွန်းလိုက်တာလား မသိ .. ဝိုင်းအုံနေသည့်လူတွေရဲ့ နောက်ကနေ မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဖယ်စမ်းပါ .. ဘာလဲ .. အဲ့တစ်ယောက် ..၊ ဘယ်မှာလဲ .. ငါနှစ်ချက်တောင် ခံလိုက်ရတာ ..”

“မင်း ထပ်ဆွဲတာကိုး ..”

“ထပ်ရိုက်ရဲမယ် မထင်လို့ပေါ့ကွ .. ဘာလဲ .. ဂျက်မ လား ..၊ ဘာတွေ လာထွင်တာလဲ .. တောက်!...”

သူပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ညာပွတ်စမ်းရင်း သွားတွေကို လျှာနဲ့ထိုး၍ စမ်းကြည့်သည်။ အောက်မေးဖျားကို ဘယ်ညာရဲ့စောင်းပြီး လှုပ်ကြည့်လိုက်၏။

သွားတွေ ကျွတ် .. မေးရိုးပါ ပြုတ်ထွက်သွားပြီလား ထင်ရအောင် ရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။

“တောက်!...”

သူ တက်ခေါက်မိပြန်ကာ ကာဆီးထားသည့်လူတွေကို လက်နဲ့ ယမ်းဖယ်ထုတ်ပစ်၍ ...

“ငါဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ့်အသားထိရင် အဲဒီသတ္တဝါ ဘာကောင် ဖြစ်ဖြစ် လက်ရှောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

မူးယစ် ရီဝေတာတွေ ပြယ်လွင့်သွားခဲ့ပေမယ့် သွေးဆူနေတာက အရက်ရှိန်ကြောင့် ဝိုဆိုတာလား မသိ ..၊

သည်းမခံတတ်သည့်စိတ်ကို ရိုက်ပုတ်နှိုးနေသလိုပင် ..၊ ခဏတစ်ဖြုတ် လန့်ဖျန် ရပ်တန့်သွားသည့်ပွဲက ရယ်သံတချို့နှင့် ပြန်လည် အသက်ဝင်လာသည်။

သူ့ကောင်တွေကလည်း ခေါင်းကုတ် .. ရယ်မောခြင်း ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ..၊

“မင်းကွာ .. လူမှားပြီးတော့ပဲ ဖက်ရတယ်လို့ ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ကောင်းတယ် သော .. ယူလိုလူ ဒီလိုနည်းနဲ့လည်း ခံရဦးမှ ..”

“ဘာ!...”

ခုနက ဟိုဘက်ဒီဘက် တွန်းထိုး ပုတ်ထုတ်ခံနေရသည့်မျက်နှာနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ အချစ်သစ် မျက်နှာလေးက ရောင်စုံမီးလုံးအောက်မှာ နယ်မော ရွှင်ပျလျက် ...

“လာပါကွာ ..၊ စောသေးတယ် ပြန်စမယ် ..”

“မစဘူး ..”

ခံလိုက်ရသည့်စိတ်က အပြီးတကြီး ရှိနေဆဲမို့ လူတွေထဲမှာ လှည့်ဝတ် ရှာဖွေမိ၏။ ဒါနဲ့တင် အားမရဘဲ ညီမင် နဲ့ ဝိုင်းထက် တို့ ရှေ့မှာ နီနေကြတာကို တွန်းဖယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ကလပ်ထဲမှာ တွေ့နေ မြင်နေကျလူတွေပဲ များကာ စိမ်းသက်တဲ့ သူပုံဆီ ထင်းနေတတ်၏။ သူမကို အဝင်ဝရဲ့ ညာဘက် အတွင်းဘက် ဆောက်မှာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ရောင်စုံမီးလုံးကြီးက အရောင်စုံအောင် လည်ပတ် ပြေးလွှားနေသေးတဲ့ ဖြတ်သွား ကာတွယ်သွားတတ်သည့် လူရိပ်တွေလည်း ရှိသော်ငြား ရင်ဘတ်ပေါ် မရောက်တရောက် စတက်ပ်ဆဲပင် ခပ်ပျော့ပျော့ အေးပါးနှင့် ဖြူနေသော မျက်နှာတစ်စောင်ကို ထင်းနေအောင် မြင်ရသည်။

ပြီးတော့ ချွန်ကော့နေသည့် နှာတံလေးနဲ့ တွန့်ကုတ်နေသော မျက်နှာတန်း ..၊

သူမသည် လည်ပင်းအထိ ထုတ်နေသော လက်ရှည်ခါးရှည် အဖြူဆွတ်ဆွတ်ကို ဝတ်ထားကာ ထဘီလား .. စကက်လားတော့ မသိ..။

အောက်ပိုင်းကတော့ ခပ်ဖျော့ဖျော့ အနွယ်တွေပါသည့် အနက် ရောင်ပဲ ဖြစ်သည်။ သူမရှိရာကို လှမ်းသွားနေတုန်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထုရိုက်ကြိမ်းမောင်းရင်း သူမက ဆွဲထုတ်ခေါ်သွားလေသည်။

“ဟေ့ .. မရဘူး .. ရပ်စမ်း ..”

“သော ..”

အလောတကြီး ခုန်လွှားသွားမည် ပြင်လိုက်သော်လည်း နောက်ကနေ ဆွဲထားလိုက်သည့် လက်တွေကြောင့် ...

“ဟား!... မင်းတို့ ..”

“ဘာလဲကွ .. မင်း လက်လွန်မှာစိုးလို့ ..၊ ဟိုက မိန်းကလေး ..”

“မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးကို ပါးရိုက်သွားတာ နှစ်ချက်..”

“ဒါပေမယ့် မင်း လက်ရွယ်လို့ မရဘူး ..”

“ရတယ် ..”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆိုကွာ .. ဝိုင်း .. ဒီကောင်ကို ဆွဲဦး ..”

သူ့အတွက် နောက်ဆုတ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ ဒါ ပထမဆုံး ..

သော ခပ်ကြိတ်ကြိတ် တက်ခေါက်၍ ...

မင်းနဲ့ ငါ မပြီးသေးဘူး ..။

အခန်း (၃)

“ပေါင်မုန့်က ကြမ်းလိုက်တာ ..”

“ဒီနေ့တော့ ဒါလေးပဲ စားလိုက်ပါဦး .. ညကျမှ ..”

“ဓားချင်တော့ဘူး ..”

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ တစ်ခါတည်း ထရပ်ပြီးဖြစ်ကာ ...

“ကျွန်တော် အပြင်သွားမယ် ..”

“မင်းအမေနဲ့ အွန်လိုင်းမှာ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်မို့လား ..”

“သိတယ် ..”

“လူလေး .. မင်း ဒီည အိမ်မှာ နေသင့်တယ် ထင်တယ် ..”

ဘယ်ညတုန်းကတော့ အိမ်မှာ မရှိခဲ့တာ ဖြစ်ဖူးလို့လဲ ..၊ စိတ်တို

ည မျက်နှာက မကြည်မလင်နှင့် ဖုန်းကို ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်

ပြီးတော့ အခန်းထဲဝင်ကာ လက်ပတ်တွေ .. ဆွဲကြိုးရှည်တွေကို

ဆုံးနည်းနဲ့ ခွပ်ချ ဝတ်ဆင်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် သော ပုံစံမှာ ကြည့်ရှုမကောင်း တဲ့ အင်္ဂါရပ်ဆိုတာ ဘာမှ မရှိပေ ..။ ထို့ကြောင့် ဗရတ်သုတ်ခံရ ဘယ်လိုပဲ လုပ်ထွက်လာလာ ရှင်းသန့် ကြည်စင်နေသည့် ဥပဓိရုပ် အနည်ထိုင်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိ ..။

အိမ်ရှေ့ကနေ ဂယ်ကွေ့အတိုင်း ဝိုက်ချာသွားသည့်ကားကို မောနေမိကာ ဦးယက္ခ သက်ပြင်းချသည်။ သော ရင်ထဲမှာတော့ သက်ပြင်းချသံကို မကြားဘဲ သိနေခြင်းနှင့်အတူ မကျေနပ်သေးသလို စိတ်ကြောင့် ညမူညတာမှာတောင် လီဇာကို စိတ်ကြိုက် ဖိနင်းထား သည်။

သူ့အတွက် မိဘဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ..။
ငါ့မှာ အမေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့နှလုံးသားဝတ်စုံ သူ ..။ သားတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကိုတောင် အ တလျှော့ ဖြစ်နေပုံပါ ..။

ဒီမေတ္တာတရားကြီးကို မျှော်တလင့်လင့်နဲ့ မော့ငေး လွမ်းဆွေ တာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် မေမေ ခံစားနေရတယ်ဆိုတဲ့ နှစ်တွေ က တော့လို့လား ..။

ပြီးတော့ မေမေစိတ်ကို သူ သိသည်။ မေမေ ဒီလောက်ထိ အသ နဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပေ ..။ နာကျင်စရာတွေကို ပြောပြ ခံစားနေရတဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေတတ်ပေမယ့် စီးပွားရေး လူမှု နယ်ပယ်တွေမှာကျတော့ သူ့အပိုင်းနဲ့ သူ ခွဲခြား ခံစားသွားတာ တည်ငြိမ်ငြိမ် ..။

ထို့ပြင် ပြောရင် ပြတ်သည်။ လုပ်ရင် ရှင်းသည် ..။ သူ့ပုံစံအ ဖဲ သားတစ်ယောက်ကို ထုဆစ် ပုံဖော်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ငယ်စဉ်က လက်ပွန်းတတီးရှိခဲ့ကြသည့် အချိန်တွေမှာ သူ့စိတ်ထဲ မေမေစိတ် .. မေမေ ခံစားချက်တွေနဲ့ ဖြစ်ကာ ..။ မေမေ အနားမှာ နေတော့သည့်ကာလတွေမှာ ဘာရှိခဲ့သလဲ ..။

အထီးကျန်မှုတွေကို သူ ဝါသနာပါတာတွေနဲ့ လုံးထွေး အချိန် နှီးရင်း လူတကာတွေထက် အစွန်းရောက်သူလို အောင်မြင်မှုတွေ လာခဲ့သည်။

သော ဆိုတဲ့ကောင် အရမ်းတော်သည်လို့ ပြောစမှတ်တွင်ခြင်းက အဝ အထီးကျန်ခဲ့သမျှ၏ အဆိုးထဲက အကောင်း ..။

ဒါနဲ့တောင် ဝါသနာပါတာလေးတော့ လုပ်ပါစေဆိုတာမျိုး အနိုင်ဘူးလား ..။

တားမောင်းနေရင်း စိတ်နဲ့ လူက တစ်သားတည်း မကျဘဲ ရှိစဉ် ခင်လာ၏။

“ပြော ..”

“မင်း အပြင်မှာလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ငါတို့ ကန်ဘောင်မှာ အားလုံး ရှိတယ် ..”

“ဘဲကင်ဆိုင်ကို လိုက်ခဲ့ကွာ .. စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်မယ်..”

“ပြီးရော ..”

ဦးကဲထဲမှာ ဟာနေသည်။ လောလောဆယ် တစ်ခုခုစားဖို့ထက်

အရေးမကြီး ..။

ညနေ ခြောက်နာရီဆို သူ ညစာ စားနေကျ ..။ ရှစ်နာရီဆို ဒါက

ညစာ ..။

အိမ်မှာ ရှိနေချိန်နဲ့ ညလယ်စာကို အိမ်မှာ တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းတတ်

သော်လည်း မကြိုက်သည့်အစားအစာဆို နည်းနည်းလေးမှ သည်
မျိုးချနိုင် ..

ကားကို ရုပ်ရှင်ရုံလမ်းဘက်ကနေ ကူးပြီး တစ်ဖက်ကို ကွေ့
လိုက်လျှင် အမှောင်ကျသည့်ဘက်ကနေ အဖြူရောင်အရိပ်တစ်ရိပ်
ထွက်လာ၏။

ရှေ့က တစ်ယောက် .. နောက်မှာ သုံးယောက် ..

သူ သေချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ရှေ့ကလူကို ရှောင်၍ နောက်ကလူ
ရှေ့ကနေ ကားကို ဖြတ်ပိုက်လိုက်၏။

"ဟာ!..."

"ဟေ့ .. ဘာလုပ်တာလဲ .."

အနက်ရောင်ရှာကင်တွေနဲ့ချည်း သုံးယောက်ဖြစ်ကာ ကိုင်
သည့် တုတ်တွေက သေးသေးလုံးလုံးတွေမို့ တုတ်တွေလား .. သံတွေ
တွေလား ဆိုတာတောင် မသိနိုင် ..။

မတော်တဆ မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ကြသဖြင့် သော ထွက်လာ
မြင်သည်နှင့် တုတ်တွေကို လွှဲပြီး နှစ်ယောက်က ဝင်ရိုက်သည်။

တစ်ယောက်က သူ့နောက်ကို ပြေး၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်
ထွက်ပြေးသည့် အဖြူရောင်က ဆက်မပြေးဘဲ အနားမှာ ရပ်ကြည့်
ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်၏တုတ်များကို ရှောင်ကာ တစ်ယောက်၏
ရင်းကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ မျက်စိကိုရော လက်ကိုပါ
စပ် လှုပ်ရှားပစ်လိုက်လျှင် တစ်ယောက် ခွေခနဲ ကျသွား၏။

လက်ထဲရောက်လာသည့်တုတ်ကို အဖြူရောင်ဆီ ပြေးဝင်သွား
ထဲ လှမ်းပစ်လိုက်ပြီး အနားကတစ်ယောက်ကို ပွဲသိမ်းပေးလိုက်သ

အဖြူရောင် ခပ်ပိန်ပိန်လူငယ်က တုတ်နဲ့ ပြေးလာသူကြောင့်
နောက်ဆုတ်ရှောင်ဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ရှေ့မှာပဲ အွန်ခနဲ ကောထွက်သွား
သည့်အဖြစ်ကြောင့် အံ့အားသင့်သွား၏။

"ဟေ့ကောင် .. တက် .."

"ဟင်!..."

အနားမှာ ကားရပ်လိုက်မှ နောက်မှာ လူရိပ်တွေ ပြေးလိုက်လာကြ
တာကို မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်း ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ
သည်။

ပြီးတော့ နောက်ကို ကြည့်လိုက် .. ကားမောင်းသူကို ကြည့်လိုက်
နဲ့ ..

"မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. မဟုတ်ရင် ငါတော့ သေပြီ..."

"ဘာလဲ .. မီးခံသေတ္တာ ဝင်ဖောက်တာလား .."

လူကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးနေသည့်မျက်နှာကို သူကပဲ ကြည့်ကာ
အိတ်ပြင်းကြီး ချစ်ရင်း ..

"မီးခံသေတ္တာ ဖောက်ရဲရင် ဒီလောက်တောင် ကြောက်အားလန့်
အကြီး ပြေးပါ့မလားကွာ .. ပြီးတော့ မင်းလို ဖိုက်တာဆိုရင်လည်း
ဆက်သေးတယ် .. ဒါနဲ့ နောက်က လိုက်လာတဲ့လူတွေကို မြင်လို့
သွတ်ပြေးခဲ့တာလား .. ငါတောင် မင်း ငါ့နားရောက်လာမှ မနည်း
ပြန်ပြန်ကြည့်လို့ မြင်တာ .."

"အဲ့ဒီလောက် လျင်တာ ကောင်းပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မင်း
ပြဿနာတော့ ရှာရတာပဲ .."

"ပြဿနာက ငါ ရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး .. ငါ့ချစ်သူနဲ့ ငါ့ကို
ချစ်တဲ့က ခွဲခဲ့ကြတာ .."

“ဘာ!..”

“ငါတို့ ခိုးပြေးကြတာ တစ်လ ကြာတယ် .. လက်ထပ်ထားပြီးတဲ့ ကိုယ့်မိန်းမကို ဘယ်သူက ခိုးရာပါပစ္စည်း လုမိသလိုမျိုး အလွယ်တကူ ပြန်ပေးပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် မေ့ပစ်နိုင်မှာလဲ ..”

အဖြစ်တွေက ဒီလို ရှိခဲ့တာလား ..။ သော ကားမောင်းရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ရပြီမို့လား .. ဆင်းတော့ ..”

မပြောမဆို ကားရပ်လိုက်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တအံ့တဩနှင့် ..

“ဒီမှာပဲ ဆင်းရမှာလား ..”

“မင်းကို ဟိုလူတွေလက်က လွှတ်အောင် ဆွဲထုတ်လာတာလေ.. အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပါမယ်လို့များ ပြောမိလို့လား ..”

ခပ်လှမ်းလှမ်းက မီးတိုင် မီးရောင်နှင့် သော ကို သူက သေချာ ပြန်ကြည့်နေသေးသည်။

“မင်းက မင်းသားပဲကွ .. အားကျစရာပဲ ..”

“ဘာလဲ .. ဘာတွေပြောပြော မင်းကို လိုက်ပို့ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး..”

“မပို့ရပါဘူးကွာ .. ငါ အတည်ပြောတာပါ .. မင်းက ရပ်လည်း ဖြောင့်တယ် .. ဖိုက်တော့လည်း ဖိုက်တယ် .. ငါဆိုရင် လက်သီးတစ်လုံး တောင် ဖြောင့်အောင် မထိုးတတ်ဘူး ..။ ငါ့နာမည်က လက်စွဲတော် .. မင်းကရော ..”

“လက်စွဲတော် ဟုတ်လား .. အဟွန်း ..”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”

“မင်းပုံစံနဲ့ မင်းနာမည် လိုက်ပါတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မင်း ဘယ်တော့မှ သူများရဲ့ ရှေ့ဆောင်ဦးစီးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး..”

“နာမည်ကြောင့်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ငါ့အမေကတော့ မရှိမဖြစ် အလိုအပ်ဆုံးလို့ အဓိပ္ပာယ်ယူထားတာတဲ့ ..။ ငါကလည်း ကြိုက်တယ် ..”

“ကောင်းပါတယ် .. ကိုယ် ကျေနပ်ဖို့ပဲ လိုတာ .. ကဲ .. ဆင်း..”

“နေပါဦး .. မင်းနာမည် ပြောဦးလေ ..”

“ငါ့နာမည်ကိုတော့ ငါက မကြိုက်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒီနာမည်ပဲ ဖြစ်နေရတယ် .. ဒါပေမယ့် မပြောချင်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့်တွေကလည်းကွာ ..”

“သော လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက် ..”

“သော .. မိန်းမနာမည်လို့ပဲ ..”

သော က ပြုံးလိုက်ပြီး ..

“ငါကတော့ မိန်းမဆန်တဲ့ကောင်ဆို မကြိုက်ဘူး ..”

ကားပေါ်က ဆင်းနေခဲ့ပေမယ့် ကားထွက်သွားတဲ့နောက်ကို ရပ်ကြည့် ငေးစောကျန်ခဲ့သည့်ပုံရိပ်က ဘက်စုံမှန်မှာ ပေါ်နေသေးသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ကြတော့ သူတို့က ကြိုရောက်နေကြတာ မို့ လည်ပင်းတွေ ရှည်အောင် ချော်နေကြတာ ဆိုင်ထဲမဝင်ခင်တည်းက ဖြစ်နေရ၏။

“အစ်ကိုရေ .. မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ ..”

“ဘယ်လိုလဲ .. မင်း အဆင်ပြေလား ..”

“ပြေတယ် အစ်ကို .. အစ်ကိုကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. အွန်တော် အိမ်မှာ ထွက်ပေါက်ပိတ်သလိုဖြစ်ပြီး ရူးလောက်အောင်

ခံစားနေရတာ .. ဒီအလုပ်က အတော်ပဲ .. တွေးချိန်ငေးချိန် ရှိတယ်..
မမြင်ချင် မကြားချင်တာတွေလည်း ဘာမှ မကြားရဘူး ..”

စည်ကြိုကောင်လေးနဲ့ သူ စကားပြောနေတာကို အထဲကနေ လှမ်း
ကြည့်ပြီး ရဲ့မဲ့နေကြ၏။

“မင်းကွာ .. ရောက်လေရာမှာ မသိတဲ့သူရော ရှိရဲ့လား ..”

“ကဲ .. ရောက်လာပြီ ဥစ္စာ .. ထားလိုက်စမ်းပါ .. သူကုသိုလ်နဲ့
သူ ..”

နားလည်ပေးနေသူက တစ်မျိုး .. နားမလည်အောင် ဖြစ်နေတာက
တစ်ဖုံ .. သူ ထိုင်လိုက်တာနှင့် စားသောက်စရာတွေ မှာလိုက်ကြကာ..

“ဘယ်လိုလဲ သော ..”

“ဘာလဲ ..”

“ကြည့်ရအောင် .. ပြ ..”

“ဟေ့ကောင် .. မင်းက ဘာလဲ .. သော ကို ဘာပြခိုင်းနေတာလဲ..
လူလယ်ခေါင်မှာ ..”

ဝိုင်းထက် က ညီစဉ် ကို မေးဆတ် မေး၏။ ညီစဉ် က လက်ကာ
ပြကာ သော ကိုပဲ ကြည့်၍ ..

“မနေညက ကလပ်မှာ အမှတ်တရတွေ ပေးသွားတဲ့ အိန်ဂျယ်
လေ .. ဒီလောက် အမှတ်တရကြီး ဖြစ်ခဲ့တာ .. ခုလောက်ဆို ဒီကောင်
အပြင်မှာ ကောက်ကြောင်းတွေ ထင်ပြီးနေပြီပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြီးပြီ ..”

“ဟစ်!...”

ဝိုင်းထက် တို့ မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ဒီကောင်
တကယ်ပါလားလို့ တွေးမိကာ ညီစဉ် တပ်အပ်ကြီး မေးလိုက်တာ မှန်

သွားခြင်းအတွက် အထင်တကြီးတွေပါ ဖြစ်၏။

သူတို့တွေထဲမှာ ထူးထွေဆန်းပြားခြင်းတွေ အများဆုံးကို ပိုင်
ဆိုင်၍ မွေးဖွားလာသူဟာ သော ပဲ ဖြစ်လေသည်။ စာဆိုလျှင် ကျောင်း
သင်ခန်းစာဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်လိုစာဖြစ်ဖြစ် သော က ကျက်စရာ မလို
ပေ ..၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်တာနှင့် မှတ်မိသည်။

သည် .. ၏ မလွဲ အာဂုံဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် အနည်းငယ်
အာရုံစိုက်ပြီး မှတ်လိုက်တာနှင့် ရသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း
သားဘဝမှာ ပညာတော်ခဲ့သည်။

တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်တဲ့ ပညာရပ်တွေကျတော့လည်း သူ့လောက်
လက်မြန်တာ မရှိ ..၊ ပစ်မှတ်ကို ချိန်ရွယ်ပြီး ပစ်တာ သိပ်မဆန်းပေမယ့်
သော က လက်ဆနေဖို့ မလိုဘဲ လိုရာကို တန်းခနဲ ရောက်အောင်
ကောက်ကာငင်ကာ ပစ်နိုင်တာမျိုး ..၊

နောက်ထပ် ပါရမီထူးတစ်မျိုးသည် သော က ပန်းချီပညာလည်း
တော်၏။

ဒါကျတော့ ဘယ်ဆရာနဲ့မှ လက်ထပ် သင်ကြားထားတာ မဟုတ်
ပါဘဲ ပုံတူရေးခြင်းကို ဝါသနာအလျောက် လုပ်တတ်လာခဲ့ရင်း လက်
ရာမြောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ခုနောက်ပိုင်းတွေမှာတော့ သူ့စိတ် စွဲလမ်းမှုတစ်ခုခု ကျန်ခဲ့ပြီဆို
လျှင် ထိုအရာတို့ ပုံတူရေး၍ ဖြေသိမ့်တတ်ခြင်းတစ်ခု တိုးလာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ညီစဉ် က တပ်အပ်သိပြီး တန်းခနဲ မေးလိုက်တာဖြစ်
သည်။

“ငါ ထင်သားပဲ .. မင်း ပါးနှစ်ချက်တောင် ခံလိုက်ရတာ ..
တစ်ခုခုတော့ ကျန်ခဲ့ပြီဆိုတာ ..”

ညီစင် ကပဲ ထပ်ပြောသည်။ ဝိုင်းထက် က အံ့သြနေဆဲနှင့် ...

“ဒါက ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မင်း သူ့ကို ခဏပဲ မြင်လိုက်တာမှီလား ..”

“ထပ်မြင်စရာမှ မလိုတာ ..”

သူမအကြောင်း ပြောဖြစ်လိုက်တာနှင့် သော မျက်နှာက တည်တည်တင်းတင်း ချက်ချင်းဖြစ်၏။

“တော်တော် လက်ယဉ်တဲ့ မိန်းမ ..”

မကျေမနပ်ပြောပြီး နှာခေါင်းတစ်ဖက် တွန့်ခနဲ ပါသွားအောင် မဲ့သည်။

ကိုယ် အမှတ်တမဲ့ ခံလိုက်ရသည် ။ ကိုယ်က ရမ်းကားချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ .. ဒါကို ဒေါသထွက်ရဘူးလား ။ ထပ်ဆွဲမိတော့ ထပ်ဆင့် ရိုက်၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာ မတွေးဘဲ ဒီလောက်တောင် လက်ယဉ်ရသလား ။

ထိုညက ဝိုင်း တို့သာ သူ့ခြေလှမ်းတွေ မရပ်မချင်း လိုက်လံ တားဆီးမနေဘူးဆိုလျှင် သူမကို သူ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မိမည် မသိနိုင် ။

မူးယစ်ရီဝေနေသည့်အရှိန် မပြယုတပြယ်နှင့် စိတ်ရင်းဓာတ်ခံကိုက ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် ခွင့်မလွှတ်တတ်အောင် ကျင့်ထားပြီးသား ။

“သော .. မင်း အဲ့ဒီတစ်ယောက်ကို တင်းနေတာလား .. စွဲနေတာလား ..”

“စားစရာရှိရင် စား ..”

“ရှိမှ မရှိသေးတာ ..”

“မရှိရင်လည်း ကိုယ့်လျှာကို လှိမ့်ဝါးနေလိုက် ..”

“ငါတို့က နွားတွေမှ မဟုတ်တာကွ .. မေးကြည့်တာလေးကို ဖြစ်နေလိုက်တာ ။ ငါတို့ကလည်း မင်း ခံလိုက်ရတာကို ကျေနပ်တယ်မှတ်လို့လား ..”

“အဲ့ဒါကြောင့် .. တက်ညီလက်ညီ လိုက်တားကြတာလား ..”

“ဒါကတော့ မင်းစိတ်က လွတ်နေပြီလေ ..”

“မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင်လို့ ..”

“တော်တော့ .. နားငြီးတယ် ..”

တော်တော့ဆိုတာနှင့် သုံးယောက်စလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားကြကာ...

“မင်း ဟိုတစ်ပတ်တုန်းက ရွှေတောင်ကြားမှာ ရန်ဖြစ်တာ အကြီးအကျယ်ပဲ .. ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

သော မျက်နှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါ၍..

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ..”

“မင်း ဘာမှမဖြစ်တာ သိပါတယ် .. အကြီးအကျယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် ..”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆိုမှ ..”

“ဒါပေမယ့် .. မင်းနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာက ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကွ ..”

သော က ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

“ဒီဘဲကြီးက ဦးပြည့်သူင် တဲ့ .. အရမ်း ချမ်းသာတာ .. သူက မင်းလောက်အရွယ်တည်းက မင်းလိုပဲ တော်တယ် .. တော်တာမှ မင်းလိုပဲ တော်ပြီး မင်းထက် မိုက်ရိုင်းခဲ့တာတွေတောင် ရှိတယ် ..”

“မင်းက သိနေတာလား ..”

“ငါ့အဖေနဲ့ တစ်နယ်တည်းသားတွေ ..”

"မင်းအဖေက ငါတို့ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကို .. ပြီးတော့ ငါနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာ ဒီလူကြီးမှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ .."

"အဖေက သူ့သူဌေးရဲ့ ခြံထဲက ကားနဲ့ ပြန်ထွက်လာတာ .. မင်းတို့ ဖြစ်ကြတာကို မြင်တယ်တဲ့ .. ပြီးသွားတဲ့အထိ ကြည့်နေခဲ့တာတဲ့ .. အကြီးအကျယ်တွေတော့ ဖြစ်ကြပြီလို့ တွက်မိပေမယ့် ဦးပြည့်သျှင် ဘက်က ဒီတိုင်း ဆုတ်ပြန်သွားလို့ အံ့သြနေတာ .."

သော နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။

"မင်းလိုလူနဲ့ ဟိုလိုလူ နှစ်ယောက်တွေ့ရင် ဒင်ခနဲ ဒေါင်ခနဲ မီးပွင့်သွားကြမှာကို .."

"ဒါဆို .. ငါတို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာပါ မင်းတို့ သိနေပြီပေါ့ .."

"သိတယ် .. ဒီမလာခင်မှာပဲ ကန်ဘောင်မှာ ထိုင်မိကြရင်းနဲ့ ပြောမိကြတာ .. ဦးပြည့်သျှင် ရဲ့ကားမှန်ကို မင်း တမင်ခွဲပြီး ဓားနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာလား .. မင်းလက်က လမ်းကြောင်းလွဲသွားတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး .."

"အေးလေ .. ပြီးတော့ ဒီလိုလူတွေနဲ့ ဖိုက်တာလောက်ကို မင်း ဓားသုံးတတ်တာမှ မဟုတ်တာ .."

"သူတို့ဓားရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား .."

သော ရဲ့မေးခွန်းကြောင့် သူတို့ အသံတိတ်သွားပြန်သည်။ ဓားစရာတွေ ရောက်လာတော့ စားပွဲတွေ ဟိုရွှေ့ ဒီပြင်နှင့် ခဏတော့ စကားပြတ်သွားခဲ့ပြီး ..

"ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်ရင်းနဲ့ စဉ်ထွက်သွားတာ .."

"ဓားက ကားထဲ ရောက်သွားသေးလား .."

"ရောက်ရင် သေသွားမှာပေါ့ကွ .. သူဟာသူ ကားမောင်းပြန်သွားတာ မင်းအဖေ မပြောဘူးလား .."

သော က ဓားစရာကို ဆွဲယူပြီး စားယောက်ဖို့ ပြင်နေပြီမို့ သူတို့ဘာမှ ဆက်မမေးကြတော့ပါ .. မေးလာကြရင်လည်း သူ့ဘက်က ဘာမှ ထပ်ပြောပြမှာ မဟုတ်ပေ ..။

သော ဆိုတဲ့ နာမည်ခပ်နုနုလူဟာ ကျစ်မိသော နှလုံးသားနှင့် ချစ်ရည်ပူကဲ့သို့ သွေးမဟုတ်သော သွေးတို့ဖြင့် အသက်ဆက် ရှင်ထားခဲ့သူ ..

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သွေးဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့တာလား .. အပူမီးတို့ဖြင့် စတင်ခဲ့တာလား .. သူ့ကိုယ်သူ မသိပေမယ့် သမိုင်းကတော့ သိနိုင်မည် ..။

သူ သိနေတာက သူ့အနာဂတ်ကို ဘယ်လို သွားရမည်ဆိုသည့် အတည်ရမည့် လမ်း ..

အခန်း (၄)

“အာစရိ ..”

“ဘာလဲ .. ဘာပြောမလို့လဲ ..”

တီလုံး က သူ့ဘေးမှာ လာဝင်ထိုင်သည်။

“ကားကို ..”

“ပြန်ထည့်ထားလိုက် ..”

“အာစရိ .. ကျွန်တော့်အထင် ..”

“ကားမှန်ကွဲသွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ပြည့်သျှင် မျက်နှာက တင်းပြတ်နေတာ မဟုတ်ပေမယ့် အေးစက်လွန်းသည့် မျက်ဝန်းတွေက မလိုလားစွာ စိုက်ကြည့်လာပြီဆိုလျှင် တစ်ဖက်လူ၏ စကားလုံးတို့ကို ထစ်ငေါ့ ဆွဲအသွားစေတာ အမှန် ။

တီလုံး စကားမဆက်ရဲဘဲ ရုတ်တရက် ပြန်မပြောနိုင် ။ ပြည့်သျှင်ကလည်း ဟိုတုန်းကလိုဆိုလျှင် စိတ်မထင်တာနှင့် မောင်းထုတ်ပစ်မိမှာပေမယ့် ခုချိန်မှာ တီလုံး က သူ့အတွက် ညီအစ်ကိုလည်း ဟုတ်ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ။

“ပြောလေ .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ဒီကားက အာစရိကို နှိမိတ်ကောင်း မပေးပါဘူး အာစရိရယ်..”

“မင်း ငါ့ကို အာစရိလို့ ခေါ်တာ အရင်ပြင် ..”

“ဗျာ!...”

“ငါ အဲဒါတွေ ဘာမှ ပြန်မကြားချင်တော့ဘူး ..”

ငေးခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲလို့ သူ ထပ်မမေးရဲ

..

ပြည့်သျှင် လက်ထဲက အကောင်းစားဝိုင်တွေ အပြည့်နှင့် ဖန်ခွက်နဲ့ နောက်ထပ် အကြည့်ရောက်မိလျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ..”

မျက်နှာ အနည်းငယ် ငဲ့စောင်းလာပေမယ့် ဘာမှ မပြောသဖြင့်

တီလုံး စိတ်သက်သာသွားကာ ...

“ကူရှင်မှာ စိုက်နေတဲ့ ဓားကလည်း ..”

“ထားလိုက် .. အဲဒီအတိုင်း ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီဓားချက်ကို ကြည့်

အဲဒါ မတော်တဆ ဘယ်လိုမှ ..”

“တမင်တကာ ငါ့ကို လုပ်ကြံတာဆိုရင် ဘာကြောင့် ဖြစ်နိုင်သလဲ ဆိုပြော ..”

“မပြောနိုင်ပေမယ့် ဆရာရယ် .. ဓားတစ်ချက်နဲ့ မှန်တစ်ချပ်လုံး ကြုံကျတဲ့အားက ..”

“တစ်ချက် မဟုတ်ဘူး .. နှစ်ချက် ထိတာ ..”

“ဟင်!...”

“ပထမတစ်ခါ ရိပ်ခနဲ ဝင်လာတာ .. ဒါပေမယ့် အဲဒါ ဓားမဟုတ်

တာ သေချာတယ် .. ဘာမှန်း မသိလိုက်ဘူး .. နှစ်ချက်ဆက်တိုက် ငြိမ်သွားတာ သုံးလေးစက္ကန့်လောက်ပဲ ကွာမယ် ထင်တယ် ..

“ဒါဆို လုံးဝ သေချာနေတာပဲ ဆရာရယ် .. ပထမတစ်ခါ မှန်ပတ်လည်မှာ အော်ရာပေးပြီး ဓားနဲ့ ပစ်ခွဲတာက ဆရာဆီ တည့်တည့်ရောက်ဖို့ပဲ ဆရာ မရှောင်လိုက်ရင် ..”

“မဖြစ်ခဲ့တာကို အကျယ်ချဲ့ တွေးမနေနဲ့တော့ .. ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အသလောက် လက်မခံနိုင်သေးဘူး ..”

“ဆရာ လက်မခံပါနဲ့ .. ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ် ဆရာရယ် .. ပြောရရင် ဒီကားကို ရောင်းထုတ်ပစ်သင့်နေပါပြီ .. တော့ ဟို ဂိုဒေါင်လုံးကြီးကိုလည်း ..”

“တီလုံး ..”

“ပြောကြည့်တာပါ ဆရာ .. ဆရာ ဒါတွေကို မမြင်ချင် မကြည့်တာလည်း သူတို့ပဲ ဖြစ်၏။ ချင်ဘူးဆိုရင် ပြီးခဲ့သမျှတွေ အားလုံးကို ..”

“တီလုံး .. မင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ မပြောနဲ့ .. ငါ့ရင်ထဲက အကုန်လုံးပျောက်သွားတာတွေလည်း ရှိသမျှ မင်း ဘာမှ မသိနိုင်သရွေ့ မင်း ပြောသမျှ ငါ နာခံချင် မဟုတ်ဘူး .. မင်း သိအောင် ပြောဖို့လည်း ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး .. တီလုံး ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပေ ..”

“ငါ ဘာကို ထုတ်ဖော်ပစ်ချင်သလဲ .. ဘာကို ဖက်တွယ်ထားချင်သလဲ .. အဲဒါတွေကို ငါ တစ်ယောက်တည်း ခံစားချင်တယ် .. ခံစားနေရတဲ့အတိုင်းပဲ ရှိနေချင်တယ် .. အဲဒီတော့ ငါက မလုပ်နဲ့ အဲဒါတွေကို ဘာကို မင်း ရှေ့ထပ်တိုးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ .. ဒီကားနဲ့ပတ်သတ်တာလည်း မဟုတ် .. အကြောင်း နောက်ထပ် မကြားချင်ဘူး ..”

“တီလုံး အကြာကြီး ဝိုင်သွားမိသည်။”

ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံကပ် အံ့ဝက်လေးကို မျက်လုံး အော်သွားခဲ့၏။ အံ့ဝက်ကို ဆလိုက်မှန်တပ်ထားကာ အတွင်းမှာ ပြောလေ့လဲ မီးရောင်လေး၏အောက်မှာတော့ မှန်ပတ်လည်မှာ ရွှေ

အုတ်ကောင်တွေထားသည့် သေတ္တာရှည်လေးနဲ့ ရှိနေသည့် ဆံနွယ်

ဒီအချိန်ဆို .. ဒီဘားမှာ ဆရာ ထိုင်နေကျ .. ဒီရံ ဒီနေရာမှာပဲဖြစ်

ရေခဲသေတ္တာကို ဘားထဲမှာ ထည့်၍ ဖွင့်ရုံ ဆွဲထုတ်ရုံ လက်တစ်

ဒီအခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်ကို ဧည့်မခံပေ .. သူနဲ့ ထမင်းချက်

တစ်ယောက်ပဲ ဒီထဲကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရကာ ဆရာကို ပြောရဲဆိုရဲ

ဆရာ ဒီမှာ ထိုင်သည် .. ဆံပင်ရှည်တွေကို တစ်ခုံစီခုံကြည့်၍

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်သွားတတ်သလို ဒီတိုင်း

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က အရက်တွေသောက်ရှင်း မိုး

အသက်သေဆုံးတဲ့အထိ ဖြစ်သွား

သူ့ကို နိုင်တဲ့လူ မရှိသလို .. ရှိနေတဲ့သူကလည်း မပြောရဲခဲ့ပေ..။

ဒီတိုင်းပဲ အခန်းအောင်းကာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခုနစ်နှစ်

၃၆

လာတော့လည်း ဒီအတိုင်း ..

ကိုယ့်ဆရာလိုလူရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒီလောက်ထိ စွဲလမ်း ခံစားတာ
နေတာကို ကြာလာလေ အံ့သြမိလေ ..

“တိလုံး ..”

“ဗျာ .. ဆရာ ..”

“ဟိုကောင်သတင်း မင်း ကြားလား ..”

“ကြားတယ် ဆရာ .. ဒါပေမယ့် မထူးခြားသေးဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီကောင် မြန်မာပြည်မှာပဲ ရှိနေတယ် .. ဟွန်း
သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ဘယ်လောက် အပြေးသန်သလဲ ကြည့်ရ
တာပေါ့ ..”

“ဒီကောင် ပျောက်နေတာလည်း အန္တရာယ်ကြီးတယ်နော် ဆရာ
သူက ကိုယ့်ရဲ့အတွင်းလူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရွှေ့မယ့် အကူ
တိုင်းကို သူက သိနေတော့ .. ကုပ်ဆွဲဖမ်းနိုင်ဖို့က မလွယ်ဘူး ..”

“သူ ဘာမှမသိအောင် ဘာအကွက်မှမရွှေ့ဘဲ နေလိုက်ရင် ပြီး
ပြည့်သျှင် စကားသံတွေက ရေရွတ်နေတာနှင့်မတူဘဲ ကြိမ်း
ခြင်းနဲ့သာ တူ၏။

ပြီးတော့ ဖန်ခွက်ကိုင်၍ ထသွားရင်း ဆံပင်တွေ ရှိနေသ
အံ့ဝှက်လေးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

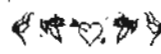
မီးရောင် ပြာလဲ့လဲ့သည် နက်ပြောင်သော ဆံနွယ်ရှည်တို့
အသက်ဝင်နေစေကာ သူ ဒီတိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ထားခဲ့ပေ
နေ့စဉ် ဖြီးသင် ပြုပြင်နေသကဲ့သို့ လှပ သေသပ်နေခဲ့၏

ပြီးတော့ ဆံနွယ်တွေဟာ ဒီတိုင်း ဝပ်စင်း ငြိမ်သက်နေခဲ့
မဟုတ်ဘဲ ဆံနွယ်ရှင်မရဲ့ ဦးခေါင်းထက်မှာ အိန္ဒြိယဝတ်နေကြသ

“ဦးဆောက်ပန်း .. မင်းက ငါ့ဘဝထဲမှာ အမြဲ ရှိနေတယ် .. ငါ
ဆုံးသားကလည်း မင်း ရှိနေတဲ့အရပ်မှာပဲ ရှိနေတာပါ .. မင်းကို
ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး .. ဘယ်တော့မှလည်း ငါ့ဘဝထဲက နုတ်ထွက်
နိုင်ပြီမှာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းကို ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ သိပ်ချစ်ခဲ့မိ
သလို .. မင်း သေဆုံးခဲ့ပေမယ့် မသေဆုံးသေးတဲ့ ငါ့အချစ်တွေက
ငါ့ဆီမှာပဲ အကြောင်းပြချက်မဲ့စွာ ရှိနေခဲ့တယ် .. အဲဒါ ဟိုတုန်းတည်း
အနေ အရ .. နောင်အခါ နှစ်ပေါင်းစွာ .. ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်
အချိန်ဆုံးသရွေ့ ..”

စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်နေမိရင်း ပွင့်ဟမလာသော နှုတ်ခမ်းအစုံက
လွန်လွန် လှုပ်ခတ်၍ ..

‘မင်းကို ငါ့နှလုံးသား တစ်ချက်ခုန်လိုက်တိုင်း မဟောင်းနိုင်တဲ့
အချစ်တွေနဲ့ပါ ဦး ရယ် ..’

အခန်း (၅)

“ခင်ဗျား ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ကိုပြည့်သျှင် .. ကျွန်တော်က မောင်နီပစ္စည်း ရောင်းဝယ်နေကြတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“မင်းကိုလည်း ငါက မောင်ရိပ်ခိုပြီး လက်နက်ပုန်းပြနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ဒီခြံနဲ့ တိုက်ကို မဝယ်ဖို့ မင်းရှေ့မှာပဲ ပြောနေတာ ..”

ဦးမောင်မောင် က အံ့သြသည့်မျက်နှာနှင့် တိုက်ကြီး၏ မြင်မြဲသမျှ ဒီကရေးရှင်းတို့ကို ခေါင်းချာချာလည်အောင် လိုက်မော့ကြသည်။

အရမ်း ခမ်းနား ဆန်းပြားနေလို့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာနေရာရောက်လို့ ဘာတွေကြားနေရသလဲဆိုတာကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာမျိုး ..

“ကိုပြည့်သျှင် .. ကျွန်တော် ဒီကို လာခဲ့တာ ခုလိုမျိုး ခြံအကြောင်း ပြောကြဖို့ မဟုတ်ဘူး နော် .. ကျွန်တော့်ကို ဒင်နာဖိတ်တယ်ဆိုတာ ပြောထားကြတဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက် ကိုပြည့်သျှင် ဘာက အိုခေ ဖြစ်သွားလို့ပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ ..”

“အဟွန်း ..”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖိတ်တာကိုလည်း ဒီဆရာကမှ ..”

“လူအများကြီး ဝိုင်းဖွဲ့တာကိုမှ ဒင်နာ ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. မင်း တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဖိတ်ပြီး အဆိပ်ခတ်ကျွေးတာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ .. ဘာတွေ ထူးဆန်းနေလို့လဲ ..”

ပြည့်သျှင် ၏ ဖြူဖျော့ဖျော့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မလိုက်မက်စွာ နီနေသော စူးရဲသည့်မျက်လုံးတွေက တလက်လက် တောက်နေကြ၏။

ပြောရလျှင် လူသေတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ခံစားချက် မဲ့နေသလိုမျိုး မျက်လုံးတွေက စူးရဲ ခက်ထန်လျက် ...

“မင်းကို ဖိတ်ခေါ်တဲ့အကြောင်းက အဲဒါပဲ .. ‘အသုရာ’ခြံကို မဝယ်ပါနဲ့ ..”

“အသုရာခြံ ..”

ဦးမောင်မောင် က ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“အသုရာဆိုတဲ့ ခြံနာမည်ကို ကျွန်တော် ခုမှ သိတာ .. ဘယ်မှာမှလည်း စာရေးမထားပါလား ..”

ပြည့်သျှင် က ကနုတ်ပန်းတို့နှင့် ကျွန်းဆက်တိပေါ်မှာ ခြေချင်း ချိတ်လိုက်ပြီး ခပ်လျော့လျော့ မှီ၍ ...

“ဟုတ်တယ် .. ဒီနာမည်ကို ခြံတံတိုင်းပေါ်မှာ ထွင်းထည့်ပြီးမှ ပြန်ဖျက်ချခဲ့တာ .. ဒါပေမယ့် နာမည်ကို မကြိုက်လို့ ဖျက်ခဲ့တာပဲရှိတာ .. ဒီနာမည်ရဲ့ ပညတ်သွားတဲ့အတိုင်း ဓာတ်သက်ပါသွားတာပဲ ..”

“ဘယ်လို!...”

“ပြောကြတာပဲလေ .. အဲဒီခြံကြီးက သမိုင်းမကောင်းခဲ့ဘူးဆိုတာ ..”

“နေပါဦးဗျာ .. ကျွန်တော်တို့က မိုးကုတ်တ ပြောင်းလာလာချင်
ငှားနေရတာ စရိတ်ကြီးလာလို့ မိသားစုကလည်း ကြိုက်လို့ ဒီခြံရံ
ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတာ .. အခု ငွေချေတော့မယ့်အဆင့်ထိ ခင်ဗျာ
သိထားတာတွေ ဘာမှ မသိခဲ့ဘူး ..”

ပြည့်သျှင် က စကားမထောက်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဦးမောင်
မောင် က အရိပ်မထင်လောက်အောင် လင်းထိန်နေသော ဧည့်ခန်း
ကျယ်ကြီးကို နောက်ထပ် လိုက်ရေကြည့်မိပြန်ကာ ...

“ကျွန်တော် တကယ် မယုံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ခင်ဗျား ဒီခြံအကြောင်း သိနေတာရော .. ခုလို တားဆီးနေတဲ့
အကြောင်းကိုရောပဲ ..”

“မယုံနိုင်အောင် အံ့သြနေတာက ငါ့ကို မဟုတ်ပါဘူး .. လူတိုင်း
သိနေပြီး မင်းကျမှ မသိခဲ့တာမို့လို့ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြတာ
ဖြစ်မယ် ..”

ဦးမောင်မောင် မျက်ခုံးထူထူကြီးတွေ တွန့်ကုတ်သွားသည်။
သူ့မှာ လုပ်ငန်းသစ် ထူထောင်ဖို့ ငွေအရင်းအနှီးတွေ ရှိသည်။ ကိုယ်တိုင်
လုပ်တတ် ကြံတတ်ပေမယ့် ဒီထက် နိုင်မာကျစ်လျစ်တဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုမျိုးနဲ့
ချဲ့ထွင် ကြိုးစားချင်ခဲ့၏။

ဒါကြောင့် ဆက်သွယ်ပေးတဲ့လူရှိတုန်း ဦးပြည့်သျှင် ဆိုသူကို
သူ စတင် ကမ်းလှမ်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ငါးလလောက် ကြာခဲ့
ပါပြီ ...။

ဦးပြည့်သျှင် က ဘာအကြောင်းမှ မတုံ့ပြန်*။ တွေ့ဖို့ ကြိုးစားတာ
လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ ။

တကယ်တမ်း ဆက်သွယ်လာပြီဆိုတော့လည်း ကိုယ် မျှော်လင့်ခဲ့
သလို မဟုတ်တာ ခုမှ သိတော့သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရပြီဆိုမှ ထပ်၍ အကဲခတ်မရသည်မှာ
ဦးပြည့်သျှင် ဆိုသူဟာ သူ့ကိုယ်သူမှလွဲ၍ တခြားလူအပေါ်မှာ အထင်
ကြီးတတ်ခြင်း မရှိတဲ့ လူ ။

ထို့ပြင် သူ့ကိုယ်တိုင် တကယ်တတ်၍ တကယ် တော်ပုံလည်း
ရှိတာ အစွန်းရောက်မာနများဖြင့် ရပ်တည်နေခြင်းဖြစ်သော မျက်ဝန်း
တို့မှာ အတ္တတွေ အပြည့် ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ .. ဒါပေမယ့် ဒီခြံကြီးကိုရော .. တိုက်
ကိုရော ကျွန်တော့်မိသားစုက သဘောကျနေကြပြီ .. ဒါကို ပြောချင်လို့
ဒင်နာဖိတ်ကျွေးတာဆိုတော့ အားလည်း နာပါတယ် ..”

“မလိုပါဘူး .. တစ်ယောက်က ပိုင်တဲ့ခြံကို တစ်ယောက်က ဝယ်
မယ်ဆိုတာ နောက်တစ်ယောက်က တားမြစ်ခွင့် မရှိဘူးလေ ။ ခင်ဗျား
တစ်ခု သိထားရမှာက အဲဒီခြံဟာ အရောင်းအဝယ် ဘယ်တော့မှလည်း
လုပ်လို့ မရတဲ့ ခြံ ..”

“ဗျာ!...”

“ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ နဂိုပုံစံကို မျက်လို့ ပြင်လို့ မရဘူး ..”

ဦးမောင်မောင် မျက်မှောင်ကုတ်၍ နားတစ်ဖက်ပါ စောင်းသွား
ဆေးသည်။ လူသည် သူ့ငွေသူ့ကြွယ်ကြီးလို့ သပ်ရပ်ခန့်ညားနေပေမယ့်
မိသားသည့်မျက်နှာကြီးကတော့ အံ့သြသွားတာ .. ထိတ်လန့်သွားတာ
တွေကို မပုံးဖိနိုင်စွာ ရှိရင်း ...

“ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူးဗျာ ..”

“အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ ပြောပြတာတွေကို မယုံသေးဘူး

ဆိုလို့ သေချာ ပြောတာ .. အဲဒီခြံကို အရောင်းအဝယ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ တုန်းက လူ ဘယ်နှစ်ယောက် သေခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း သိလား ..”

ဦးမောင်မောင် က ခေါင်းခါသည်။ ပြည့်သျှင် က လက်တန်းပေါ် မှာ တင်ထားသည့် လက်နဲ့ လက်လေးချောင်း ထောင်၍ ...

“လူလေးယောက် တစ်လူတည်း သေကြတာ .. နှစ်ယောက်က ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ .. တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စီရင်သွားတာ .. တစ်ယောက်ကတော့ လူရိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ..”

ဦးမောင်မောင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လာခဲ့၏။

“မင်းရှေ့က စားပွဲအောက်ထပ်မှာ အဲဒီလူသေမှုတွေ .. လူသတ်မှု တွေအကြောင်း သတင်းစာတွေ ရှိတယ် .. ဂျာနယ်တွေမှာလည်း ပါ တယ် .. ဒီထက် နိုင်လုံချင်ရင် ရဲစခန်းတွေမှာ စုံစမ်းကြည့်လိုက် .. ဘယ်မြို့ ဘယ်ရဲစခန်းမှာ စုံစမ်းလို့ ရတယ်ဆိုတာပါ ပြောပြမယ် ..”

စားပွဲအောက်မှာဆိုတော့ ဦးမောင်မောင် မျက်လုံးတွေ စားပွဲအောက် ကို ရောက်၏။ ပြီးတော့ ထိတ်လန့်သည့်မျက်နှာနှင့် မော့လာကာ ...

“ဒါ .. ဒါတွေ ရှိခဲ့ရင်လည်း သူတို့မိသားစုကိစ္စပဲဗျာ .. ခင်ဗျားလို လူက အဲဒီလို အတိတ်နိမိတ်တွေကို ..”

“မယ့်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား ငွေချေကြည့်လိုက်လေ .. လွန်ခဲ့တဲ့ ခရစ် နှစ် နှစ်ထောင် မပြည့်ခင်လေးမှာ အဲဒီအိမ်ကို ကုန်သည်တစ်ယောက် ဝယ်ခဲ့တယ် .. အခု ခင်ဗျားကို ပြန်ရောင်းမယ့်သူပေါ့ .. ငွေ အကျေချေ တဲ့နေ့မှာပဲ လူနှစ်ယောက် မိနစ်ပိုင်းလေးပဲခြားပြီး ဆုံးသွားတာ ..”

ဦးမောင်မောင် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပေ ..

“နောက်ထပ် ဆက်တိုက် သေကုန်ကြပြီး ဝယ်လိုက်တဲ့လူက လည်း ဝယ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ခြမ်းကို ပြန်ပြင်ဖို့ ဖျက်ချတယ် .. အဲဒီမှာပဲ ..”

“ရ .. ရပါပြီ ..”

ဦးမောင်မောင် က စိတ်အိုက်သလို မျက်နှာကို လက်နဲ့ တစ်ချက် ပွတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကိုယ်ကို ဖင်ရွှေပြင်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက သက်သေအထောက်အထားတွေနဲ့ ပြောတာပဲ .. ကျွန်တော် ယုံပါတယ် .. ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သိချင်တယ်ဗျာ ..”

ပြည့်သျှင် က မေးခွန်းကို လိုလားခြင်းမရှိသည့်မျက်နှာနှင့် တိတ် ဆိတ်စွာ ကြည့်နေ၏။

“ဝယ်မယ်ဆိုတာတောင်မှ ဂရန်အမည်ပေါက် မရှိသေးဘဲနဲ့ ဒေါ်မေယု ဆိုတဲ့ အဘွားလက်ထဲကနေ လွှဲပြောင်းယူထားရတာမျိုးပဲ လုပ်နိုင်မှာပါ .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လက်ရှိ ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဦး ဆောက်ပန်း ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး .. သက်သေစာရင်းမှာပါသမျှ ဘယ်သူတွေမှလည်း မရှိကြတော့ဘူးဆိုတော့ ..”

စကားပြောရင်း တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ဒါကို အရောင်းအဝယ် မဖြစ်တော့ဘူးပဲ ထားလိုက်ပါ .. ကျွန် တော် မေးချင်တာက ဒီအိမ်နဲ့ ကိုပြည့်သျှင် .. အဲလေ .. ကိုပြည့်သျှင် က ဒီအိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့များ မဝယ်စေချင်တာလဲဗျာ .. သိချင်လို့ မေး ကြည့်တာပါ .. ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော့်ကို စေတနာထားပြီး ပြော ပြတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ် ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ .. အဲဒီခြံကို ဘယ်သူဝယ်ဝယ် ငါက ဖျက်မှာပဲ”

“ဘာများ ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပါ ..”

သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့အိမ်ဟာ ဦးဆောက်ပန်း ရဲ့ နာမည်နဲ့ပဲ ရှိနေခဲ့တာ ကို ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်စေရ ..

စကားသံတို့သည် ရင်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့၏။
ဦးမောင်မောင် က သူ ဖြေလိုက်တာကို အားမလိုအားမရ မျက်နှာ
နှင့် ပြုံး၍ ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ကြောက်တတ်တာ ဝန်ခံပါတယ် .. ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်က ယုံယုံ မယုံယုံ ဒါကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်ဖို့က
ထိခိုက်ခဲ့ရင် ကိုယ့်မိသားစု ..”

ပြည့်သျှင် က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား နောက်ထပ် ဝယ်လက်တွေကိုတော့ တားလို့
ရချင်မှ ရမှာနော် ..”

“ဟုန်း ..”

နှုတ်ခမ်းက အပြုံးနှင့် မျက်ဝန်းတို့သည် ဩဇာရိပ်တို့ လွှမ်းမိုးနေ
လျက် ...

“နောက်ထပ် ဖြစ်လာမှာတွေ မင်း စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ .. အခု
မင်း ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရတော့ဘူး .. ငါ ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဖြစ်အောင်
လုပ်နိုင်တယ် .. လိုရင်းက အဲဒါ ..”

ဦးမောင်မောင် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားရင်း မကြာမတင်မှာပဲ ခေါင်း
ညိတ်သွားခဲ့၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အသံတိတ် ဆုံးမမိသည်။

နောက်ကို ကိုယ် ဘာလုပ်နိုင်သလဲပဲ တွေး ..

အခန်း (၆)

စိတ်ရှင်းလက်ရှင်း နေချင်ပေမယ့် ကိုယ်လာတဲ့နေ့မှပဲ လူတွေ
ပိုများနေတာလား မသိ ..

ကန်ရေပြင်ကို မြင်နေရသော ရေစပ်ထောင့်စားပွဲမှာ သူ တစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်သော်လည်း ...

“အန်ကယ်လ် ဒီမှာ ထိုင်ခွင့်ပြုပါ နော် ..”

သူ မော့ကြည့်လိုက်တာနှင့် လူငယ်က ထိုင်ချလိုက်ပြီးဖြစ်ကာ
မျက်နှာကလည်း ညှိုးငယ်နေလျက် ...

“ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ဝယ်မစားနိုင်ဘူး .. အဟွန်း .. ပိုက်ဆံ
မရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ပါမလာလို့ပါ ..”

ရယ်ပေမယ့် ခပ်နွမ်းနွမ်း ဖြစ်နေဆဲနှင့် ...

“အားလုံး အုပ်စုလိုက် အတွဲလိုက်တွေမှာ အန်ကယ်လ်လေး
တစ်ယောက်တည်းက ဘာမှလည်း စားသောက်တာ မရှိဘူးဆိုတော့

အရမ်း အဆင်ပြေလို့ပါ .. ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဒီနေရာလေးမှာ လာ
ထိုင်ပြီး ပုံတူရေးနေကျလေ .. တခြားစားပွဲ ထိုင်ရင် ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူး
မရင့်ဘူး ..”

ပြည့်သျှင် မျက်ဝန်းတွေမှာ အေးစက်စက် ရယ်မြူးရိပ်တို့ ထင်
၏။

“အန်ကယ်လ်လေး စားသောက်ဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အားမနာ
နဲ့နော် .. ကျွန်တော်က ဒီစားပွဲမှာ ဒီစာအုပ်တစ်အုပ်စာ နေရာလေးပဲ
လိုချင်တာပါ ..”

“နေရာဆိုတာ ပိုင်သူ မရှိသေးပေမယ့် လိုချင်ရင် သူများထက်
ဦးအောင် ယူရတယ် ..”

လူငယ်က အံ့သြသလို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. အဲ့ဒါ မှန်ပါတယ် .. ကျွန်တော်ကလည်း အမြဲ
တမ်းပဲ အစွမ်းပေးနေရတဲ့လူပါ .. ဒီတစ်ခါလေးပဲ အန်ကယ်လ်လေး
ဆီမှာ ကျွန်တော် ရလိုမှုလေးကို တင်ပြတာပါ .. အန်ကယ်လ်လေး
မကြိုက်ရင် စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ပါဘူး ..”

ပြောလိုက် .. တောင်းပန်လိုက်နှင့် ပုံဆွဲစာအုပ်ရှည်လေးကို စတင်
ဖွင့်လှစ်၏။

စာအုပ်ထဲကို သူ ကြည့်လိုက်တော့ ထိပ်စီးနေစွဲလေးတွေပဲ ကျန်
ကာ ဖြတ်ယူပြီး စာရွက်တွေအပြင် မဆွဲရသေးဘဲ ကျန်သည့် စာရွက်ဖြူ
က အလွန်ဆုံးရှိမှ သုံးလေးရွက် ...။

သူ ဒီမှာ လာထိုင်တာကိုက စားသောက်ဖို့ မဟုတ်ပေ ...။ ထို့
ကြောင့် စီးကရက်တစ်ဘူး မှာထားကာ ဒီတိုင်းထိုင်ပြီး ပြန်ရုံ ...။

“ကျွတ်!...”

လူငယ်က တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်ရင်း စာရွက်ပေါ်မှာ
ခဲခြစ်ရာ မထင်သေးဘဲ စာရွက်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်၏။

စီးကရက်တစ်ခွက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြည့်သျှင်
တ ပြုံး၏။

“အန်ကယ်လ်လေး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးတာလား ..”

“အဟွန်း ..”

“ကျွန်တော်က အပျင်းပြေ လာလာပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့လူ မဟုတ်
ပါဘူး ..”

“မင်းကို ငါ မေးမိလို့လား ..”

“အန်ကယ်လ်လေးက ပြုံးလိုက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ သက်ဆိုင်
သွားပြီမို့လို့ ပြောပြတာပါ ..”

“ဒါဆို ပြောပါဦး .. ပုံတူရေးမှာက အခု ဘယ်သူ့ကိုလဲ ..”

“အခုက စီးပွားရေးထက် ပိုအရေးကြီးပါတယ် .. အရင်တုန်းက
အွန်သူတွေရှိတဲ့နေရာ .. စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့လူတွေ ရှိတဲ့နေရာပေါ့...။
ဒါမျိုးတွေမှာ စီးပွားဖြစ်လည်း ဟုတ် .. ဝါသနာဆိုလည်း ဟုတ်တယ်..
အခု ဆွဲရမှာက ချစ်သူရဲ့ပုံတူ ..”

“ပိုမကောင်းဘူးလား ..”

“ကောင်းပါတယ် .. ချီပေမယ့် ဆရာဝန်တွေ ကိုယ့်သားသမီးကို
ခွဲစိတ်တာကျတော့ လက်တုန်တယ်ဆိုတာလို့ .. သူစစ်မယ့် စာမေးပွဲမှာ
ကျွန်တော် ကျလို့ မဖြစ်ဘူး .. သူပုံတူကို အချိန်ပိုင်းနဲ့ အပြီး တူအောင်
ဆွဲရမှာ ..”

“မတူရင် ..”

“မတူရင် ကျွန်တော် ဆွေးပြီပေါ့ဗျာ ..”

“နလုံးသားရေးရာမှာ အဲဒီလောက် လွယ်လွယ်နဲ့ ကြက်ခြေစတ် ပစ်လို့ ရသလား ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အနိုင်မရခဲ့ဖူးဘူး ထင်တယ် .. အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကော့ဖစ်ဒဲ(စ်) မရှိဘူး .. အဲဒါကြောင့်ပဲ ခုလို သူ့ထက် ကြိုရောက်အောင် လာပြီး သူ့ပုံတူကို ရေးကြည့်နေတာ .. ဂရုစိုက်လေ .. လက်တုန်လေ ဖြစ်နေတယ် ..”

“စီးပွားဖြစ် ရေးနိုင်နေကာမှ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ရလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရအောင် အန်ကယ်လ် လေးရဲ့ပုံကို ရေးကြည့်ပါရစေ ..”

ပြည့်သျှင် က မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဘာတစ်ပြားမှ ပေးစရာ မလိုပါဘူး .. လုံးဝ တူစေရပါ့မယ် .. ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်လှုပ်ရှားနေရတယ်ဆိုတာ အန်ကယ်လ် လေး နားလည်ပေးနိုင်မှာ ..”

ပြည့်သျှင် လူငယ်ကို ကြည့်၍ စိတ်ဝင်စားသလိုတော့ ဖြစ်သွားမိ သည်။

“လုပ်ကြည့်လေ .. တူသည်ဖြစ်စေ မတူသည်ဖြစ်စေ မင်း ယူသွား လို့တော့ မရဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. အန်ကယ်လ်လေးကို ပေးသွားမှာပါဗျာ ..”

လူငယ်က သူ့နာမည်ကို မပြောသလို ပြည့်သျှင် ကိုလည်း မမေး ပါ။ သူကလည်း မေးဖို့ စိတ်မဝင်စားဘဲ လူငယ်ရဲ့လက်ပေါ်မှာပဲ စူး စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

လူငယ်က သူဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ရှူးဖိနပ်စီးထားသည့် ခြေထောက်ထိ သေချာ ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ...

“အပေါ်ပိုင်းပဲ ဆွဲမှာပါ .. အန်ကယ်လ်လေးရဲ့စတိုင်လ်ကို သိချင် ခဲ့ ..”

သူ့ဘာသာ ဖြေရှင်းပြီး အာရုံစိုက် ဆွဲနေ၏။

“ခုခေတ်မှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဘာတွေ လုပ်နိုင်နေနေ ဒီလို တောက် ကြောင်းလေးတွေကတော့ ဖန်ဆင်းရှင်ရဲ့လက်နဲ့ ပုံဖော်မှု တန်ဖိုးကြီး တာပါ ..”

ခုတော့လည်း ပေါ့ပါးဟန်နှင့် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ရေးဆွဲနေ၏။

“ပြီးသွားပြီ ..”

“ထားလိုက်ပါ .. ငါ မြင်နေတာပဲ ..”

“ဘယ်လိုလဲ အန်ကယ်လ်လေး ..”

“ညံ့တယ် ..”

“ဗျာ! ..”

“ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ မင်း ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး ..”

“အန်ကယ်လ်လေး ..”

“မင်းပုံစံ ကြည့်ရတာလည်း ဒါနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပုံ ရတယ် ..”

“ကျွန်တော် ..”

လူငယ်က ခေါင်းတစ်ချက်ပွတ်လိုက်ပြီး ခွံ့မဲ့မဲ့ ဖြစ်သွား၏။ ထို

လို ..

“အစ်ကို့ ..”

ဝိတ်တာ လူရွယ်တစ်ယောက်က စာရွက်လိပ်လေးတစ်ခု လာပေး

တာ ..

“ဒီအစ်ကိုကြီးကို ပေးခိုင်းလိုက်တာ ..”

ပြည့်သျှင် က ပန်းအောက်သာသာ ဆံပင်တွေကို သိမ်းလှန်ပြီးထား

ကာ လူက သွယ်သွယ်ပါးပါးမို့၊ ဝိတ်တာက သေချာ ငုံကြည့်ပြီးမှ အစ်ကိုကြီးလိုပဲ ထပ်ခေါ်ကာ ...

“အစ်ကိုကြီးအတွက် လက်ဆောင်လို့ ပြောသွားတယ် ..”

“ဘယ်သူ ပေးသွားတာလဲ ..”

“မသိဘူး ခင်ဗျ .. ခုလေးတင်ပဲ ထသွားတာ ..”

ပြည့်သျှင် စီးကရက် လက်က မချဘဲ စာရွက်လိပ်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

ဟင်!...

မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ ကျုံ့သွားသည်။

ဆွဲထားတာ သူ့ပုံတူ ..၊ ပြီးတော့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေ ခတ်ထားလျက် ..၊

အောက်မှာ စာတစ်ကြောင်း ..၊

‘အင်္ဂါစုံအောင် ဆွဲလိုက်ရင် နတ်ဆိုးလို အသက်ဝင်လာမှာ မိုးလို့ ..’

သူ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ဒါ ဘယ်သူလဲ ..၊

နေရာက ထလာခဲ့ပြီး ခြေလှမ်းကြတွေနဲ့အတူ မျက်လုံးက နေရာအနှံ့ကို ဖြေလွှားသွား၏။

“ဝရော ..”

ဆိုင်ကယ်သံက နားထဲမှာ ဆူညံသွားသည်။ ကိုယ့်နား ကပ်ကပ်လေးကမို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဆိုင်ကယ်လံတစ်စီးတည်းမှာ လူငယ် သုံးယောက် ..၊

သူ သိလိုက်သည်။

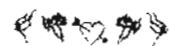
ဒီပုံကို ဆွဲသွားတာ ထိုထဲက တစ်ယောက်..၊

ဆိုင်၏ဆားကြားထဲက ထွက်သွားသည့် ဆိုင်ကယ်လံလမ်းကြောင်း

ပြန်ကြည့်မိကာ ရင်ထဲမှာ တန့်န့် ဖြစ်ကျန်ရစ်၏။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုလူငယ်လည်း မရှိတော့ပေ ..၊

ဒါ တမင် အကွက်ကျ စီစဉ်ထားတာလား ..။

အခန်း (၇)

“လူလေး .. မင်းအမေက ပြိုင်ပွဲကိစ္စနဲ့ ဘန်ကောက်သွားဖို့ အစဉ်အတွက် ..”

“ဖျက်ရမယ်လို့ ပြောတာမို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ကျွန်တော်က သွားဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ ..”

ဦးယက္ခ က သူ့ဘေးကို ရောက်လာသည်။

သော မျက်နှာကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကို ပြင်မှာ မဟုတ်ဘဲ

ခိုင်မာမှုများနှင့်ဖြစ်လျက် ...

“ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး ဦးခ ..”

“မင်း လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ဖို့ထက် မင်းအမေ ဘာဖြစ်စေ သလဲဆိုတာ ..”

“နေဦး ဦးခ .. အဲဒါကစပြီး ရှုပ်ကုန်တာ ..”

ကိုင်းထားသည့်ဖုန်းကို ဒီတိုင်း ချထားလိုက်ပြီး သူ မွေ့ရာ

ငုတ်တုတ်ထိုင်၏။

“မေမေ ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲဆိုတာ အခု ဦးခ ပြောနိုင်သလား..”

“ပြောပြပါ ..”

ဦးယက္ခ ဘာမှ မဖြေဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“သူ ဖြစ်စေချင်တာတွေ ပြောပြတယ် .. သူ နာကျင်ခဲ့ရတာတွေ

ဆုံး ကျွန်တော့်ကို ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက အသိပေးခဲ့တယ် ..

တော့အမေအတွက် ကျွန်တော်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ နာကျင်ခဲ့ရ

.. အဲဒါတွေကို အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်ခွင့် ရခဲ့သလဲ ..”

“လူလေး .. အဲဒါတွေကလည်း မင်းအတွက် ..”

“မဟုတ်ဘူး ဦးခ .. ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုရင် ဒီလောက် နာကျင်

ကောင်းတာတွေကို ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံး ခံစားလာရအောင် သူ

ဘူး ..”

“မိဘကို ဖြစ်မှားမိရင် မင်း ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်နော် .. ပြောမှား

အတွေး မဖြစ်ပါစေနဲ့ ..”

ဦးယက္ခ မျက်နှာကလည်း စိုးရိမ်တာရော .. လက်မခံနိုင်တာတွေ

လည်းတွေ့နေခဲ့သည်။

“ခုချိန်ထိ တောက်လျှောက်မှာ မင်းအမေ ရည်ရွယ်ခဲ့သမျှ ..”

“ကျွန်တော့်အတွက် မပါသေးဘူး ထင်တာပဲ ..”

သော က ဦးယက္ခ ကို ဘာစကားမှ အဆုံးထိ ပြောခွင့်မပေးဘဲ

ခါ လက်ကာတွေ ဖြစ်လျက် ...

“သူ ပြောပြတယ် .. ကျွန်တော်က ဒီတိုင်း တောက်လျှောက်ကြီး

ထားခဲ့ရတာတွေကို ပန်းတိုင်ရောက်ပြီဆိုမှ ခြေထောက် ရိုက်ချိုး

တယ် .. ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ပြောပြခဲ့တာလဲ .. ကလေးအရွယ်လေးနဲ့

အောင် သိသင့်တာတွေရော .. မသိသင့်တာတွေရော မေမေ ဘာလို့

ပြောပြခဲ့တာလဲ ..

“သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ရှိလို့ပေါ့ကွ ..”

ဦးယက္ခ လေသံက မာကျောခြင်းတို့ ဖိစီးလာ၏။

“စကားပြောစရာ မရှိရင် တိုင်နဲ့တောင် စကားပြောကြသေးသလား သူ့ဘဝမှာ မင်းရှိတာ .. မင်းရဲ့ပုခုံးကို ဖက်ပြီး ငိုကြွေးခဲ့တာ ဘာလို့လဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ရင်ဖွင့်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘူး .. သူ ဖြစ်စေချင်တွေကို ပြောခဲ့တာ .. ကျွန်တော့်အနာဂတ်အတွက် သူကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ပေးခဲ့တာ ..”

“အေးပေါ့ ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါ .. အခု သူ ရေးတာကို ဖျက်ခဲ့လို့လား .. မင်းကို အချိန်မတန်သေးခင် သူ့မျက်စိကွယ်ရမှားသွားမှာ စိုးလို့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သော က ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်လိုက်လျှင် ဦးယက္ခ အထက်မှာ တစ်လုံးစာလောက် မြင့်တက်သွားသဖြင့် မျက်တောင်ဖျားတို့ ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“မျက်စိကွယ်ရာမှာ ဟုတ်လား .. မေမေ ကျွန်တော့်နားမှာ တုန်းက ရှိခဲ့လို့လဲ ..”

“ရှိသင့်တဲ့အချိန်တုန်းက ရှိခဲ့တာပဲ သော ရယ် ..”

“ရှိသင့်တဲ့အချိန်ဆိုတာ ဘယ်သူ သတ်မှတ်လိုက်တာလဲ .. ပါဦး ..”

“မင်းကရော .. မင်းအမေနဲ့ နီးနီးနေချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မျှော်

တမ်းတခြင်းမျိုး ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ ..”

“မျှော်လင့် တမ်းတတယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ ဦးခ .. မေမေရေ .. လာပါတော့ သားလေး မျှော်လှပေါ့ ..” ဆိုပြီး ပါးစပ်က တစာစာ အော်နေတာမျိုးလား ..

ဦးယက္ခ က အံ့သြသည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကြည့်လျှင် သူက ခေါင်းခါ၍ ...

“ဖြစ်သင့်ခဲ့ပုံတွေကို ပြောပြတာ .. ကျွန်တော် အဲဒီလောက်ထိ ချာညှံ ပျစ်ချွဲမနေဘူး ..”

ခေါင်းတခါခါနှင့် တစ်ဖက်လှည့် လျှောက်သွားသည့် ကျောပြင်သို့ သော က စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မေမေ့ကို ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့တာ ငယ်ငယ်လေးတည်းက .. အချိန်ထိလည်း နားလည်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေခဲ့တာ .. ဒါပေမယ့် မေမေ ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှု မရှိတာ သေချာလာတော့ ..”

“မဟုတ်သေးဘူး သော ..”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ .. ကျွန်တော် လိုချင်တာက သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်လာခဲ့ကြတဲ့ဘဝမှာ သားအမိချင်း နားလည်နိုင်ကြဖို့ပဲ .. အဲဒီထဲမှာ အကြင်နာ မေတ္တာတွေချည်း ဝေဝေဆာဆာ ရှိနေဖို့ပဲ ..”

“မင်းက ဘာကို လိုချင်တာလဲ .. ကိုယ့်အမေအပေါ်မှာ ဘာအလိုမျှ ဖြစ်နေတာလဲ .. ပြော ..”

“ကျွန်တော် ဦးခ နဲ့ ပြောလို့ ပြီးမှာမှ မဟုတ်တာ ..”

“မင်းတို့သားအမိကြားမှာ ဦးခ ပဲ အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် ချိတ်ဆက် ညှိနှိုင်းပေးလာခဲ့တာ ..”

“အဟွန်း ..”

သော မျက်နှာမှာ နာကျင်သည့် မှဲပြုံးတွေနှင့် ...

“သားအမိတွေတိုင်းမှာ ချိတ်ဆက် ညှိနှိုင်းပေးနေရတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိကြတာပဲဆိုရင်တော့ ဦးခ ပြောတာ မှန်တယ်...”

“သော ..”

“ကျွန်တော် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားလေး မဟုတ်တော့ဘူး ဦးခ...”

“ဒါပေမယ့် မင်း လူကြီး မဖြစ်သေးဘူးလေ ..”

“အဲ့ဒါကို ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သတ်မှတ်မယ် ..”

သော မျက်လုံးတွေက တလက်လက် စူးရဲနေလျက် ...

“ကျွန်တော် မှန်တယ်ထင်တာကို ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လုပ်လို့ ရတယ် .. လုပ်ရမှ ဖြစ်မယ် ..”

“မင်းအမေနဲ့ ပြောပြလိုက်ပေါ့ ..”

“ပြောဖို့ရှိတဲ့လူက လာပါစေ ..”

“ဘယ်လို!... သော .. မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

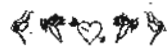
“ကျွန်တော့်မှာ ပြောဖို့မှ မရှိတာ ..”

ခေါင်းမာလိုက်တဲ့ ကလေး ..

ဦးယက္ခ မျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်ရာသော ကာလဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သလိုမျိုး ..၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ရပ်တည်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကနေ စိတ်တို့က ပြေးလွှားသွားခဲ့တာ မိုင်ပေါင်းကုဋေ ..

ဒီမျက်လုံး ဒီအမူအရာတွေကို သူ သတိရရင်း ဆွေးမြည်သွားသည့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးက ပြိုကျတော့မည့် တိမ်ညိုမည်းတို့လို ..

တကယ့်ကို ဖအေဟူ သား ..

အခန်း (၈)

“ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား ..”

“လာကြမှာပေါ့ .. ဘာလဲ .. ငါနဲ့တော့ စကားမပြောချင်ဘူး ..”

မင်းသမီး က သော ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ထွေငေါ့စကားတွေသာ ပြောနေကျ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ..

“ငါကတော့ ဩစည်က ပြန်ရောက်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံလိုက်လို့ အမောတောင် မဖြေအားဘူး .. နင်တို့ကို ဖုန်းဆက်ချိန်းလိုက်တာ ..”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ .. အခု ဟိုကောင်တွေ မရောက်သေးဘူးလား .. တရားစွဲမလို့လား ..”

“စွဲချင်စရာပဲ နင့်မျက်နှာက ..”

သော မျက်နှာက ဘယ်လိုစကားကြောင့်မှ ကြည်လင်မလာခဲ့

www.burmeseclassic.com

ခုံကို လျှောခနဲ ရွှေပြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ ကားသော့ကို အသံမြည်
အောင် ချ၏။

“ဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲ ..”

သူမကပဲ ကိုယ့်အတောက်ကို ဖြည့်ရကာ ...

“ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်လာလို့လဲ ..”

“ငါ့ကို လမ်းပေါ်မှာ လက်တိုပြီး ရန်လိုက်ဖြစ်နေတဲ့ကောင် မှတ်
နေသလား ..”

“အဟွန်း ..”

ပခုံးလေး တွန့်၍ ရယ်ကာ မင်းသမီးက သူမကိုယ်တိုင်ပဲ မှန်နဲ့
အအေးတွေ ထယူပေး၏။

“စိတ်ပူသွားမိလို့ ပြောတာပါ သော ရယ် .. နင် ငါရှိနေတဲ့အချိန်
တော်တော်များများမှာလည်း ရန်ဖြစ်တတ်တာပဲလေ ..”

“ကျွတ်!...”

သော ဆတ်ခနဲ ဆံပင်တွေ ခါပစ်ကာ ...

“တိတ်တိတ်နေပေးလို့ မရဘူးလား ..”

“အို .. ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ .. စကားမပြောဘဲ ထိုင်နေ
ရင် ပျင်းစရာကြီး ..”

“ငါက စကားပြောဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာ!...”

“အဲဒါကြောင့် တိတ်တိတ်နေပေး .. နောက်ထပ် သုံးမိနစ်စောင့်
လို့မှ ဟိုကောင်တွေ မလာသေးရင် ငါ ပြန်မယ် ..”

မင်းသမီး က သူတို့ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ မိန်းကလေးသူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်နေပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်နဲ့

ပေ ...

ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ မကြာသေးပေမယ့် သူမရဲ့ သွက်လက်ပွင့်လင်းမှု
ကြောင့် ဘေးလူတွေ ကြည့်လျှင် သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေလိုပဲ ထင်ကြမှာ
ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် .. သူမဘယ်ပုံစံဖြစ်ဖြစ် .. ကိုယ်နဲ့
ပတ်သက်လာတိုင်း အိုဗာဖြစ်နေတတ်တာကို မကြိုက် ...

“သော ..”

မင်းသမီး က သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေး မသိ
မသာ ဖိကိုက်၍ ...

“ငါက နင့်ကို ခင်လိုပါ .. ဒါကြောင့် နေရာတကာ ..”

“နေရာတကာ ပါတတ်တာ မကောင်းဘူး ..”

“ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ .. ပြီးတော့ နင်တို့ထဲမှာ ငါပဲ မိန်း
ကလေး ရှိတာ .. မိန်းကလေးဆိုတာ ယောက်ျားလေးတွေထက် ပိုပြီး
ပူပင်တတ်တယ် .. စပ်စုတတ်တယ် ..”

“အဲဒါတွေကြောင့် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ငါ့အတွက် မလို
ဘူး ..”

“သော .. နင် အလောက်တောင် မာနကြီးရသလား ..”

သော က မျက်နှာလွှဲထားပြီး ဆံပင်တွေကို နောက်ထပ် ဖွပ်၏။
စိတ်မကြည်တဲ့အခါတိုင်း စကားများများ ပြောရခြင်းကို ဒေါသထွက်
လာတတ်တာ မကောင်းတဲ့အကျင့်လား ...

လောလောဆယ် လူမုန်းခံနေရတာတော့ သေချာ၏။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် နင်တို့အဖွဲ့နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တာတွေက ငါ ကြိုး
စားခဲ့တာတွေပါ .. အဲဒါ နင့်ကြောင့် သိရဲ့လား ..”

သော က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ မင်းသမီး က ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေကို မလွှဲ ...

“နင့်ကို ငါ ..”

“ဘာဆက်ပြောမလို့လဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါက နင့်ကိုပဲ ..”

“မင်းသမီး .. ဒီမှာ ..”

သော က မင်းသမီး မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်သည်။

ပျော့နွဲ့ပြောင်လက်နေသော ပန်းခရမ်းရောင်သမ်းနေသည့် ဆံနွယ်တွေကို အသားပေးကာ ကာလာဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ မျက်နှာလေးက လှနေသည်။

ဆန်းပေမယ့် ရိုင်းလွန်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဝတ်စားတတ်ပုံကြောင့် သူမ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ပေါ်လွင်၏။

ဒါပေမယ့် ...

“ငါ့အသက်နဲ့ ငါ တွေ့ဆုံဖူးတဲ့ မိန်းမတွေကို တွက်ကြည့်ရင် အသက်ကတောင် ငယ်နေဦးမယ် ထင်တယ် ..”

“ဒါပေါ့ .. ကိုယ့်အမေက စပြီး မိန်းမတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲဟာ ..”

“ဟွန်း ..”

သော က နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ...

“ငါ ပြောချင်တာကို နင် သိပါတယ် .. နင့်နာမည်ကတော့ မင်းသမီး ပဲ .. ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် နင်က မင်းသမီး မဟုတ်သေးဘူး ..”

မင်းသမီး မျက်နှာလေး သိသာစွာ တင်းသွားသည်။

“ငါက စကားပြော မယဉ်ကျေးဘူး .. နင့်အတွက် ထိခိုက်စရာ ဖြစ်သွားရင် ဆောရီးပဲ .. သွားမယ် ..”

နေရာမှ ချက်ချင်း ထထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကားဆီ သွားနေရင်း ဖုန်းထုတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ..”

“... ..”

“ငါ့ကို တမင် လုပ်ကြတာလား ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျန်ခဲ့တယ် .. ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူလိုက်တော့ ..”

ဖုန်းကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီးမှ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ကျွတ်!...”

သူ စိတ်ရှုပ်သွားမိတိုင်း ထိပ်ဦးက ဆံပင်တွေထဲ လက်ရောက်သည့်အကျင့်အတိုင်း နဖူးထိ ပွတ်ကပ်ထိမိပြီးမှ လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ကာ ...

“ဂျမ်း ..”

ကားကို သော့တန်းလန်းနှင့် ထားခဲ့ပြီး ပြန်ဆင်း၏။ ပြီးတော့ ဆိုင်ဘေးကပ်လျက်က ကွမ်းယာဆိုင်လေးဆီ ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် လျှောက်ခဲ့ရင်း ...

“အောင်ဟိန်း ရောက်လာရင် .. ဒါ ပေးပေးပါ ..”

“ဟာ .. ညီလေး ..”

ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်ကာ ...

“ပေးလိုက်မယ် ညီလေး .. သူ အစောကြီးတည်းက တစ်ခေါက်

လာသွားသေးတယ်... ရော ဒါလေး ပေးခဲ့တယ် ..."

ဘောလ်ပင်နီလေးတစ်ချောင်းက တူးထဲမှာ ငွေရောင် လက်နေ၏။

သူ ပေးလိုက်တာက ကိုင်ရုံ ဂဏန်းဗေဒင်စာအုပ်လေးဖြစ်ကာ အောင်ဟိန်း နဲ့ သူ ဘာတွေ ပေးယူနေကြမှန်း ဆိုင်ရှင်လူရွယ်က တစ်ခါမှ မစပ်စုပေ ...။

အောင်ဟိန်း က ကျပန်းအလုပ်သမားဖြစ်ကာ ပျံကျ ဈေးရောင်းတာတွေလည်း ရှိ၏။

လူငယ်ပီပီ ရိုးသားသည့်ဂုဏ် ရှိသော်လည်း စိတ်ဆတ်လွန်းသည့် အကျင့်ကြောင့် ထောင်ခြောက်လ ကျခဲ့ဖူးသည်။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာတော့ အောင်ဟိန်း က မိဘမဲ့ ကလေးကချေတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက်က ဤသို့မဟုတ် ...။

"ဂျိမ်း ..."

ကားထဲ ဝင်ထိုင်ကာ စက်နှိုးမလို့ လက်တင်လိုက်ပြီးမှ ...

"ဘာလို့ ကုန်းကွ ဝှင်ပုန်းနေတာလဲ ... တည့်တည့်ထိုင်လိုက်စမ်း..."

မှန်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါ်ထုတ်လိုက်၏။

ခဏ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကုန်းထလာသည့် လှုပ်ရှားမှုသည် မျက်နှာပေါ်လာတော့မှ ရုပ်လုံး ပေါ်၏။

"မင်း ..."

"အဟွန်း .. ဟုတ်ပါတယ် .. ငါ မင့်ကားမှန်း သိလို့ တမင် ဝှင်ပုန်းနေတာ ..."

"ဒီတစ်ခါလည်း မိန်းမ သွားချောင်းရင်းနဲ့ပဲလား ..."

လက်စွဲတော် မျက်နှာက အားအင်ကုန်ခန်းနေသလို ရှိကာ ...

"သူ ထွက်လာမယ်ဆိုလို့ ငါ လာစောင့်နေတာပါကွာ .. သူ ထွက်တော့လာပါတယ် .. ငါ့နောက် ပြန်လိုက်ဖို့လည်း ကြိုးစားရှာတယ် .. ဒါပေမယ့် ..."

"သူလည်း ပါမလာဘူး .. မင်းလည်း ပြေးလာခဲ့ရတယ် .. ဒါပဲလား ..."

"သူက ငါ့ကို အသေ စိုးရိမ်နေတာကွ .. သူ့မိဘတွေ မမိခင် ငါ့ကိုပဲ ဇွတ်ပြေးခိုင်းတာ ..."

"ပြေးခိုင်းတိုင်း ပြေးရလားကွ ..."

"ဟ!..."

ကားက သိမ်းခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားသဖြင့် လက်စွဲတော် ကူရှင်ကို ချုပ် ကိုင်လိုက်ရင်း ...

"ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ .. မင်းကလည်း ..."

သော ထံမှ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ကားက အတန်ကြာအောင် ခြေနေပြီးမှ ...

"ဒီလောက်ဆို မင်း လွတ်ပါပြီ .. ဆင်းတော့ ..."

"ဟင်!..."

လက်စွဲတော် က ပြောဖို့တွေ ရှိနေသေးပုံ ရကာ ...

"မင်းကလည်းကွာ ..."

"ကွာမနေနဲ့ .. မင်းကို နောက်ထပ် ဒီပုံစံမျိုး ထပ်တွေ့ရရင်တော့ ..."

အိပ်ထည့်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့ ..။ ကားပေါ် ဝင်ထိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေလည်း ...

အထုတ်ပစ်ခဲ့မှာ .. အခု ဆင်းတော့ ..."

“မင်းနဲ့ တွေ့လိုက်တိုင်း ငါ ဒီလိုဖြစ်နေတာက တိုက်ဆိုင်တာပါကွာ .. မင်း ကူညီမှန်း သိလို့ အခွင့်အရေးယူနေတယ် မထင်ပါနဲ့..”

“ထင်လို့ မဟုတ်ဘူး .. ယောက်ျားဆိုတာ လိုချင်ရင် ယူရဲရတယ်ကွ .. ခြောက်တိုင်း မကြောက်ရဘူး .. နောက်ထပ် မင်း အကူအညီလိုတဲ့အခါ ခုလိုမျိုး ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ရှိနေမနေခဲ့ရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ..”

“ဒါကတော့ ..”

“အလစ်မှာ လက်ဝင်ဆွဲပြီး လူမိတာနဲ့ ဖနောင်နဲ့ တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးနေရတဲ့ မင်းကိုရော မင်းကောင်မလေးက အားကိုးတကြီး ရှိလာမှာလား ..”

“ငါက မင်း ထင်သလို ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး သော ..”

“ဘာရှိသေးလို့လဲ .. ပြော ..”

“သူနဲ့ ငါ ပေါင်းသင်းခွင့် မကြုံကြတဲ့အဖြစ်က လူကြီးချင်း ရှောင်ရုံနဲ့လို့ ဖြစ်ရတာ .. ဦးသန်းမြတ်ဇော် လို့ သိသွားတည်းက သူ့သမီးဘယ်တော့မှ မပေးစားဘူး ဖြစ်သွားတာ ..”

“ဦးသန်းမြတ်ဇော် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါတို့ ခိုးပြေးကြတဲ့အထိ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေထဲက တစ်ခုလိုပဲ .. မိဘတွေ စိတ်ဓါတ်ရင် ပြန်အပ်ဖို့ .. လက်ထပ်ဖို့ .. အားလုံး ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လာဖို့ မဟုတ်ဘူး .. ဖြစ်လာမယ်လို့ ငါတို့ မထင်ခဲ့ကြဘူး .. ဒါပေမယ့် မင်း စဉ်းစားကြည့် .. ငါ့အဖေကလည်း ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် မပြေနိုင်တဲ့ ရန်ငြိုးတစ်ခုခု ရှိထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့..”

မင်းအဖေက ‘Leader’ ကုမ္ပဏီက ဦးသန်းမြတ်ဇော် လား ..”

“ဟင်!... မင်းက ငါ့အဖေကို ..”

“ကြားဖူးတာပါ ..”

“ဟုတ်လား .. အံ့ဩစရာပဲ ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

လက်စွဲတော် က တကယ် အံ့ဩနေသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“ငါ့အဖေက သက်တမ်းလည်း တိုခဲ့တယ် .. သူ မသေခင်မှာ ?

ည်း ဘယ်လို အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုမျိုးမှ မရှိခဲ့ဘူး .. ဒါပေမယ့် အဖေကို လူတွေ သိနေကြတယ် .. အဲဒါကိုလည်း ဆင့် ရဲ့ အသိုင်း နှိုင်းတွေက လက်ညှိုးထိုးလာကြမှ ငါတို့ကိုယ်တိုင် သတိထားမိလာခဲ့တာ .. အခု မင်းကတောင် အဖေကို သိနေတယ် ..”

“လူတစ်ယောက်ကို လူသိများတာက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခြင်းနဲ့လည်း သတ်ဆိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. သူ့အပေါ်မှာ မုန်းတဲ့လူတွေများလည်း လူသိများလာတာပဲ .. ချစ်ခင်တဲ့လူတွေ များတဲ့လူဆိုလည်း လူတွေ သတိထားမိလာကြတာပဲ .. မင်းအဖေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိနေချိန်းတော့ မသိဘူး ..”

“ချစ်ခင်သူတွေ များတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာပါတယ် .. ခက်တာကကွာ .. ဘာကြောင့်ဆိုတာ မသိရဘဲနဲ့ ကမ္ဘာ့ဘက်တွေလို ဖြစ်နေတာ ခံရဦးတယ် ..”

“သိရလို့ မင်းအဖေက ဆိုးခဲ့တာတွေ အမှန်ဖြစ်နေရင် မင်းက သားအဖြစ်က နုတ်ထွက်လိုက်မှာလား ..”

“ဟင်!... ဘာ!...”

သော ကို လက်စွဲတော် က အထိတ်တလန့် ပြန်ကြည့်၏။

“သော .. မင်း ငါ့အဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆိုးဝါးတာ တစ်ခုခုမှ သိထားသေးလို့လားဟင် ..”

“မင်းတောင် မသိတာ ငါက သိစရာလား ..”

“မသိဘူးလေ .. မင်း ပြောပုံက ..”

“မင်း ပြောပုံကိုပဲ မင်း ပြန်တွေးကြည့်ပါဦး ..”

“ငါက ..”

“မင်း ခေါင်းထဲ ထည့်ရမှာက လူကြီးချင်း ဘာဖြစ်နေနေ .. ကိုချစ်သူကို ဘယ်လို ရအောင်ယူမလဲ ဆိုတာပဲ ..”

“လူကြီးချင်း ဘာဖြစ်နေနေ ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ .. ငါ့အဖေ မုဆိုးမ .. ငါတို့ကလည်း သိပ်ချမ်းသာကြတာ မဟုတ်ဘူးကွ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ ..”

“ဆိုသလား မဆိုင်ဘူးလားတော့ မသိဘူး .. ငါ့အမေကလည်း ဆင့်ကဲ ဦးပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့လူကြီးရဲ့ တပည့်တပန်းထဲက ပတ်သက်သူတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးမှန်း သိရင် ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဦးပြည့်သျှင် ..”

သော မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ကူရှင်နှစ်ခုကြားကနေ ရှေ့တွင်နေသည့် လက်စွဲတော် မျက်နှာဘက်ကို ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း၍ လှည့်ကြည့်သည်။

လက်စွဲတော် ကလည်း စကားရပ်သွားပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်လျက် ..

“မင်း သိလို့လား ..”

သူ ခေါင်းခါမလို့ပေမယ့် ခပ်လေးလေး ညိတ်ပြလိုက်ကာ -

“ဒီလူကြီးနဲ့ ငါ ငြိဖူးတယ် .. သူ့ပုံစံက တော်တော် ထူးခြားတယ် .. ဘာလဲ .. သူက တပည့်တပန်းတွေနဲ့ဆိုတော့ ဂိုဏ်းစကားကြီး ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် ဆင့် ရဲ့ အဖေကတော့ ဦးပြည့်သျှင် ရဲ့ သားရေးနယ်ပယ်မှာ တော်တော် နေရာရထားတဲ့သူပဲ .. သူ့နေရာထက်မှာစိုးလို့ သူဌေးကို မျက်နှာရအောင် သူ့အကြိုက် လိုက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် .. ဒါပေမယ့် မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး .. သောက် ပေးကြီးက ကုမ္ပဏီမှာ ခိုင်းထားတဲ့ တပည့်လောက်ကို ခန္ဓာမကျေ ရန်ငြိုးတွေရှိခဲ့တဲ့ အတွင်းရေးအကြောင်း ပြောပြထားပါသေး ..”

သော က ခေါင်းခါပြီး စိတ်လိုလက်ရ ဆွေးနွေးနေပုံရတော့ လက်တော် အားတက်သရော ဖြစ်ကာ ...

“နောက်ပြီး .. သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး မိုးရာလိုက်ပြီးတဲ့ သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ပြန်သိမ်းသွားတာ .. သူများရန်ငြိုးဆိုယ့်သမီးရဲ့ဘဝကို လဲပစ်တာနဲ့ မတူဘူးလား ..”

“အဲဒါ ထားလိုက်ပါဦး .. မင်းက တစ်ယောက်ကျော် ရေတွက်ပြီး ခြေထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ အဖြေမှန် ဘယ်ရမလဲ .. ဒါတွေ ဖြစ်လာတာ ဦးပြည့်သျှင် နဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်ဆိုင်နေမှန်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ..”

“ဟင်! ..”

“မင်းရဲ့ ဆင့် ဆိုတဲ့တစ်ယောက်ရဲ့အဖေက မင်းအဖေနဲ့ တကယ်တော့ ခုဘူးဆိုတာ သေချာသလား .. အဲဒါကို မေးတာ .. ပြီးတော့ အမေက ဦးပြည့်သျှင် ကို မုန်းနေတဲ့ကိစ္စ ..”

“အဲဒါတွေက ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲကွ .. သူတို့တွေ ပတ်ပြီး ကြွတာပဲ သိတယ် .. အကြောင်းရင်းကို ငါတို့ မသိဘူး ..”

သော က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ရှေ့ပြန်လှည့်လျှင် ..

“ဒီလိုကွာ .. ဦးပြည့်သျှင် ကို အမေက သတ်ပစ်မယ်ချည်း ကြိမ်းနေတာ .. အဖေ သေခဲ့ရတာ ဒီလူကြီးလက်ချက်လို့ တာပဲ ပြောနေတာ ..”

“မင်းက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတာလား ..”

“မထင်ပါဘူး .. မဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ဒီလူကြီးကို မြင်ဖူးတည်း ငါ ခင်မင်စိတ် မဖြစ်ဘူး .. အတုံ့အလှည့်သွေးတွေက စီးမျောနေသလား မသိပါဘူး .. အမေကလည်း ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မပြောပြဘူး .. သူကိုယ်တိုင် မသိသေးတာလား .. တမင် မပြောသေးတာလားလေ မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့် ငါ့အဖေ သေခဲ့တာဆိုတဲ့ နာကြည် စိတ်နဲ့ ဒီလူကြီးကို ငါ မုန်းတယ် ..”

သော က ကျေနပ်အားရသည့် မဲ့ပြုံးကို လှစ်ခနဲ ပြန်မျှောက် စီးကရက်ထုတ်ပြီး စီးညိုသည်။

သူ ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားပြီမုန်း သိကာ လက် တော် က ကိုယ်ကြီးပါ ရှေ့ကို ကိုင်းကျလာကာ ..

“ဆင့် ကတော့ ဦးပြည့်သျှင် နဲ့မှ မဆိုင်တာကွာ .. ဒါပေမယ့် ဆင့် ရဲ့အဖေကို ငါ ဘယ်လိုမှ နားလည်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာ အဖေနဲ့ သူ ဘာမှ ..”

“လာပြန်ပြီ .. အဲဒါ မင်း သေချာ သိထားလို့လား ..”

“ငါ မသိပေမယ့် ဆင့် ရဲ့အဖေကို မြင်တော့ အမေက ဘာမှ မသိဘူး ..”

“မင်းအဖေနဲ့ပဲ ယောက်ျားချင်း ငြိခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

လက်စွဲတော် က သော ကို နားမလည်သေးသည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ခြည့်သည်။

“ဦးပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့လူက ဘယ်လိုလူစားမှန်း လောလောဆယ်မှာ သေချာသိတဲ့လူ မရှိဘူးမို့လား .. ဒါပေမယ့် ဟိုတုန်းကတော့ အခု နားမှာရှိတဲ့လူတွေက သူ့ရဲ့ တပည့်ရင်းတွေ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာလေ..။ အမြင်မှာ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် သူ့အတွက် သူ့ဌေးလို လေးစားရတာထက် ပိုချင်ပိုမှာပေါ့ ..”

“ဘယ်လို!...”

“မထုစမ်းပါနဲ့ကွာ.. ပြောပြမှ သိနေရင် ပုစ္ဆာဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ် မှာလဲ .. ကိုယ်တိုင်တွေး .. ကိုယ့်ဘာသာ အဖြေထုတ်နိုင်မှ အဲဒါ အောင်မြင်ခြင်း .. ငါလည်း သေချာမသိတဲ့ကိစ္စ .. မင်း ဘာမှ မသိဘူး ဖြစ်နေတာကို ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ ..”

သော က တံခါးကို အနည်းငယ် ဟ၍ စီးကရက်ခိုးတွေကို မျက် ရွှေ့ပြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ..

“အဲဒီတော့ မင်း အခု ဘာလုပ်မှာလဲ ..”

“ငါလား .. ငါ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး .. ဆင့် ကို ဇွတ်တ ခိုးလာပြန်ရင်လည်း ဦးပြည့်သျှင် ရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တစ်ခုဆိုပြီး အမေ ဒေါပွမှာ .. ဆင့် မျက်နှာငယ်ရမှာကွ ..”

“ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူပါလို့ ရှင်းပြလိုက်ပါ ..”

“အမေက တစ်ဖက်တည်း မုန်းနေတာဆိုရင် ဒါက အဆင်ပြေဖို့ သေးတယ်ကွာ .. ဦးအောင်တော် ဆိုတဲ့လူကြီးက မဆီမဆိုင် မုန်းနေ တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..”

“မင်းအမေကတောင် မဆိုင်တဲ့လူကိုပါ ဆွဲထည့်ပြီး မုန်းနေတာဆိုရင် ဟိုလူကြီးကလည်း သူ့ဆရာအတွက် မုန်းတယ်ဆိုတာ လက်ခံလိုက်တော့ ..”

“ဘာ!...”

“မင်းကိစ္စကို မင်းပဲ ရှင်းတော့ .. ငါ ဒီလောက်ထိ ခေါင်းမခံနိုင်ဘူး ..”

သော က ကားစက်နှိုးဖို့ ပြင်လျှင် လက်စွဲတော် က လက်မောက်ကို ဖမ်းဆွဲထားကာ ...

“ငါ မင်းကို စိတ်ချင်း ရင်းနှီးနေလို့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဖွင့်ချင်တိုင်းပင်နေတာကွာ .. ဒီလိုကြီးတော့ ဥပေက္ခာတွေ မပြပါနဲ့ .. လုပ်ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မရှိဘူး .. အရမ်းကို ဖြတ်ရ ခက်နေလို့ပါ ..”

“မင်း ဘယ်တော့မှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ ..”

စိတ်မရှည်သည့်အသံနှင့် သော ရဲ့မျက်နှာကို မြင်မှ သူ့ကို စိတ်နေမှန်း ရိပ်မိကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. ငါ တွေဝေနေတာပါ .. အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှုသက်သက် မဟုတ်မှန်း သိလာတော့ ငါ ခွတ်တရွတ် ရှေ့မတိုးရဲ ဖြစ်နေလို့ပါ ..”

“ရှေ့မတိုးရဲဘဲ ရှေ့ကို မရောက်ဘူး .. အဲဒီတော့ မင်း ဘာလဲ .. သူ့ကို ရအောင် ယူမှာလား .. သူ့ခိုးချောင်းချောင်းပြီး ခွေးပြေးနေမှာလား ..”

လက်စွဲတော် ခပ်မဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ့ချစ်တဲ့သူကို ငါ လိုချင်တာပေါ့ သော ရ ..”

“ဒါဆို .. ဒီတစ်ခါ သူ့ဘက်က မီးစိမ်းပြရင် ငါ့ကို ဖုန်းဆက် ..”

“ဟင်!... ဘာပြောတယ် .. မင်း တကယ် ကူညီမှာလား ..”

လက်စွဲတော် ဝမ်းသာအားရကြီး ထဖြစ်လေသည်။

သော အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးနေခဲ့တဲ့ ရေခဲလဲ ..

မြင်မြင်ချင်းပဲ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ

အခန်း (၉)

ဓာတ်လှေကားရှေ့မှာ လူတွေ စုပြုံရပ်နေကြသဖြင့် လှေကားနေပဲ ဆင်းလာခဲ့မိသည်။ ဒီဘက်မှာ လူတစ်ယောက်မှ အဆင်မပြေဘဲ မရှိဘဲ လှေကားက နှစ်ဆစ်ချိုးမို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းခဲ့ကာ

“ဘုတ် .. ဘုတ် ...”

“အို .. ဒုက္ခပါပဲ ..”

ကိုင်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးနဲ့ ဖိုင်နှစ်ထပ်က ခေါက်နဲ့ ပူးတွဲ ပိုက်ထားရာကနေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုတ်ကျနေသည်။

လှေကားဆုံးနေကာမှ မို ကမုန်းကတန်း ပြန်ကောက်ရသလို ထိုစဉ် သူမမျက်နှာရှေ့ကို ခြေထောက်တွေ စုပိုင်းရပ်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။

ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်၏ ပုံစံတွေက ထည်ဝါ ခုံညားမယ့် မျက်လုံးအကြည့်တွေကတော့ လူကို အထင်မြင်သေးသော အသံသ့သ့နှင့် ...

“ဒေါသဒွါပိုမို ဆိုလို့ အသက် ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ မှတ်တာ .. မင်းက အလန်းစားပဲ ..”

မို နေရာမှာ မတ်မတ် ပြန်ရပ်လိုက်ပြီး ထိုလူတွေကို ကြည့်၍ ...

“ဆောရီးပါ .. ကျွန်မက အန်ကယ်လ်တို့ကို မသိဘူး .. ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ ..”

“ငါတို့က အခု မင်းတို့ ဆရာတပည့် ကိုင်တွယ်နေတဲ့ ယာဉ်တိုက်မှုက ယာဉ်မောင်းသူ စည်သူထွန်း ရဲ့ အံ့နာတွေပေါ့ ..”

မို မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ ပြေပြစ်အောင် ပြင်ဆင်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ .. အန်ကယ်လ်တို့မှာ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးစရာရှိရင် ကိုယ့်ရဲ့ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေနဲ့ပဲ တွေ့ရမှာပါ .. ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေလည်း ရှိသေးလို့ ..”

“နေပါဦးကွ ..”

မို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာနှင့် အစွန်လူက လိုက်ပိတ်ထားကာ အပြင်ဘက်ကလူတချို့ မြင်လျှင် သိပ်တော့ မဖွယ်ရာတော့ဘူး ထင်သည်။

မို့ မျက်ဝန်းလေးတွေ အေးစက်စက် ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ ဆေးရံရှေ့ကို ဝင်လာသော ကားတစ်စီး၏ ဘေးမှန်တစ်ချပ် တစ်ဝက်ထိ လျှောကျသွားသည်။

သူမတို့ဆီကို သေချာကြည့်ရင်း တရွေ့ရွေ့ လှိုမ့်ထွက်သွား၏။ ဒါပေမယ့် မို က မမြင်ပေ .. လှေကားအဆင်း ချောင်ကျကျနေရာလေး မို့ ရှေ့ကလူတွေဆီမှာပဲ မကျေနပ်ခြင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

“အန်ကယ်လ်တို့ကို စကားပြောနေဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး..”

စကားလုံးက ပြတ်ပေမယ့် သူမ အတတ်နိုင်ဆုံး ညင်သာစွာ ပြောလိုက်တာပါ။ လူကြီးက သူ့ဘေးကလူတွေကို ငဲ့ကြည့်၏။ ပြီးတော့မို့ ဆင်းလာသည့်အပေါ်ကို မျက်လုံးစိုက်ကာ ...

“ကားတိုက်ခံရတဲ့လူကိုတော့ မင်း ဒီထိ လာပြီး ..”

“ဒါက ကျွန်မတို့ရဲ့ အမှုသည်ပဲ ..”

“ရင်ဆိုင်နေကြရတဲ့ တရားလိုရာ .. တရားခံရာ .. နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဒီမှာ မိန်းကလေး .. ငါတို့ လိုရင်းပဲ ပြောရအောင် .. အခု မင်းယူလာတဲ့ ဆေးစစ်ချက်တွေ ငါတို့ကို ပေးလိုက်ပါ ..”

“ဘယ်လို!...”

“လူသုံးယောက်မှာ နှစ်ယောက် သေသွားပေမယ့် အခု မင်း စကားပြောခဲ့တဲ့ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က ငါ့ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ ..”

“ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ဒီအမှု ကြေပျက်သွားမယ်ထင်ရင် ရှင်တို့ဘက်က ကြိုးစားလေ ..၊ ကျွန်မတို့က ဥပဒေ အကျိုးဆောင်တွေ .. ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြတာ ကောင်းတယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... ခက်ပါလား သဒ္ဒါပိုမို .. မင်းဆီက ယူမယ့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ငါတို့က အရွက်ရေတွေ အများကြီး .. တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ပုံချ လဲမှာ .. အလကား မယူဘူး .. ဒီအမှု မဖြစ်စေချင်တာက လူကို ထောင်ကျမှားမိလို့ မဟုတ်ဘူး .. ငွေကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူး .. ငါတို့ကုမ္ပဏီက ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ..”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် ကြိုးစားတာပဲ အန်ကယ်လ်.. ချမ်းသာတဲ့လူတွေမှာပဲ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိကြတာမှ မဟုတ်တာ ..၊ ဆင်းရဲ

တဲ့လူတိုင်း ငွေနောက် ကောက်ကောက်ပါတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဟုတ်တယ်.. လူမြင်အောင် ကောက်ကောက်ပါရင်တော့ သိက္ခာထွေမှာပေါ့ .. အဲဒါကြောင့် မင်းရှေ့ထိ ငါတို့ ရောက်လာခဲ့တာ .. မင်းဆရာကို ပြောပြလိုက်ပါ ..”

လူကြီးက သူကိုင်ထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်မည်းကြီး၏ ဘေးအိတ်ထဲက ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ထုတ်၍ မို့ လက်ကြားထဲ ထိုးထည့်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ကြိုက်တဲ့ ငွေအမောင့် ရေးချလိုက် .. နေတတ်ရင် မြတ်တယ်လို့ ..”

“ဒီမှာ ..”

မို့ ဒေါသထွက်သွားကာ နောက်က အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်သည်။ လူတွေများသည့် နေရာကျမှ လူကြီးသုံးယောက်က ရပ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းဆီက စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ငါတို့ မလိုချင်ဘူး ..၊ ဆုံးဖြတ်ရမှာက ရှေ့နေကြီး ဦးထင်ပေါ် .. အဲဒီတော့ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ .. သူ့မျက်နှာရှေ့ကို အဲဒါ ချပေးကြည့်လိုက် ..”

မျက်နှာ တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောသည်။ ပြီးတော့ အနားရောက်ထားသည့် ကားထဲ ဝင်ကုန်ကြတာ အလျှိုလျှို ..၊

အတင်း ပြန်လိုက်ပေးရအောင် ကိုယ့်ကို ပေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး နောက်ထပ် မဟာရဲတော့အောင် ပြောထွက်သွားသည်။ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြန်ရင် ဆည်း ဒါကို ယူထားတယ်ပဲ ဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။

တွန့်ကြေသလို ဖြစ်နေသည့် ချက်လက်မှတ်ကို ပြန်ဖြန့်၍ ဆက်က အလုပ်မရှိ မလုပ်ရှာရင်း သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားမိသည်။

ဒီငွေကိစ္စကို ဒီနေရာမှာတင် ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ထိုစဉ် ...

“အစ်မ ..”

“ဟင်!...”

ကားဆီ ပြန်သွားနေမိစဉ် ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိ၏။ လူနာရှင် ဒေါ်မြတ်နွယ် ရဲ့ သားအငယ် စိုးမိုး ဆိုသည့် ကောင်လေး ...

“အစ်မ .. တော်သေးတာပေါ့ မိလို့ ..”

အနားရောက်တော့ ကိုင်ထားသည့် တစ်ထောင်တန်အထပ်တွေကို ပေးရင်း ...

“ခုန အမေ မရောက်သေးလို့ အစ်ကိုအေးဖိုးအတွက် အစ်မ စိုက်ပေးထားတာလေ .. အဲ့ဒါ အမေက ပြန်ပေးခိုင်းလို့ ..”

“ဪ .. ဘာအရေးကြီးတာ မှတ်လို့ကွာ ..”

လူတချို့ သွားလာရွှပ်ထွေးနေကြသည့် ကြားထဲမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ကမ်းပေးနေသည့်ငွေကို ယူဖို့ မှီ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ကောင်လေးကလည်း တောင်းပန်ရင်း ရှေ့ထပ်တိုးကာ ...

“ယူပါ အစ်မ .. ပိုက်ဆံက နည်းနည်းလေးလည်း မဟုတ်တော့ အစ်မကို အမေက အရမ်း အားနာနေတာ ..”

“အင်း .. ရပါပြီ ..”

“ကျေးဇူးပဲနော် အစ်မ .. အစ်မကားက ဟိုကားလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ကားအကောင်းစားကြီးတစ်စီးရဲ့ဘေးမှာ စုစုကီး ဆီးရောင်ခပ်စုတ်စုတ်လေးက ငိုက်မျဉ်းနေသည့် လမ်းတောလေတစ်ယောက်နဲ့ မွဲတော မှိန်ဖျော့ခြင်းနှင့် တော်တော်ကြီး တူနေ၏။

ကောင်လေးက ကားကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘အစ်မက အဲဒီလောက်ထိ ဆင်းရဲလို့ အမေက အစ်မဆီက ပိုက်ဆံဆို ယူမထားရက်တာ’လို့ ပြောသွားတာမျိုး ပြုံးပြသွားတာကို မို့ဘာသာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေမိသည်။

ပြီးတော့ ချောင်ကျကျ အရိပ်ကောင်းကောင်းထဲမှာ တမင် သွားရပ်ထားတာတောင် ကားအကောင်းစားက လိုက်ကပ်နေသေးသည့် အဖြစ်တွက် ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ...

ဒီကားစုတ်လေးတောင်မှ ပြန်ရောင်းထုတ်ရတော့မလို တက်ကဲ ဖြစ်နေတာ ထပ်ပြောပြလိုက်လျှင် ကိုယ့်အစားပါ ဝိုင်းငိုပေးကြဦးမလားသေ ...။

ပိုက်ဆံ အထပ်လေးကို အိတ်ထဲထည့်ရင်း ကားဆီ ခပ်လှုပ်လှုပ် ခြန်လျှောက်လာမိ၏။ သို့သော် ချက်လက်မှတ်ကိစ္စကြီးက နှိပ်စက်နေတာ ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွားတော့မတတ် တွေဝေ တဲ့ဆိုင်းနေခဲ့၏။

ကားနှစ်စီးရဲ့အပယ်ကို ရောက်လာပြီးမှ ကားထဲ မဝင်သေးဘဲ ခပ်တန့်လိုက်မိလျှင် ဘေးက တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ...

“အာ!... အမေ!...”

လူကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သလို တစ်စုံတစ်ခုက ပစ်တိုက်သွားတာ မို့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရှေ့က ကိုယ့်ကားလေးသာ ခံမနေပါက ဆွေးရဲစရာပင် မရှိ ...။

“အား!...”

မွေ့ပိုက် ဖက်တွယ်ထားသမျှ ပစ္စည်းတွေ ပြုတ်ကျကုန်ကာ ကား

မှာ လက်ထောက်လိုက်မိသဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်မှာ အဆမတန် နာကျင်သွား၏။

“ရှင် .. ဒီမှာ ..”

ဒေါသက မီးရှူးတစ်စလို့ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်တက်၏။ သို့သော် တံခါးပိတ်ပြီးမှ အေးဆေးလှည့်လာသည့် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလျှင်-

“ရှင်က ..”

“မှတ်မိသွားပြီလား ..”

မေးပုံက သူ တမင် ရန်စလိုက်တာမှန်း သိအောင် နှုတ်ခမ်းတွေ ဖျေ၍ ခပ်မဲ့မဲ့ ..

မို့ မျက်နှာလေး တစ်ပြင်လုံး နီရဲလာကာ လက်တစ်ဖက်မှာ ဖိဆုပ်ထားမိသည့် လက်တစ်ဖက်ပါ ပြောကျသွားခဲ့၏။

“မှတ်မိပြီ .. အဲဒါကြောင့် ဒီလောက် ရိုင်းရိုင်းတဲ့လူ ရှိသေးသလား ဆိုပြီး မအံ့သြတော့ဘူး ..”

မို့ ကလည်း တစ်စက်လေးမှ အညံ့မခံ ..

ထိုယောက်ျားကို တစ်ညကလည်း နိုက်ကလပ်မှာ တွေ့ခဲ့သည်။ ရု တွေ့ရတော့လည်း ယောက်ျားမဆန်စွာ ပုတ်ခတ် ရန်လိုစွာဖြင့် ..

“ရှင်က မကျေနပ်ရင် သက်ကြီးရွယ်အို ကလေး မိန်းမ ဘာမှ မခွဲခြားဘဲ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း တုံ့ပြန်တတ်တဲ့လူမျိုးပဲ ..”

လူကို ဖော့ဖော့ညှစ်၍ မဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့ပြီးမှ နာကျင်နေဆဲ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင် ပွတ်သပ်ရင်း ..

“ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုလူကို ကျွန်မက ဦးအောင် ဆုံးမပေးလိုက်နိုင်တာ တန်ပါတယ် .. ရှင် တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး ..”

“မင်း ပြောလို့ ပြီးပြီလား ..”

“မပြီးလည်း ရှင့်လို သတ္တဝါနဲ့ တုပြိုင် ပြောမနေချင်ပါဘူး .. အချိန်တွေ တန်ဖိုးမဲ့အောင် ..”

“ဟေ့ .. မင်း ..”

နောက်ထပ် မိုက်ရိုင်းမိဖို့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ဒေါသစိတ်ကို ဘယ်လို ထိန်းချုပ်မထားနိုင် ..

“ရှင် နော် .. ဘာလုပ် .. အား! ..”

ရင်ဘတ်ချင်း ကပ်ဖိကာ မို့ ကျောပြင်လေး စုစုပေါ်မှာ ကပ်မိသွားမှ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါပစ်၍ ..

“ဒီမှာ .. ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် .. ရဟန်းသံဃာဖြစ်ဖြစ် ပုထုဇဉ်တိုင်း .. ဒေါသရှိတယ် .. မင်း ငါ့ကို ဘုမသိ ဘမသိ ပါးရိုက်သွားတာ ..

မင်း ရိုက်သွားတာ ဘယ်လိုကောင် အောက်မေ့လို့လဲ ..”

“လူနဲ့ မတူတဲ့ သတ္တဝါလေ .. ရှင် .. ရှင် .. ဖယ် .. လွှတ်စမ်း ..”

ဒေါသဖြစ်သလောက် ရုန်းပေမယ့် လက်မောင်း နှစ်ဖက်လုံးကို ဘာနဲ့ ဖိကပ် ကိုင်ထားတာမို့ အချုပ်ခံထားရသလို ဖြစ်နေလျက် ..

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်မှုမျိုး ကျူးလွန်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့ဘူး .. မလွှတ်ရင် ကျွန်မ အော်လိုက်မှာ နော် ..”

“အော်လေ .. မင်းကို ခုနက်လူတွေ ပေးသွားတာထက် ငါ ပိုပေးနိုင်တယ် ..”

“ဘာ! ..”

“ဒီနေ့ မင်းအတွက် လစ်မစ်ကျော်သွားမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ကျေးဇူးတင် တင်သွားဦးမယ် ..”

“လူယုတ်မာ ..”

ရှက်သည့်စိတ်ကြောင့် ဘာကိုမှ မဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘဲ ဒူးနဲ့ တိုက်

ပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိရုံ ...

“အား!...”

လှုပ်ရှားဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် တိုခြေထောက်ပေါ်မှာ ရှူးဖိနှပ်စီးထားသည့် သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်က မညှာမတာ ဖိနှင်းထားပြီးဖြစ်လျက်...

“မရဘူး .. မင်းလိုမိန်းမတွေ ဒါမျိုး လုပ်ရဲကြတာ သိတယ် ..”

သော က ခြေထောက်မှာ မညှာမတာ ဖိထားရုံမကဘဲ လက်မောင်းတွေကိုပါ ပို၍ ဖျစ်ဆုပ်ကာ ...

“မင်း ရန်စလိုက်တာ အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးပဲဆိုတာ မှတ်သွား... ငါဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်တုန်းကမှ သူများ သေးသေးတင် ခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး .. လူလူချင်း စော်ကားခံရတာကို ဆူးစူးသလို မေ့ပစ်လို့လည်း မရဘူး .. သည်းမခံနိုင်အောင် စလာရင် တုံ့ပြန်မှာပဲ ..”

“အဲဒီတော့ ရှင် အခု မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချုပ်ထားနိုင်ပြီ .. ဘယ်လို တုံ့ပြန်ချင်သလဲ .. လုပ်လေ ..”

စိန်ခေါ်နေပေမယ့် ဖိနှင်းခံထားရသည့် ခြေထောက်က နာကျင်မှုကြောင့် မို့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ တစ်ပြင်လုံး ရဲနေသည့် မျက်နှာမှာ မျက်ခမ်းလေးတွေ ရဲတက်နေတာက ရှက်သည့်မာနတွေပဲ ဖြစ်ကာ ...

“ရိုက်နှက်မလား .. ယုတ်ယုတ်မာမာ တုံ့ပြန်ချင်သလား ..”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ တုံ့ပြန် တုံ့ပြန် မင်းအတွက် အလျော်အစာဆိုတာ ထွက်လာမှာပဲလေ .. အဲဒီဝှင်မျိုး မင်း စောင့်နေမှန်း သိသာစွာ ဝါက မိုက်စရာလား .. မင်းလိုမိန်းမကို ယုတ်မာဖို့လည်း ငါ စိတ်မကူးဘူး ..”

“ရှင် .. ရှင်ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ထပ်ရိုက်ချင်တယ် ..”

အသံတွေ တုန်ကာ မို့ ပါးပြင်ထက်မှာ မျက်ရည်စက်တွေ သောသော ဖြာဆင်းလာ၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

မျက်ရည်စက်တို့ကို မြင်မှ သူ ဘဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်မိကာ...

“ရိုက်ချင်တယ် ဟုတ်လား .. ရတယ် .. စမ်းကြည့်လိုက် ..”

လက်တွေကို လွှတ်ပြီး ဒီတိုင်း ရပ်နေပေးလိုက်၏။ မို့ ကလည်း ခေါင်းတရ မြှောက်ချယ်ကာ အတိအကျ ရိုက်ချလိုက်သည်။

သို့သော် မို့ လက်လေးကို တောလုံးပုတ်သလို ပုတ်ထုတ်ပစ်ကာ...

“နောက်ထပ် မင်း ကြိုးစားကြည့်စမ်း .. ငါ ဘယ်လို တုံ့ပြန်တော့ဆိုတာ သိသွားအောင် ..”

သူ ပုတ်ထုတ်လိုက်သဖြင့် လူပါ ယိမ်းယိုင်သွားကာ သူမရဲ့ အံ့တံ့ထားသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေသာ စူးရဲ ရောက်ရှိလာ၏။ ပြီးတော့...

“ကြေညာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် .. ‘တွေ့ရင် ရှောင် ..’

တောင် လှည့်မကြည့်နဲ့’ ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးတွေကို ကျွန်မ မေ့သွားလို့...” သွားကြားစေ့နှင့် ပြောကာ ပြန်ကျကျနေသည့် မိုင်နဲ့ ပစ္စည်း

ဆို ပြန်ကောက်သည်။ ပြီးတော့ ကားထဲဝင်ကာ တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ ဝှပ်ပိတ်လိုက်ပေမယ့် ...

“ရှေ့ ..”

လက်တစ်ဝါးလောက် လွှော့ကျနေသည့် မှန်ပေါ်ကနေ ချက်မှတ်ကို ပစ်ထည့်လိုက်ကာ ...

“နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရှာရင် တွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ..

နောက်မှ ဟိတက်နေမှာ စိုးလို့ ..” မို့ ကိုယ်လေး တောင့်တင်းသွားသည်။

ရင်ခွင်ထဲကို ကျလာသည့် လက်မှတ်မှာ သူ့မျက်နှာကြီး ကမ်း
လာသလို ခံစားမိနေကာ တက်ခေါက်မိတာလည်း ဖြစ်လျက် ...

ဒီကားစုတ်ကြောင့် ...

နောက်ထပ် မျက်ရည်တွေ လည်လာမိကာ အရင်မောင်းထွက်
သွားသည့်ကားကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရင်း မြင်ကွင်းက ဝေဝေဝါး
ဖြစ်လာ၏။ မျက်ရည်စက်နှစ်စက် တစ်ပြိုင်တည်း လျှောဆင်းသွား
မှ အမြင်တွေ ကြည်လင်လာသည်။

ထင်သလို ခိုင်းစေလို မရတော့သည့်ကားဟာ စက်နှိုးတိုင်းလည်း
ဘယ်တော့မှ ချက်ချင်း နီးတယ် မရှိ ... အရေးတကြီး သွားစရာရှိပြီး
အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးခဲ့တာတွေလည်း ရှိသေးသည်။

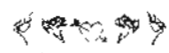
ဒီတံခါးမှန်တွေ တင်မရ ချမရနှင့် ဒီတိုင်းပဲ ထားခဲ့ရတာ ကြာ
ဖြစ်သည့် ဒုက္ခကြောင့် ... ခုတော့ ...

“တောက်!...”

ကားစက်နှိုးရင်း မှန်ကြားထဲကနေ သူ ပစ်ထည့်သွားသည့်ပုံစံ
ဖျောက်မရနိုင် ...

ဒီမှန်တွေ တစ်ဆုံးကိ တင်ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီလို လုပ်သွား
ရမလား ...

တွေ့ဆုံခဲ့ပုံတိုင်းကို သတိရမိ ကာ နာကျင်စွာ ဆုတောင်းမိသည်
နောက်ထပ် ဘယ်သောအခါမှ မဆုံပါရစေနဲ့ ...

အခန်း (၁၀)

“နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မဆုံရဘူး ... ဒီလောက်ထိ စိတ်ဓာတ်
နည်းနည်း အောက်တန်းကျတဲ့ အမျိုးယုတ်ကောင်ရဲ့သွေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ
မည်းခွင့် မပြုဘူး ... မိဘကို လွန်ဆန်ပြီးမှ နင် ထင်သလို လုပ်
နဲ့ ...”

ဒီအောင်ဆော် မျက်နှာကြီးက အသားမည်းမည်း ... မျက်ခုံးထူထူ
လေးထောင့်မကျတကျပုံ ဖြစ်ကာ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးနေ
ပုံ၍ ကြည့်ရဆိုးသလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

နီးဖြစ်သော ဒေါ်နှင်းဖြူ သည် သမီးနဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကြားမှာ
ဝင်မပြောနိုင်ရှာ ...

သူမ ဆန္ဒအရဆိုလျှင် ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့ပြီးပြီ ... သူတို့ချင်းလည်း
နိုင်ကြလို့ ခိုးချောင်ခိုးဝှက် ဆက်သွယ်နေခဲ့ကြတာ ဟိုလိုက်ဖမ်း
ဒီလိုက်ဖမ်းရ ...

နတ်ရုတ်သံသံတွေ ထဖြစ်သွားကြတာပဲ ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဖမ်းတဲ့လူကိုလည်း မမိ ... ကိုယ့်သမီးကလည်း မပြတ်နိုင် ပေါက်မိတဲ့နဖူး မထူးတော့ဘူးမို့လား ...။

ကိုယ့်ယောက်ျား ဒီလောက်ထိ သူ့သူဌေးအပေါ်မှာ သံယောကြီးနေခဲ့မှန်း ခုမှပဲ သိရတော့သည်။

"မင်းက ဘာကြည့်တာလဲ ...။ ငါ့ရှေ့မှာမို့လို့ ပါးစပ်ပိတ်နေ ငါ့ကွယ်တာနဲ့ ဒီကလေးတွေကြားမှာ ရင်ကြားစေ့ပေးဖို့ စိတ်မကူး မင်းကိုပါ ရိုက်သတ်ပစ်မှာ ..."

"အစ်ကို့ကို နှင်း က ဘာတွေများ ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ ..."

"မပြောလို့ ခက်တာပေါ့ ...။ မင်း ငါ့ကို မပြောရဲလို့ နှုတ်ပိတ် ကြည့်နေရတာ ငါ သိတာပဲ ..."

"ဒါဆိုလည်း ကြည့်နေပေးဖော် ရပါလားဆိုပြီး အစ်ကို ကျေးပေးရမှာပေါ့ ..."

"ဘာကွ!..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... နှင်း စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိရှိ အစ်ကို့ သဘောအတိုင်းပဲ နှင်း နေလာခဲ့တာ ...။ နှင်း မွေးထားတဲ့ သမီးအ မှာတောင် နှင်း ဘာမှ မလွှမ်းမိုးခဲ့ဘူး ..."

"နှင်း မွေးထားတဲ့သမီး ဆိုတော့ ငါနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးလား ..."

"အစ်ကို နော် ..."

"မပြောနဲ့ ...။ ငါ မင်းထက် ကိုးနှစ်တောင် ကြီးတယ် ... မင်းသိတယ် ... မင်း မသိသေးတာတွေလည်း အကုန်သိတယ် ... သိပြောနေတာ ..."

ဦးအောင်ဘော် က နီလာဆင့် မျက်နှာငုံထားတာကို စိုက်ကြည့်တာ ...

"မိဆင့် ..."

"ရှင် ..."

"ဆူလိုက် ပြောလိုက်ရင် မျက်ရည်လေး တစုစေ့နဲ့ ဘာမှ မကျူးခဲ့သလိုမျိုး ... နှင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်ကိုမှ မပြတ်နိုင် ဖြစ်နေရတာ ... ကိုယ်နဲ့လည်း အဆင့်အတန်း မတူဘူး ... မိဘကလည်း အမျိုး ..."

"အမျိုးယုတ်တဲ့အကြောင်း အစ်ကိုပဲ သိနေတာကိုး အစ်ကိုရဲ့ ... လေးတွေက သိမှ မသိတော့ ..."

"ငါက သိလို့ ပြောနေရင် မပြီးဘူးလား ...။ မင်းက ဘာတွေ ခင်းနေတာလဲ ..."

ဒေါ်နှင်းဖြူ ကလည်း မရဲတရဲနဲ့မို့ မျက်လွှာချသွားခဲ့၏။ ပြီးမှ...

"မဟုတ်ပါဘူး ... နှင်း ပြောချင်တာက လက်စွဲတော် ဆိုတဲ့ အလေးရဲ့ အဖေအကြောင်း ..."

"အဲဒီကောင်က လူယုတ်မာ ... သူ့အဖေက စပြီး ယုတ်မာလာခဲ့သူလည်း သူများကို ယုတ်မာဖို့ ကြိုးစားရင်း သေခဲ့ရတာပဲ ..."

သားအမိနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။ သမီးနဲ့ ဆုံတော့ သူမမှာ ပို၍ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိတာမို့ ဒေါ်နှင်းဖြူ က စိတ်ဝင်း၍ ပြန်မော့ကြည့်ကာ ...

"ဒါဆိုရင်လည်း ဘယ်လို ယုတ်မာခဲ့တာလဲဆိုတာ သမီး သိအောင် နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ပြောပြလိုက်ပါလား အစ်ကိုရယ် ... လက်စိတ်တော့ လက်ထိပ် နာပါတယ် ... သူ့အဖေ ဘယ်လို ခံထားရသလဲဆိုတာ သိရင် အစ်ကို့သမီး အစ်ကို့ဘက်က ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ... ပြောတာက ပြောရာပြောကြောင်းပေမယ့် ဦးအောင်ဘော် မျက်နှာ ..."

ကြီးက ပို၍ တင်းမာသွားခဲ့ပြီး ...

“ငါ့ကို ထိမှ နာရမှာလား .. ‘လူအကြောင်း ပေါင်းမှ သိ’တဲ့ ငါနဲ့ မပေါင်းသင်းခဲ့ရဘဲ သူ့အကြောင်း ငါ သိခဲ့တာ .. ဒီကောင် တစ်မျိုးလုံး ယုတ်မာကြတာကို ငါ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးရမှာလား ..”

“ဒါဆိုလည်း ..”
“တိတ်စမ်း .. စကားတွေ အစ်ထုတ်မနေနဲ့ .. အေး .. မင်း သိချင်ရင် ပြောပြမယ် .. သူ့အဖေ သန်းမြတ်ဇော် ဆိုတဲ့ကောင် .. ငါ့သူဌေးကို ငယ်ကျွန်းငယ်နာဖော်ပြီး လူပုံအလယ်မှာ အလဲထိုးဖို့ စားခဲ့တာ ..”

“ငယ်ကျွန်းငယ်နာဆိုတာ ဘာတွေလဲ .. အစ်ကို သိလို့လား .. လူဆိုတာ ကောင်းတာထက် မကောင်းတာရှိခဲ့ရင် ပိုပြီး သတင်း ပြတ်လွယ်တယ် ..”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“အစ်ကို စိတ်ဆိုးလည်း နှင်း ကတော့ ပြောသင့်တာကို ပြော ပဲ ..၊ အစ်ကို့သူဌေးက ကျေးဇူးရှင်လိုမျိုး ပတ်သက်တာ ရှိရင်ရှိမယ် .. ဒီဘက်မှာက နှင်း တို့ရဲ့ ရင်သွေး ..၊ သူများအတွင်းရေး ကိုယ် သေမသိဘဲ ဆုံးဖြတ်မှားရင် လူငယ်တွေ ..”

“နှင်းဖြူ ..”

ဦးအောင်ဘော် တော်ရုံ စိတ်ဆိုးရုံနှင့် နာမည်ကို တစ်လုံးတည်း မခေါ်တတ်ပေ ..၊ ဒေါ်နှင်းဖြူ ထိုင်နေသည့် ဆိုဖာဘေးထိ ဆိုးဆိုးဆိုးဆိုး ဆက် လျှောက်သွားခဲ့လျက် ...

“မင်းက ငါ့ကို မသေချာ မရေရာဘဲ လုပ်တတ်တဲ့ကောင် .. ထင်လို့လား .. ပြောစမ်း နှင်းဖြူ ..”

“တော်ကြပါတော့ မေဖေတို့ရယ် .. ဆင့် သူ့ကို အဆက်ဖြတ်ပါ ..”

ဆင့် ငိုရှိုက်ရင်း နေရာမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ လင်မယားနှစ် ယောက် ခဏဘစ်ဖြုတ် တိတ်ကျ ကျန်ခဲ့ပြီးမှ ..

“အဲဒီ သန်းမြတ်ဇော် ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့အဖေ လက်ထက်တည်း ငါ့ဆရာရဲ့အဖေကို မိသားစုလိုက် ဘဝပျက် ပြိုကွဲအောင် လုပ်ခဲ့တာ .. သူ့လက်ထက်ကျတော့ အဲဒီလို ပျက်စီးခဲ့တဲ့ ဆရာမိသားစု ကြောင်းကို ပုံကြီးချဲ့ပြောမယ်ဆိုပြီး ဆရာကို လူတောမတိုးဖို့ အကျပ် အဓိခံခဲ့တယ် ..”

ဘယ်သူက လူကောင်းပါဆိုတာမျိုး လက်ညှိုးထိုးစရာ မရှိပေမယ့် စိတ်ဆွေကောင်းတို့ ဝတ္တရားဆိုတာ လက်ညှိုးထောင် .. ခေါင်းညိတ် ခံရပြီး သာရင် ပေါင်း .. နာရင် ခွာ လုပ်ဖို့လား ..။

မိတ်ဆွေကောင်းလည်း မဟုတ်ကြဘူး ..၊ သာပေါင်း ညာစား စားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ သမာဓိနဲ့ ဘေးထွက်ရပ်နေပြီး အလဲ အရာ အကွက်ကောင်းဆိုက်မှ လုပ်ကြံခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်တွေက ကြာခဲ့ပြီပေမယ့် ကာယကံရှင်နဲ့ ထပ်တူ သူတို့ အဖွဲ့လုံး ဘယ်သူမှ မမေ့နိုင် ..၊

ပိုဆိုးတာက ကိုယ့်မိဘတွေလည်း မသမာသူရဲ့ လက်ထောက်ချမှု ကြောင့် မူးယစ်ဆေးဝါးတွေနဲ့ လက်ပူးလက်ကြပ် မိပြီး မိဘတွေကစ၍ အဖွဲ့ခွဲကြတာ မိသားစု အကုန်လုံး ဖြစ်ကုန်ကြတာ အလေအလွင့် ..၊

ဦးအောင်ဘော် ဒါကြောင့် ဆရာကို ကိုယ်ချင်းစာသည်။ ကိုယ်နဲ့ အတော်ပေမယ့် ဘဝချင်း ဆင်တူနေခဲ့လို့ ဆရာလက်အောက်မှာ အသက်တိုမယ်ရဘဝတည်းက သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့၏။

ဦးဟိန်းထက် ဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဟုတ်ချ် ဟုတ်လိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် ကောင်းတူဆိုးမက်တွေလို ပျော်ပျော် ငြိလက်တွဲလုပ်ကိုင်လာကြပြီးမှ မကောင်းတာတွေ ပေါ်လာတော့ အားက ဦးဟိန်းထက် ပေါ် ပုံကျကုန်သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖြစ်ပေမယ့် ခေါ်ယူလက်တွဲထားကြသည့် ရယ်ရင်တွေကလည်း ပန်းချင်းယဉ်နေကြသည်ဖြစ်ရာ ဦးဟိန်းထက် ပံ့အထိနာခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ဦးဟိန်းထက် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ မှားယွင်းခဲ့ပါသည်တာကို ဘယ်သူမှ ထောက်မပြနိုင်ခဲ့ပေ ... ဒါတွေကို ဘစ်ချိန်ချိန် ထောက်ပြဖို့ အကြံကြီးကြီးနှင့် အချက်အလက်တွေ မှတ်သား စုဆောင်းနေခဲ့သူက ဦးသန်းမြတ်ဇော် ရဲ့အဖေ ဦးမျိုးညွန့် ဖြစ်သည်။

သူ တင်ပြသည့် အတိအကျသော စာရင်းအင်း .. အချက်အလက်များအရ ဦးဟိန်းထက် ထောင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့၏။ မိသားစုသေကြေ ပျက်စီးကာ ပြည့်သျှင် တစ်ယောက်သာ အဝေးရောက်သဖြင့် ဒီကြမ္မာဆိုးနဲ့ လွတ်ကင်း ကျန်ခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒီလိုနာကြည်းချက်တွေနဲ့ ကုမ္ပဏီကို ရအောင် ပြန်ယူဖို့ ပြည့်သျှင်ဘက်က ကြိုးစားခဲ့တာ ဘာမှားယွင်းခဲ့လို့လဲ ... ဖြစ်ချင်တော့ အနေအကောင်းတော့တဲ့ ကုမ္ပဏီကို ပြန်အဖက်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားနေသူက ဦးမျိုးညွန့် ရဲ့သားပဲ ဖြစ်နေခဲ့ရာ .. ပြည့်သျှင် နဲ့ သန်းမြတ်ဇော်ရင်ဆိုင်ဖို့တွေ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ဦးအောင်ဘော် က ဒါတွေကို စကားပြေဖတ်သလို ရွတ်ဖတ်နေရင်း မဲ့ကာ ...

“ကြွေးတုံ့ကြွေးတင်တွေ ဖြစ်ကုန်လို့ ရစရာရှိတဲ့လူက လို

တယ် .. မပေးနိုင်တဲ့လူက ပတ်ပြေးမယ် .. ဒါပဲ ... စပြီး ယုတ်မာခဲ့တာက ဦးမျိုးညွန့် .. ဒီကုမ္ပဏီကို ငါ့ဆရာ ဘာကြောင့်ပဲ ပြန်လိုချင်ပါစေ .. ဘာလုပ်ပစ်ဖို့ပဲရှိရှိ အစတည်းက သူ့ကုမ္ပဏီပဲ .. သူ့အဖေ ဂုဏ်သိက္ခာကျ အရှက်ရခဲ့တဲ့အတွက် သူ ဘာလုပ်လုပ် တရားတယ် ..”

ဆရာအတွက် တစ်ယူသန် မုန်းတီးနေသည့် အောင်ဘော် မျက်နှာကို ဒေါ်နင်းဖြူ က တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးနေခဲ့၏။

“ဒီကောင်ကသာ ဆရာကို မြင်ပြီး ကြောက်ဒူးတုန်သွားတာ .. ကျပျောက်တဲ့လူက မနမြောရဘူး .. ကောက်ရတဲ့လူက နည်းတယ် ဆင်နေတာလေ ... ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်းအင်အားနဲ့ ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်ဖို့ မကြိုးစားနိုင်တော့ဘူး .. ဒါကို မရမကကြိုးစားတယ် .. ဆရာ သူ့ကို မလွမ်းမိုးရဲအောင် အတိတ်ကို ပုံကြီးချဲ့ကြည့်မယ် ဘာညာနဲ့ ခြိမ်းခြောက် အကျပ်ကိုင်တယ် ..”

“သူဌေးက ဒီလို ခြိမ်းလုံးခြောက်လုံးတွေကို ဂရုစိုက်တဲ့ပုံ မရှိပါဘူး ..”

ဒေါ်နင်းဖြူ က သူမ ထင်မြင်ချက်လေးကို မရဲတရဲ ဝင်ပြောကြည့်ရင်း ...

“နင်း က လင်မယားချင်းမို့လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေတာ အစ်ကို .. ဒေါသထွက်ဖို့ချည်းပဲ စိုင်းပြင်းမနေဘဲ နားထောင်ပေးပါဦး...” ပြောတော့မည့် ဦးအောင်ဘော် ပါးစပ် ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်၏။

“အစ်ကို ပြောသလိုပေါ့ .. ဘယ်သူ ဘယ်သူမှ လူတော်လူကောင်း ဟုတ်ခဲ့ကြတော့ သူတို့ချင်း ရှုပ်ထွေးခဲ့တာကို ရှင်းတာမှာလည်း တစ်ဆင့်စောင်းနင်း ခံသွားရတဲ့လူ ဘယ်သူဆိုတာ အစ်ကို ပြောနိုင်လား...”

“ဟ .. ဆရာက ငါတို့ကို ဒါတွေပြောပြီး သူများမကောင်း ကိုယ်

ပဲ အကောင်း လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး .. ငါတို့ဘာသာ ဆရာစိတ်နဲ့ လုပ်ကွက်တွေကို ရိပ်မိလာပြီး ငါတို့ဘာသာ သိလာခဲ့တာတွေ .. ဆရာ မှာ တိုင်တောတတ်တဲ့အကျင့် မရှိသလို တိုးတိုးဖော် ထားတာမျိုးလည်း ဝါသနာပါတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး .. မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာကို အသွေး အသားထဲက စပြီး အယုံအကြည် မရှိတဲ့ လူမျိုး ..

“အဲဒီလို အစွန်းရောက်သမားတွေမှာ အမှားတွေ အများကြီး ရှိ နေတတ်တယ် အစ်ကို ..”

“ဘာ!...”

“နှင်း တို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာက ကိုယ့်သမီးလေးအတွက် ဖြစ်နေ တယ်..”

“နှင်းဖြူ .. မင်းက ဘာကို မက်မောနေတာလဲ ..၊ ဒီကောင်သား ကိုမှ ဘာတွေ ငဲ့ညှာ သနားနေတာလဲ ..”

“မက်မောတာက အစ်ကိုသမီး ပျော်ရွှင်ဖို့ပါ .. ငဲ့ညှာ သနားတယ် ဆိုတာလည်း သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲနေရလို့ပဲ ..၊ နှင်း ကိုယ်တိုင် အစ်ကိုနဲ့ မဆုံခင်တုန်းက တဲစုတ်လေးထဲကနေ ပန်းလည်ရောင်းနေခဲ့ ရတဲ့ ..”

“တော်တော့ နှင်း ..”

“နှင်း ဘာကိုမှ မမက်မောဘူး အစ်ကို .. မစားရတဲ့လူကို ကျွေး ချင်တယ် .. မရှိရင် ပေးချင်တယ် .. လက်စွဲတော် ဆိုတဲ့ ကောင်လေး ဘယ်လို အဆင့်အတန်းဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးကို သူ့ တကယ်ချစ်တာ..”

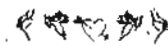
“ငါက အဆင့်အတန်းကြောင့် တားနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“အစ်ကို နာကြည်းနေတာတွေကလည်း အစ်ကိုနဲ့ တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ အစ်ကိုရယ် ..”

“ဆိုင်တယ် .. ငါနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်ပဲ ယူဆထားတယ် ..၊ ဒီမှာ.. လောကမှာ မျှီသိပ်ကြိတ်ကြိတ်တတ်တဲ့လူက ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး ပဲ .. ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ မှန်တယ်ထင်ရင် လုပ်ရဲတဲ့လူက နာမည်မကောင်း ပေမယ့် မြင့်မြတ်တယ် .. ငါ့ဆရာက အဲဒီလိုလုပ် ..၊ ဒီကောင်နဲ့ ငါ သမီးကို ကြည်ဖြူပါဆိုတဲ့စကား မင်း နောက်ထပ် ပြောကြည့် ..”

ဦးအောင်ဘော် ကြိမ်းဝါးပြီးတာနှင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်နှင်းဖြူ မျက်နှာငယ်နှင့် ဒီတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချစ်မိ၏။

အပ်နဲ့ထွင်းရမည့် အနာလေးက ပေါက်ဆိန်နဲ့ ပေါက်ရတော့မည့် အက်ရာကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ..၊

၉၂

၂၆၀

အခန်း (၁၁)

“ဆရာ ..”

“ထိုင် .. ထိုင် ..”

သူ့ကို မြင်တာနှင့် အောင်ဆော် က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြိုသည်။
ပြည့်သျှင် က မေးဆတ် ထိုင်ခိုင်းပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
ကာ ...

“ဘာတွေ ထူးပြီလဲ ..”

“ထူးတယ် ဆရာ .. ဒေါ်မေယု ဆိုတဲ့ အဘွားအိုက ခုထိ ရှိနေ
သေးတယ် .. ဒါပေမယ့် မျက်လုံးတွေ ကွယ်နေပြီ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ပြကာ ...

“ဒီမှာ .. ကျွန်တော်က မမြင်ဖူးတော့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူလာခဲ့တာ ..”

ဦးဆောက်ပန်း တို့ ရွာကို ရောက်ခဲ့ကြသည့်အုပ်စုမှာ သူ မပါခဲ့
တော့ ဒေါ်မေယု ဆိုတာကိုလည်း အောင်ဆော် က မသိခဲ့ပေ ..

ပြည့်သျှင် က ဓာတ်ပုံကို ယူပြီး စူးစိုက်ကြည့်၏။

တိုက်ကြီးက နည်းနည်းနောနောကြီး မဟုတ်ပေ ..။ ရွှပ်ထွေးနေ
သည့် သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတွေကလည်း ပင်ကြီးပင်ငယ်တွေ ရှိနေပေမယ့်
အလှစိုက်ထားတာနှင့် မတူဘဲ အလိုအလျောက် တောထဲနေတာမှန်း
သိသာ၏။

“လူပုံက သေးပေမယ့် မြင်ရင်တော့ ဆရာ မှတ်မိမှာပဲ ထင်လို့..”

“ဟုတ်တယ် .. သူပဲ ..”

ပြတင်းတစ်ချပ်မှာ ရပ်နေသော ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံက ခပ်သေးသေး
ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ သိနေသည်။ အကြာကြီး ကြည့်ပြီးမှ ပုံကို
ပြန်ချ၍ ...

“အဲ့ဒါ ဆုပ်ပစ်လိုက်တော့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

အောင်ဆော် က ချက်ချင်း ဆုတ်မြဲပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဒါဆို ဆရာ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ရှားလိုက်
မယ် ..”

“နေပါစေ .. မင်းချည်းပဲ အလုပ်ရှုပ်နေမယ် .. တီလုံး ကို ငါ
ခိုင်းပြီးပြီ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ .. ဒါဆို ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ ပြော ..”

“မပြောနဲ့ဦး .. ငါ့မှာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ရှိနေတယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဒါဆို ..”

အောင်ဆော် စကားရှေ့မဆက်သဖြင့် သျှင် က လှမ်းကြည့်လိုက်
သျှင် အောင်ဆော် က တစ်နေရာကို ကြည့်နေလျက် ...

“ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ .. သူပဲ ဆရာ .. အပေါ်ထပ် လှေကားဘက်ကို
သွားနေတဲ့ နှစ်ယောက် ..”

သျှင် က နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကားကို ဓားနဲ့ပစ်၍
ဖြိုခွင်းသွားသည့် သော ကို တန်းခနဲ မြင်ကာ ...

“ဘယ်သူလဲ ..”

“ဒီဘက်က တိရုပ်အဖြူကျားနဲ့ ကောင် ..၊ အဲဒါ သန်းမြတ်ဇော်
ရဲ့သားပဲ ..”

သျှင် က သန်းမြတ်ဇော် ရဲ့သား ဆိုတာထက် သော နဲ့ တွဲနေသည့်
အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားကာ ...

“ဟိုဘက်က ဂျာကင်အနီရဲ့နဲ့ တစ်ယောက်ကိုရော မင်း သိလား...”

“မသိဘူး .. ဟိုကောင်သူငယ်ချင်း နေမှာပေါ့ ဆရာ .. လက်စွဲ
တော် ဆိုတာ အဲဒီ အဖြူနဲ့ကောင်ပဲ .. ကျန်တော့သမီးကို ခွေးချောင်း
ချောင်းနေတာ ..”

အပေါ်ထပ် တက်သွားသည့် နှစ်ယောက်ကို သူ လည်ပင်းလိမ်
မတတ် ကြည့်နေမိစဉ် သော က ဖျတ်ခနဲ ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်တာနှင့်
တည့်တည့်တိုး၏။

သျှင် က မျက်လုံးမလွှဲသလို ပြန်ကြည့်သည့် မျက်နှာကလည်း
ထူးခြားအံ့ဩဟန် မရှိသည့်ပြင် နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ခပ်လွန်လွန်အပြုံးနှင့်
အေးဆေး ပြန်လှည့်သွား၏။

ထိုအပြုံးကြောင့် သျှင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိသည်။

ဒီကောင်လေး ငါ ဒီမှာ ရှိနေတာကို ကြိုတင်ပြီး မြင်ထားတာ
လား .. ဒါမှမဟုတ် ဟိုတစ်ယောက်က လက်တို့ ပြထားတာလား ..

သို့တည်းမဟုတ်သေးလျှင် အောင်ဘော့ တို့ သားအဖတွေကိုစွဲ
မှာများ တစ်ခုခု ပတ်သက်နေလို့လား ..

“ဆရာ .. ဟိုဘက်က ကောင်လေးကို သိလို့လား ..”

“သိတယ် ..”

သျှင် က ဒါပဲဖြေပြီး မိန်းဘုတ်(စ်)ကို ဆွဲယူကြည့်နေသဖြင့်
အောင်ဘော် ကလည်း ထပ်မမေးတော့ပေ ..

“ဒီကောင် ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြစ်လျှောက်ရတာ
မဟုတ်ဘူး .. တောက်!...”

အောင်ဘော် ဒေါသတွေထွက်လျက် တက်ခေါက်၏။

“ကိုယ့်သမီးကို မနိုင်နင်းလို့ ဒီလိုကောင်စားက လူးဝါးတာ...”

“ဟိုဘက်က ချာတိတ်နဲ့ အစတည်းက တွဲနေတာလား ..”

သျှင် က မိန်းကြည့်နေရင်း မေးသဖြင့် အောင်ဘော် က သျှင်
မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ကာ ...

“မဟုတ်ဘူး .. သူ့ကို ဘယ်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းနဲ့မှ
မမြင်ဖူးဘူး ..၊ လာရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း .. လိုက်ရိုက်လို့ ခွေး
ခြေးပြေးရင်လည်း သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ .. အဲဒီတစ်ယောက်ကို
မိမ့် တွေ့တာ ..”

“မမှတွေ့တဲ့လူနဲ့ သူ တွဲလာတာပဲကွ .. မင်းရှေ့မှာ အဖော်ရှိလို့
ဖြစ်လျှောက်ရတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်မယ် .. သူငယ်ချင်းအားကိုးနဲ့ လူးဝါးလာတာ နေမှာ ..
အပ်ကြီးတစ်တပ်လုံး ခေါ်လာရင်တောင် သင်းလိုကောင်နဲ့ မပေးစား
ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဒီကောင်က သန်းမြတ်ဇော် ရဲ့သားပဲ ဆရာရယ် .. လူကောင်း
ဆုတ်ပါမလား ..”

“မင်းကရော လူကောင်းမို့လို့လား ..”

ပြန်ခနဲ မျက်နှာမောလာပြီး မေးချလိုက်တော့ အောင်ဘော်
ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သူများမိသားစု ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးလို့
လား ဆရာရယ် .. တစ်စုံတစ်ယောက် နစ်နာအောင်လည်း မယုတ်မာခဲ့
ဘူး ..”

“အဟွန်း ..”

“ဆရာ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် .. ဆရာ လုပ်သမျှ ကျွန်တော်တို့
မြင်နေ သိနေတာပဲ .. ဆရာ အများကြီး ပေးဆပ်ခဲ့ရလို့ ပြန်ရသင့်တာကို
ယူတာ .. သန်းမြတ်ဇော် တို့ ယုတ်မာတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ..”

သျှင် က မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်နေလျက် ခေါင်းခါသည်။

“ဆိုင်တာ မဆိုင်တာ မင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူး အောင်ဘော် ..
မင်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ငါ မေ့ချင်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေ အစပြန်ပေါ်လာ
မယ် .. ငါ ဘာမှ မကြားချင်တော့ဘူး ..”

“ဆရာ ..”

“တစ်ခုခုကို အပြိုင်လုပ်ပြီးဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် ခြေကန်
အားပြုစရာ ရှာကြမှာပဲ .. ကိုယ့်ဘက်က အမှန်တရားကို ပြနိုင်ရင်
သူ့ဘက်က အမှန်တရားတွေလည်း ထုတ်လာကြမှာပဲ .. ဘယ်သူ မှားခဲ့-
ဘယ်သူမှန်ခဲ့တာတွေ ထားလိုက်တော့ ..”

“အဲဒါ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ် .. ဒါပေမယ့် သူက
သန်းမြတ်ဇော် ရဲ့သား ဖြစ်နေလို့ .. ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာ တပည့်
အရင်းကြီးမှန်း သိနေလို့ဆိုရင်ရော .. ကျွန်တော့်သမီးကို မရမက ပြန်မီး
ဖို့ ကြိုးစားနေတာ အဲဒီလို မရိုးသားမှုတွေ ပါနေရင် ကျွန်တော့်သမီး
အတွက် ဘယ်လိုလုပ် စီမံအေးနိုင်မှာလဲ ..”

သျှင် က ဘာမှမပြောဘဲ ဝိတ်တာ လျှောက်လာတာကို မိန်းထဲ
လက်ထောက်ပြပြီး အသံတိတ် မှာလိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“ဒါဆို .. ငါတို့ ရှိခဲ့တဲ့ အတိတ်တွေကို စုဆောင်းတင်ပြပြီး မင်း
မီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကောင်းဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့ ..”

“ဟာ!... မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာရယ် .. သန်းမြတ်
ဇော် ရဲ့သား ဖြစ်နေလို့ဆိုတာပဲ ပြောခဲ့မိတာပါ .. သမီးကို ဘာမှ မပြော
ဘူး ..”

“တော်ပြီ .. ငါ မကြားချင်တော့ဘူး ..”
အောင်ဘော် လုံးဝ အသံတိတ်သွားခဲ့၏။ ရှင်းပြမှ ပိုရှုပ်တယ်ဆို
အဲဒါမျိုးလား ...

သူ ပြောတာ ဘာမှားသွားခဲ့သလဲ ..
ပြည့်သျှင် ကို ငေးရင်း ဘယ်လို ထပ်ဖြေရှင်းရမှန်းလည်း မသိ။

အခန်း (၁၂)

“သော .. ငါတို့ ဒီလောက် အကြမ်းပတမ်းကြီး မလုပ်သင့်ဘူးဟင်္ဂယ် ..”

“ကြမ်းကြမ်း နုနု ရဖို့က လိုရင်း မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါ သူနဲ့ချိန်းပြီး ညဘက်ကျမှ ..”

“ညဘက်မှာ ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်က ပိုကြီးတယ်ကွ .. ကြိုက်ပုဒ်မတပ်ပြီး မင်းကို ထောင်ချပစ်လို့ ရတယ် .. လမ်းပေါ်ကနေ ချိုးကူးပေး .. ခွေးလို အူပြန့် .. ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်က ပစ်ချပေးမယ်ထင်တယ်ကို အောက်က စောင့်ဖမ်းမယ် .. အဲ့ဒါတွေက ဟိုးခေမဟောင်း ကျေးလက်ဒေသတွေမှာ ကုန်ခဲ့ပြီ ..”

လက်စွဲတော် က ချွေးစို့လာသည့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရခေါင်းတော့ ညိတ်ရှာသည်။ သော က စီးကရက်ရွက်ရင်း လက်စွဲတော်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

ဒီပွဲမှာ ပါဝင်ကူညီဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာ ဘာအတွက်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိသည်။ ဦးသန်းမြတ်ဇော် .. ပြီးတော့ ဦးပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့ လူကြီး

ထို့နောက် လျစ်လျူရှုထားလို့ မရတော့အောင် မျက်စိနောက်ဖွယ် အသည့် ဦးအောင်ဘော် ..။

ဒီလူတွေပဲ လာပြီး ပတ်ငြိနေတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံးသည်။ ဦးပြည့်သျှင် ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးနေသူဖြစ် ဦးသန်းမြတ်ဇော် ရဲ့မိသားစုအပြင် ဘယ်သူ ကျန်ဦးမလဲ။ ကျန်နေပေမယ့်လည်း ခုလိုမျိုး ကြံဖန် ဆုံစည်းမှုတွေ ရှိလာနိုင်တာ ..။

စီးကရက် မီးခိုးတို့ကို ခပ်လွန်လွန် မှုတ်ထုတ်ရင်း လက်ချောင်းများလေးတွေနဲ့ စတီယာရင်မှာ တောက်ဆော့နေမိသည်။

စိတ်ကူးတွေနဲ့အတူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ဖို့ဆိုလျှင် သူ စဉ်းစားနေတာ ဒီပုံစံအတိုင်း ..။

“သော .. မင်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလာခဲ့ရဲ့လား ..”
“ခုမှ စဉ်းစားနေတာလား ..”

သော က သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ စီးကရက်တစ်ရွက်နှင့် အေးဆေးတာ ..။

မေးခွန်းနှစ်ခုကို ဆက်တိုက် မမေးရဘူး .. ကိုယ့်အတွက် အရေးသိရမှ ဖြစ်မှာမျိုးဆိုရင် မေးခွန်းတစ်ခုက ပျောက်သွားတတ်မင်းကို ဖြေပေးရမယ့်လူကုန်ရော စိတ်ရှည်မလား ..”

ဒါဆိုလည်း တစ်ခုပဲ မေးမယ်ကွာ .. သူတို့ ရောက်လာကြရင်မှာလဲလို့ ..”

ရောက်လာကြရင် ပြောမယ် .. ဘာဖြစ်လို့ ရိုးတိုးရွာတ ဖြစ်နေတာ ..”

လက်စွဲတော် က ဆံပင်တွေကို ဖိသပ်ရင်း ရယ်ပြ၏။

“ဒါကတော့ အခါခါ လွဲခဲ့တာတွေရှိတော့ စိုးရိမ်တာပေါ့ ..
က.ထွက်လာကြရင် တစ်ပြုံတစ်မကြီး ..”

“တစ်ပြုံတစ်မကြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. အဲ့ဒါ ခွေးသေကောင်
မှာ နားတဲ့ ယင်တွေ ..”

လက်စွဲတော် မျက်နှာ မဲ့သွားသည်။ သော ကို သူ အံ့လည်း
မိပါသည်။

“တချို့နေရာတွေမှာ အရေအတွက်ထက် အရည်အချင်း
အရေးကြီးတယ် ..”

“ငါကလည်း မင်း အန္တရာယ်များလို့ ပြောတာပါ .. မင်းကို
တယ် ..၊ ဟော .. ဟိုမှာ ကားလာပြီ .. ဆင့် ပါလာတယ် .. သေချာ

ဒီနေ့က နီလာဆင့် ရဲ့မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ သူမရဲ့မွေးနေ့က
ဖြစ်သူ ဆုံးတဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့နဲ့ တစ်နေ့တည်းကျနေသဖြင့် ဘုရား
အမြဲ လာနေကျဆိုတာ လက်စွဲတော် က သိထားသည်။

ဒါကြောင့် ချိန်းမထားဘဲနဲ့ အတိအကျတွက်ပြီး လာစောင့်
ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆုံးက ဆင်းလာတာက ဦးအောင်ဘော် ..၊ နီလာ
က အဖြူရောင် ရင်စေ့လက်ရှည်နှင့် အဖြူအစိမ်းပွင့် ပါထိ
ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်လေး ဝတ်ထား၏။

ဆံပင်က အဖျားအနားလေးတွေ တွန့်နေသည့် ကျောမ
တရောက် ခုခေတ်ပုံစံ ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ဘော် က အသားမည်း ရုပ်ဆိုးသလောက် ဆ
အမေတူသမီးမို့ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေး ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်က
သွားကြသည့် လူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ ဆင့် တို့ကို ကြည့်၍ လက်စွဲ
အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

“ဒီနေ့ကျမှပဲ ဘုရားမှာ လူတွေ များလှိုက်တာ .. ကျွတ်!...”

“အဲ့ဒါ ကောင်းတာပေါ့ကွ .. သူခိုးခိုးဖို့ လာပြီးမှ လ မထွက်ရ
ဆင်းလား အပြစ်တင်နေသေးတယ် ..”

သူ ဘာပြောလိုက် ပြောလိုက် သူပဲ မှားနေကာ သော ကလည်း
တစ်ခွစွ ကဲ့ရဲ့လေသည်။

“ကဲ .. ဆင်း ...”

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီးမှ ဟိုဘက်က ဆင်းထွက်လာသည့်
စွဲတော် ဆီ ကားသော့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော ..”

“ဟ!...”

“ဂျောက် ..”

အသည်းအသန် ဖမ်းယူလိုက်တာတောင် အားစိုက်လွန်ပြီး ရင်ဘတ်
နေ ကားနဲ့ ပြန်ထိပြီးမှ ပြုတ်ကျ၏။

“မင်းကလည်း မြန်လိုက်တာ .. အသံလေး ဘာလေး အရင်ပေးပါ
...”

“အဲ့ဒါ ဓားတစ်ချောင်းဆိုရင် မင်း ရင်ဘတ်ထဲ တစ်ဆုံး ဝင်နေ

ပြောပြီးတာနှင့် လူက ထွက်သွားပြီဖြစ်ရာ ဘာမှလည်း မပြောခဲ့
လက်စွဲတော် ကားသော့ကို အိတ်ထဲ ထည့်ရင်း ပြေးလိုက်ခဲ့ရ၏။

“ဆင်း .. လို့ ပြောပြီး ကားသော့လည်း ပေးသွားသည်။ အတူလိုက်
သွား .. ဒီက စောင့်ရမှာလား .. ဘာမှလည်း မပြောခဲ့ ..။

ချက်ချင်းကြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ယောင်နေပြီးမှ မိန်းမခိုးဖို့
တာက ကိုယ်ပဲမို့ အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ သော ကို မိအောင် အပြေးတစ်ပိုင်းသွား၍ ...

"ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ပြောဦးလေ .."

"ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ .. ဓာတ်လှေကားဘက်က တက်နဲ့"

"ဟင်!..."

"လစ်တာနဲ့ ဆွဲပြေး .."

"ဘယ်လို!..."

နောက်ထပ် 'ဘယ်လို ..' မှာ သော မရှိတော့ပေ ... ခဏ ရပ်နေပြီးမှ လက်စွဲတော် ဓာတ်လှေကားဘက်ကို ဖက်ဖက်မောအောင် ပြေးခဲ့ရသည်။

လုပ်ထား လက်စွဲတော် ... သော ရဲ့ လက်စွဲတော်ဖြစ်ဖို့ အများကြီး လိုသေးတယ် .. လုပ်ထား ...။

နေရာတကာကို လိုက်ကြည့်ငေးနေရင်း စွဲ များ လာစေမလားလို့ ဆင့် ကလည်း မျှော်သည်။ ဦးအောင်ဘော် ကလည်း ခတ်နေခဲ့လျက် ...

"မိဆင့် .. ဒီဘက်မှာ လာထိုင် .."

ရာဟုန်ဘုရားမှာ ဆီမီး ရေချမ်း ကပ်လှူနေစဉ် ဦးအောင်က သမီးဖြစ်သူအတွက် နောက်ကြောင်းမအေး ဖြစ်နေခဲ့၏။

လမ်းဘက်အစွန်မှာ ထိုင်နေသည့် ဆင့် ကို ဘုရားကြီးထောင့်နားကို ရွှေ့ခိုင်းသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ်လည်း အလုပ်အမှုတော် မဟုတ် ...။

သမီးနဲ့ ဇနီးကို ဘုရားလွှတ်လိုက်တာနှင့် ကိုယ့်အလုပ်ကို အေးချမ်းသာစွာ ဆက်လုပ်ရုံ ...။

ခုတော့ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါနေရသည့်အဖြစ် ...။

"သူဌေး .. ရရဲ့လား .."

"ရတယ် .. အဲဒီမှာပဲ နေ .."

ဆီမီး ပူဇော်ဖို့ကို လေက တိုက် .. မီးက ညှိလို့မရ .. အမွှေးတိုင်က အဆုတ်လိုက်အတိုင်း မီးညှိတော့လည်း မီးက မငြိလိုက် ငြိလိုက်လက်ကို မီးညှိနဲ့ဟပ်နေသဖြင့် ဒုက္ခရောက်၏။

ထို့ပြင် နေကပူ .. မီးတွေက ပူဖို့ လူက ရွေးပြန်လာသည်။ တခြားက ပူဇော်ထားကြသည့် ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်တွေက အိတ်တိတ်သော အနံ့အသက်တွေကြောင့် ...။

"ကျွတ်!..."

ဘုရားကို လာပြီး ငရဲယူနေရသလိုပင် ...။ အသက်အရွယ်လေးသောလို့ ဘုရားမှန်း တရားမှန်း သိလာခဲ့ပေမယ့် သူ တွက်ထားတာက တရားအလုပ် တရားအလုပ်တွေ လုပ်မယ့်အချိန်မှာ စီးပွားရေးမှန်သမျှ ပြောင်းလဲထားရစ်ခဲ့ပြီး လောဘ ဒေါသတွေကို ချုပ်ငြိမ်းနိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းသည်။

စီးပွားရှာနေတုန်းမှာတော့ ဘုရားသွားဖို့ .. တရားထိုင်ဖို့တွေကို အချိန်မပေးနိုင် ...။ ထို့ကြောင့် သူက စီးပွားရှာမည် ...။ ဘုရားသွားမည် .. လှူဒါန်းမည်ကိစ္စတွေကို မိန်းမက လုပ် ...။

"စီးပွားရှာနေရင်း အစ်ကို မသေသေးဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်လဲ အစ်ကိုရယ် .. ကွေးသောလက် မဆန့်မီ ဆန့်သောလက် မကွေးဘူး .. ကိုယ့်အတွက် ဘဝကူးကောင်းအောင် ဒီလိုပဲ မအားတဲ့ကြားက ခြိုးခြိုး ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုရမှာပဲ" တဲ့ ...။

မိန်းမက ဆရာမကြီးလုပ်ပြီး မကြာခဏ သတိပေးနေတာလည်း ခုခိုက်ခဲ့တာ မဟုတ် ...။

ခုကျမှ 'သင်းကြောင့် ..' ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် သတိထား
နေရတာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ..။

သန်းမြတ်ဇော် ဆိုတဲ့ အယုတ်တမာကောင် ..။ သင်းရဲ့ သွေး
သွေးညစ်နဲ့ လူတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ချန်ထားခဲ့သေးတယ် ..။

ဘုရားရှိခိုးဖို့ ထိုင်လိုက်တဲ့အထိ လက်စွဲတော် ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတော်
ကို မေတ္တာပို့နေမိတုန်း ..။

ရွေးသူခိုးလေး .. ငါ့သမီးကိုတော့ မရဘူး .. မင်းကို အမိဖမ်း
ထောင်ပါ ချပစ်ဦးမှာ ..။

ဆရာအဖေကို မင်းအဖေ ယုတ်မာခဲ့သလို .. ဆရာတို့ မိသားစု
ဘဝပျက်ခဲ့ကြသလိုမျိုး မင်းတို့ကို ဒုက္ခတွေ ပေးပစ်မယ် ဆယ်ဆ
လက်ဆယ်ဖြာ ထိပ်မှာမိုးပြီး ဘုရားရှိခိုးဖို့ မဟုတ်ဘဲ သူများ
'ဆယ်ဆ'လောက် ဒုက္ခပေးဖို့ ဆန္ဒတွေသာ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိရကာ တံတွေးတစ်ချက်မျိုး
ဘုရားရှိခိုးဖို့ အာရုံပြုသည်။ သို့သော် ဩကာသ သုံးကြိမ်ဆိုပြီး
ဆက်ဆိုရမုန်း မသိဘဲ ဩကာသမှာပဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဖြစ်
လျက် ...

"ဩကာသ .. ဩကာသ .. ဩကာသ .. ကာယကံ .. ဝစီကံ
မနောကံ ..."

သူ့ဘေးမှာ အဘွားအိုတစ်ဦး၏ ရှိခိုးသံ ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင် ပေါ်လာကာမှ ...

"ဟုတ်သားပဲ .. ကာယကံ .. ဝစီကံ .. မနောကံ ..."

ဘုရားရှိခိုးခြင်း ချောချောမောမော ပြီးမြောက်ဖို့အတွက် ဦးအောင်
တော် အတော်ကြီး အာရုံစိုက်နေရသည်။

ဘုရားရှိခိုးမပြီးသေးခင် မီးငြိမ်းသွားမလား .. ငါ့သမီးဘေးကို
တိုကောင် ရစ်ဝဲလာမှာလား ..။

ရင်ထဲမှာ ဇောငါးတန် တစ်တန်မှ မပြတ်ဘဲ ဩကာသ တစ်ပိုဒ်
လုံးကို မှနေခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးအောင်တော် ရဲ့ ဒေါသတွေ ပိုမို ဖောင်းကြွစေခဲ့
သည့် မြင်ကွင်းက သူ့ရှေ့မှာ ...

"ဟေ့ .."

ထိုင်လျက်ကနေ လှမ်းအော်လိုက်တာမို့ သူ့အသံကို ထိုသူက
ကြားသလိုလို .. မသိသလိုလို ..။ သူ နေရာမှ ပြန်ထသွားမိကာ ...

"မင်း ဘာလုပ်တာလဲကွ့ .."

"ဟင်!..."

ငဲ့ကြည့်လာသည့် မျက်နှာမှာ မျက်မှန်က ကြေးနီရောင် လက်နေ
သူ့ကို မြင်မှ မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ ဆောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်
မင်း ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"မင်း ဘာလုပ်တာလဲ .. ငါ ပူဇော်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် ..
အမွှေးတိုင်တွေကို .."

"မီးငြိမ်းလိုက်တာလေ .. ခင်ဗျားကိစ္စ ပြီးပြီပဲ .. နောက်လူအတွက်
နေရာမှ မရှိတာ .."

"ဟိုဘက်မှာ နေရာတွေ အကျယ်ကြီးပဲ .. မင်းက .."

"ခင်ဗျားတောင် ဘုရားရှေ့မှာပဲ ပူဇော်ချင်တာ .. ကျွန်တော်လည်း
အသံပူဇော်မှာပေါ့ .. အပိုတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့ .. ဒီမှာ အချိန်နဲ့
ပတ်နေရတာ .."

“အံဇာ .. မင်းက လူကြီးမုန်းမသိ ဘာမှန်းမသိနဲ့ ဘုရားကို လာပြီး .. အား!...”

ပျော်ပြီ စီးကျနေသည့် ဖယောင်းရည်တွေကို ထိုလူငယ်က အဖွားတိုင်ထုပ်နှင့် ယက်ထုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ဦးအောင်ဘော် အပူလောင်သွားသည့်လက်ခုံကို တဆတ်ဆတ်ခါရင်း အော်သည်။

“ဆောရီး .. ဒီမှာ ဖယောင်းတိုင် စိုက်တာ မရလို့ ..”

“မင်း .. မင်း ငါ့ကို သက်သက်လုပ်တာ ..”

“ဪ .. ကဲ ... တောင်းပန်မှ ပြောင်းဆန်နေပြန်ပြီ ..”

“သူဌေး ..”

“သူဌေး ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

ဆင့် ရဲ့နောက်မှာ ရှိနေကြသည့် လူနှစ်ယောက် သူတို့နားကို အူးယားဖားရား ရောက်လာသည်။ ဦးအောင်ဘော် ၏ မာနကြီးသော ဒေါသမျက်နှာကြီးက နီရဲနေကာ ...

“ဒီမှာ အရိုင်းအစိုင်းကောင် ..”

“ဟေ့ကောင် .. မင်း လူကြီးကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..”

“သူ့ကို လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် တည့်တည့်ကြီး ထိသွားတယ် .. အဟွန်း ..”

လူငယ်က မထိတထိ ပြောရုံတင်မကဘဲ မျက်ဝန်းတွေ မှေးစင်းကြည့်ရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ ရယ်၏။ ဦးအောင်ဘော် ထိုမျက်နှာကို ငေးခနဲ ဖြစ်သွားတာ သတိလက်လွတ် ...

“မင်းတို့သူဌေး ယတြာမကောင်းလို့ ထင်တယ် .. ဒါမှမဟုတ် ဘုရားရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ..”

“ဟိတ်ကောင် .. မင်း ..”

တစ်ယောက်က ထိုသူလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်က နေရာယူပြီးသား ရပ်လိုက်၏။

“စောရ .. နောက်ဆုတ်နေစမ်း ..”

ဘုရားပေါ်မှာမို့ ဦးအောင်ဘော် သတိလက်လွတ် စိတ်တိုသွားခြင်း ထို ထိန်းသည်။ သို့သော် တစ်စက်လေးမှ အဝိုးမကျိုးသည့်မျက်နှာတို့လည်း ခွင့်မလွှတ်ချင် ...

“မင်းနဲ့ ငါ တစ်နေ့နေ တွေ့ဦးမှာပဲ ..”

“အဟွန်း ..”

မျက်ခုံးခပ်ပင့်ပင့်နှင့် မချီမချည်မျက်နှာက ဦးအောင်ဘော် မျက်နှာတို့ပဲ တည့်တည့်ကြည့်၍ ...

“ကျွန်တော့်ကို ကြိမ်းဝါးနေတာလား ..”

အံ့ကြိတ်နေတာ မြင်လျက်နှင့် မေးခွန်းတွေထုတ်၍ ပခုံးတွန့်သည်။ ပြီးတော့ ဖယောင်းတိုင်တွေ လိုက်စိုက်ရင်း ဂရုမစိုက်စွာဖြင့် ...

“ရပါတယ် .. ဖုန်းနံပါတ် လိုချင်လည်း ပေးလို့ ရတယ် .. နောက်ထပ် ခင်ဗျားတပည့်တွေ ကြိုက်သလောက် စုဆောင်းပြီးရင် ..”

“ဟိတ်ကောင် .. မင်း .. မင်းကများ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူကို ..”

“သူဌေး ကျွန်တော်နဲ့ လွှဲပေးလိုက်ပါ .. ဒီကောင်လောက်ကို ..”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ကြိမ်းဝါးပြီး လက်သီးတွေ ပြင်နေကြ၏။ ဦးအောင်ဘော် က အံ့ကြိတ်လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူကတော့ ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ ဖယောင်းတိုင်တွေကို ခီးလိုက်ညှိရင်း ရယ်နေလိုက်တာ နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံနိုင်ဖွယ် ခန့် ...

ထိုစဉ် စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ ဆင့် မရှိတော့ပေ ..။

“မိဆင့် .. မိဆင့် မရှိတော့ဘူး ..”

“ဟာ!...”

“လာ ဟေ့ကောင် .. မင်း ဟိုဘက်က လိုက် ..”

“လိုက် .. မမိမိအောင် ပြန်ဖမ်းခဲ့စမ်း .. တောက်!...”

ဦးအောင်ဘော် ဒေါသတွေက သမီးဖြစ်သူထံ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး
ဖိနပ်အိတ်ကို ကပျာကယာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဟင်!...

ကျောနောက်က ရယ်သံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ မစရသေးဘဲ
တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဖယောင်းတိုင်တွေ တန်းစီပူဇော်နေသည့်
လူရွယ်က မတ်တတ်ကနေ လက်အုပ်ချီ၍ ဘုရားကို ဖူးမြော်နေကာ...

“ဘုရားတပည့်တော် ဒီနေ့မှစ၍ ကံဆိုးခြင်းအပေါင်းမှ ကင်းဝေး
ရန် လောဘ ဒေါသ မောဟတွေကို လျှော့ပါတော့မည် ဘုရား ..”

ကြည့်စမ်း .. သင်းက ..။

ဦးအောင်ဘော် တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။ ပို
သေချာတာက ဒါဟာ လွဲမှားခြင်းမဟုတ်နိုင်သော တမင်တကာ ဖန်တီး
ခဲ့သည့် အလွဲ ..။

အခန်း (၁၃)

“ဟင်!... မမမိ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ လိုက်လာတာ ..”

မိ က တံခါးဖွင့်ပေးနေတာကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာ သူမဘာသာ
တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး တိုက်ခန်းထဲကို ဝင်သည်။ ပြီးတော့ တိုက်ခန်းတစ်ခု
လုံးကို တအံ့တဩ ဝေပတ်ကြည့်ကာ လူကိုပါ လိုက်ရှာရင်း ...

“ဘယ်မှာလဲ .. ဆင့် ရော ..”

“သူ ရေချိုးနေတယ် .. မမမိ ကလည်း လာလိုက်တာ အပြစ်တင်
ချင်တဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ..”

“ဟဲ့ .. အပြစ်မတင်လို့ ရမလား .. နင် အရမ်းမိုက်တာပဲ စွဲ
ရယ် .. ဟိုဘက်ကလည်း ဒီလောက် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတယ် ..
အမေကရော နင့်ကို ..”

“အမေကြောင့် မမမိ ကို ခုလို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရတာပေါ့ ..”

“ဟာ!...”

“အမေ့ကို မမမိ စည်းရုံးပေးပါဗျာ .. ကျွန်တော်တို့ချင်း ဘယ်လိုမှ ခွဲနေလို့ မရလို့ပါ ..။ သူ့ခမျာ သူ့မိဘကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာတာ .. အမေက ထပ်ပွားနေရင် သွားပြီ ..”

ရှုံ့မှဲ့ လက်ခါနေသည့် မောင်ဖြစ်သူကို မို သေချာ ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ဒိတ်ဒိတ်လက်နေသည့် တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးကို နောက်ထပ် ကြည့်မိကာ ...

“နေပါဦး .. ငါတို့အိမ်တောင် ဒီလောက် မသားနားဘူး .. မင်း ဒီလို ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာ မိန်းမခိုးပြီး အေးဆေးနေနိုင်အောင် ဘယ်တုန်းတည်းက ကြိုးပမ်းထားတာလဲ ..”

စွဲ က ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး ဆိုဖာနီနီရဲ့ရဲပေါ်မှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချသည်။

“ပြောလေ စွဲ .. ရက်ပိုင်းနဲ့ ငှားလို့ရတဲ့ နေရာလည်း မဟုတ်ဘူး .. ပစ္စည်းတွေကလည်း လူနေထိုင်ထားတဲ့ မရှိဘူး .. ဒါတွေ မင်း ထည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူးမို့လား .. မင်းကို တစ်ယောက်ယောက် ကူညီထားတာလား ပြောစမ်း ..”

“မမမိ ကလည်း ရှေ့နေမလုပ်ဘဲ အမှုစစ်အရာရှိ လုပ်ပါလား..။ စစ်လိုက် ဆေးလိုက်တာ .. ဒီမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ တိုင်ပတ်နေရတဲ့အထဲ ..”

“ညစ်ရမှာပေါ့ .. အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလူနစ်ယောက် ပေါင်းခွင့်ရရုံလေး တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြီးသွားတာ မဟုတ်ဘူး .. သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေ .. ရပ်တည်ကြဖို့အတွက် သူတို့ရဲ့အပြုအမူအချင်းတွေ .. ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ..”

“မမမိ ရာ ..”

“ငါ ပြောတာတွေကို စိတ်ညစ်စရာတွေလို့ချည်း မြင်မနေနဲ့ .. နင် လုပ်ခဲ့တာ သင့်တော်လား .. မတော်လား နည်းနည်းပါးပါး ခေါင်းထဲ ထည့်ကြည့်ဦး .. ပြီးတော့ နင်တို့ ပထမတစ်ခါ ထင်ရာလုပ်ခဲ့ပြီးပြီးနောက် ဒီတုန်းက ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ ..”

“အခု ထပ်ဖြစ်ဖို့ မရှိတော့ပါဘူး ..”

“ဘာကြောင့် သေချာနေတာလဲ ပြော ..”

“သူ့အဖေက ဒီတစ်ခါ လိုက်မဖမ်းတော့ဘူး .. အမွေပြတ် စွန့်ခွာရုံပဲ ..”

“ငါတို့အမေ ခါးခါးသီး ဖြစ်နေတာကိုရော ..”

“အဲ့ဒါ မမမိ စည်းရုံးပေးပါဆိုဗျာ .. မမမိ က ဒါလေးတောင် ထုပ်ပေးချင်ဘူးလား .. အမေက မမမိ ပြောရင် ပြီးနေတာပဲဥစ္စာ ..”

“ဖြစ်ရလေ စွဲ ရယ် .. နင်မို့လို့ ဒီလို ထင်နေတယ် ..”

မို ထိုင်ဖို့ပင် သတိမရနိုင်ဘဲ စွဲ ရဲ့ဘေးကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ချောက်သွားမိကာ

“အဲဒီလူကြီးကတောင် သူ့ဆရာဆိုတဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအတွက် မဆီနိုင် မုန်းပါတယ် .. ပြီးပါတယ် ဖြစ်နေခဲ့တာ .. ငါတို့က သူ့ထက်ပို သဘာဝကျော့ဘူးလား ..”

စွဲ က အစ်မမျက်နှာတို့ အံ့သြသလို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မှတ်နားကြီး တဖြည်းဖြည်း ရှုံ့တွသွားကာ ...

“မမမိ အစတုန်းက ဒီကိစ္စမှာ ဝင်မပါခဲ့ပါဘူး .. အမေ့ကိုတောင် ချစ်တဲ့စကားတွေ ပြောနေသေးတာ .. ခုမှ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“ငါက ကလေးတွေ .. အငြိုးတွေကို မကြိုက်တာပဲ ပြေးတာ

လေ .. မုန်းတာကိုတော့ တားဆီးလို့ ရမလား .. ပြီးတော့ ငါတို့အဖေတို့ သတ်ထားမုန်း သိနေကာမှ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ကြည်ဖြူရမှာလဲ ..

“အဲဒါ ဆင့် ရဲ့အဖေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ..”

“မဆိုင်ပေမယ့် သူက ဆိုင်ပြနေတာလေ .. ဦးပြည့်သွင် ရဲ့ တဖန် ကြီးဆိုတာ သူပဲ ကြေညာပြီး ငါတို့ကို မုန်းတာ .. ငြိုးတာတွေ သူက ပြောခဲ့တာ ..”

“အဲဒါ မမမိ ပဲ အမြဲ ပြောနေကျစကားနဲ့ ဖြေရမှာပေါ့ .. ဘယ်သူ တရားပျက်ပျက် ကိုယ် မပျက်ရဘူး ဆို ..”

“ဪ .. ဪ .. မှတ်ထားရှာတာကိုး ..”

မိုး မျက်နှာ ဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်၍ စွဲ ရယ်ချင်သွားသည်။

ပြီးတော့ မိုး လက်ကို ဆွဲ၍ ဘေးမှာ ထိုင်ကျသွားအောင် ဖိကိုင်ထားလိုက်ရင်း ..

“ဘာမှ ပြောင်းလဲလို့ မရနိုင်တော့တာ သိရက်နဲ့ အပြစ်တင် မပေါ့နဲ့တော့ မမမိ ရာ ..”

“နင့်ကို အပြစ်တင်ဖို့ထက် ငါ့ အရမ်းအံ့ဩသွားလို့ လာခဲ့တာ စွဲ .. နင် သူ့ကို မရမက ပြန်ခိုးမယ်ဆိုတဲ့ စွဲမျိုးနဲ့ လေသံလေးတောင် မဟာခဲ့ဖူးဘူး ..”

“ကြိတ်ကြဲနေခဲ့တာ ..”

“ထားလိုက်ပါဦး အဲဒီထိ .. ဒီလို နီးမယ် .. ဒီနေရာမျိုးမှာ ပုန်နေမယ်ဆိုပြီး စုဆောင်းထားတယ်ဆိုရင်တောင် နင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲနဲ့ ..”

“ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်း ရှိတယ် ..”

“ဘယ်လို!...”

“သူ အားလုံး ကူညီပေးတာ ..”

ထိုအချိန်မှာ သော ရောက်နေပြီမို့ တံခါးအကွယ်နေရာကနေ ခိုက်ရပ်နေရင်း အသာငြိမ်နေလိုက်၏။ အထဲမှာ ‘မိ’ဆိုသည့် စွဲမ ရောက်နေမှန်းသိကာ ပြောနေကြတာလည်း ကိုယ့်အကြောင်း ပါလာတော့မှာမို့ ...

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ .. ဘယ်တုန်းက ရှိလိုက်တာလဲ ..! နေပါဦး... ခိုးဖြစ်တဲ့အထိ ဒါတွေ အဆုံး သူပဲ ကူညီခဲ့တာပေါ့ .. ဟဲ့ .. သူလဲ ပြောစမ်း ..”

“သိချင်ရင် မင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် ..”

ဟင်!...

တံခါးဝက အသံကြောင့် မိုး ကိုယ်လေး တောင့်မတ်သွားသည်။

“သော ..”

စွဲ က ရယ်ဖြူးသွားသည့်မျက်နှာနှင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်၏။ ထိုအခါ မိုး လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ...

“ဟင်!...”

“ဪ .. ဪ .. မင်းကိုး...”

မိုး သည် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိလျက် .. သော မျက်မှောင်ကုတ်တာ အကြည့်တွေက စူးရှသွားခဲ့၏။

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက် ပြူးကျယ်နေသလောက် သူ့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တော်တော် အံ့ဩသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

“မမိ တို့က သိနေကြတာလား ..”

မိသောကကို ကြည့်၍ စွဲ က ပြန်ပြီး အံ့ဩနေကာ ...

“သော လာလေ .. သိနေကြပြီးသားဆိုတော့ စကားပြောကောင်းတာပေါ့..”

“သိနေပေမယ့် ပြောကောင်းဆိုကောင်းမယ့်လူမှ မဟုတ်ဘူး မလိုဘူး ..”

မိုး က ဆလင်းဘက်ခံအိတ်ကို ပခုံးပေါ် ထပ်ဆွဲတင်လိုက်ပြီး “ကျွန်မမောင်ကို အားပေးအားမြှောက်တွေ လုပ်နေတာ ရှင်ဘာလဲ .. သူနဲ့ ကျွန်မ မောင်နှမတွေမှန်း ရှင် သိနေတာလား ..”

“တကယ်လို့ သိနေတယ်ဆိုရင် မင်းကို ပိုးကြေးပန်းကြေး ကူညီနေတယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်စရာ ဖြစ်သွားမလား ..”

“မဖြစ်ဘူး .. ရှင့်လိုလူက ပိုးပန်းဖို့ထက် ဖျက်လိုဖျက်ဆီးဖို့ စိတ်ကူးပိုများတာပဲ .. ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ သိပြီးသား ..”

“ဟာ!... မမမို့ .. ဒုက္ခပဲ ဖျာ ..”

စွဲ ဘယ်ဘက်ကို ဖျောင်းဖျရမှန်းမသိဘဲ ရှိစဉ် နောက်မှာ အကလေး မြင်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်တော့ ဆင့် က အံ့သြသည့်မျက်လေးနှင့် ရပ်ကြည့်နေရာ ...

“ဆင့် ..”

စွဲ က လှည့်ဝင်သွားကာ ဆင့် ရဲ့ပခုံးလေးကို ဖက်၍ ...

“လာ .. သူတို့က အစတည်းက တည့်တာ မဟုတ်ဘူး .. ဖြစ်ပေစေ ..”

ဆင့် ကို အဆင်ပြေသလို ပြော၍ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်စိမှိတ် လက်မထောင်ပြသွား၏။

သော က တစ်ချက်ပဲ လှမ်းကြည့်ကာ ဂျာကင်ထဲက လိပ်ထားသည့် အိတ်ထုတ်လေးကို စားပွဲပေါ်မှာ သွားချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လျှင် မိုး က ထိုအိတ်ကို လှမ်းမိုးပြီး ...

“အဲဒါ ဘာလဲ ..”

“ဟေ့ ..”

ချာခနဲ ပြန်လှည့်သွားကာ အိတ်ကို ကောက်မလို့ လက်လှမ်းမီတာမှ ...

“ဝိုက်ဆံဆိုရင် မင်းက တော်တော် အနံ့ခံ ကောင်းပါလား ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

မိုး လက်လေး တွန့်ခနဲ ပြန်ဆုတ်သွားတော့ သော အားပါးတရ ခိုက်၏။

“အဲဒါ ဝိုက်ဆံတွေလေ .. ငါးထောင်တန်အုပ်တွေဆိုတော့ ဒီအိတ်အစည်းဆို ဘယ်လောက်ရှိလဲ မင်း သိမှာပေါ့ .. ဝါသနာတာဆိုရင်တော့ ကိုင်လို့ ရပါတယ် ..”

“ဒီမှာ ..”

“ပြော ..”

“ရှင် .. ကျွန်မမောင်ကို အဲဒီလို ပုံအောပေးပြီး ဖျက်ဆီးနေတာ ..”

“မင်းမောင် အခု ဖျက်စီးနေပြီလား ..”

မိုး အသံတိတ်သွားတော့ သူက ရှေ့ကို တိုးလာပြီး မိုး တစ်ကိုယ်နီးနီးရဲရဲ ကြည့်သည်။

“ပြောချင်ရင် မျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီးမှ ပြော ..”

“ရှင်ကျတော့ မျက်လုံးတွေ ကန်းနေခဲ့လို့လား .. ကျွန်မကို ရှင် ဆိုသွားတာတွေ ..”

“ဘယ်သူက စတာလဲ ..”

“ရှင် ..”

သူ အတင်းဆွဲဖက်ပစ်လိုက်လို့ ပါးရိုက်ခဲ့တာပါဆိုတဲ့ စကား
ဘယ်လို ထပ်ပြောရမလဲ ..

မိ နှုတ်ခမ်းလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် တိတ်သွားတော့ သော နှုတ်ခမ်း
မှာ ပြုံးယောင်သမ်းလျက် ..

“အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှိခဲ့ကြတာ မင်း သိပါတယ် ..”

“ဟုတ်တယ်.. ရှိတယ် .. ရှင်က အဲဒီလိုလူမို့လို့ ကျွန်မ မောင်မောင်
အတွက် စိုးရိမ်တာ ..”

“ဘယ်လိုလူလဲ .. နိုက်ကလပ်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ လူလား ..”

မေးခွန်းလား ဘာလား မသိပေမယ့် မိ က နှုတ်ဆိတ်နေ၏

“မင်းကိုလည်း အဲဒီထဲမှာ တွေ့တာလေ .. ငါနဲ့ မင်း ဆုံခဲ့
ဘယ်သူက ဘယ်သူကို လေးစားထိုက်သလဲ ပြော ..”

ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ပိုင်းပြောဖို့ မရှိတော့တာ မှန်ပေမယ့် ပြော
ရှိတာတွေလည်း ဘာမှ ပြောခွင့်မရလိုက်ဘဲ သူပဲ အနိုင်ယူသွား

မဟုတ်ဘူးလား ..

နှုတ်အားဖြင့်သာမက လက်အားဖြင့်လည်း သူမပဲ ရှုံးခဲ့ရတာ
ရင်ထဲမှာ တန့်နဲ့ ခံစားနေရသည်။ ကိုယ်က သူ့ကို ပါးရိုက်ခဲ့တာ

သူ ပြုမူခဲ့တာကရော ယဉ်လို့လား ..

ဒီအတွက် မကျေနပ်တာတွေနဲ့ ကားတံခါးနဲ့ ရိုက်ချပြီး
လည်း တုံ့ပြန်ခဲ့သေးသည်။

ဘယ်အချိန် .. ဘယ်လိုနေရာမှာဖြစ်ဖြစ် သတ္တဝါမရွေး ..

နှက်မရွေး တုံ့ပြန်တတ်သော ..

“ရှင်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းပဲ ပေးကမ်းမှုတွေကို ခု တစ်ခါတည်း ပြန်ယူသွား
”

မိ အံကြိတ်ရင်း ယတိပြတ်ပြောသည်။ သော က အေးတိအေး
နှင့် ..

“ငါ မင်းကို ပေးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. လက်စွဲတော် အတွက်
အပ်နေလို့ ..”

“သူ့ကို အခု ကျွန်မ ပြန်ခေါ်သွားမှာ ..”

“မင်းမောင် အခု ဒီက ထွက်လိုက်တာနဲ့ အမှုန့်ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွား
”

“ရှင် အဲဒီလို ခြိမ်းခြောက်ထားတာလား ..”

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟာ!... မမမိ .. မမမိ ကလည်း ဗျာ ..”

ပြောနေတာ တချို့ကို ကြားလိုက်ကာ စွဲ က ပြေးထွက်လာ၏။

“ဟုတ်တယ် .. ဆင့် ကို ကျွန်တော် မခွင့်ခံဘူး မမမိ .. သူ့
မေမေရဲ့တိုင်း ကျွန်တော် သွားချောင်းနေရတာ .. မိတော့မလိုဖြစ်တိုက်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေပြီထင်ခဲ့တာ မမမိ သိလို့လား .. အဲဒီလို ကျွန်တော်
ပြေးပေါက်မှားနေတုန်း သော က ကူညီခဲ့ဖူးတယ် .. အဲဒါက
ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ ..”

မို့ ခုမှ ကိုယ့်မောင် ဘယ်လောက်ထိ နယ်ကျွံ သွားလာနေ
သိတော့သည်။ ယောက်ျားလေးမို့ မေ့လွယ်ပျောက်လွယ် ဖြစ်သွား
လားလို့တောင် တွေးမိနေခဲ့တာမို့ စွဲ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အလွမ်းအ
သောကတွေကို သူမ မရိပ်မိခဲ့တာ အမှန် ..

“လူကြီးတွေ ရှိခဲ့တဲ့ အငြိုးအတေးတွေက ကျွန်တော်တို့
ကြိုက်နေကြတာမှ ပေါ်လာတာလေ .. ကျွန်တော်မှာ ရင်ဖွင့်စရာ သူ
ချင်းကောင်း မရှိ .. ညီအစ်ကို မရှိနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်နဲ့
နေရတာ .. မမမိ ထင်နေသလို သော ဆီက ကျွန်တော် အလွယ်တကူ
ရခဲ့တာ ဘာမှ မရှိဘူး ..”

“ဒါဆို မင်းကို သူက ဘယ်လို အပေးအယူတွေနဲ့ ချေးငှား
လဲဟင် ..”

“ဘာအပေးအယူမှ မပါဘူး .. ဒါတွေက သူ့စိတ်ရင်းနဲ့ ကူ
တာ ..”

“ဘယ်လို!...”

စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည့် ငွေစက္ကူထုပ်ကို သတိရလိုက်မိ
ဒီငွေတွေဆို နည်းမလား ..

“အဲဒါက စပြီး မှားနေတာ စွဲ .. သူလည်း ငါတို့လိုအရွယ်
တစ်ယောက်ပဲ ..”

“ဒါပေမယ့် အရမ်းချမ်းသာတာတော့ ကျွန်တော့်တို့နဲ့ လုံးဝ မတူ
မေမိ ..”

“ချမ်းသာတဲ့လူငယ်တိုင်း မိဘပစ္စည်းကို ဒီလို သုံးဖြုန်းခွင့် ရနေ
တာ မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါ စိုးရိမ်နေတာက မင်းကို အမျိုးမျိုးနဲ့
သောင်းပြီး ..”

“ဟား!... တော်ပါတော့ မမမိ ရာ .. ကဲပါ .. ပြန်ပါတော့ ..”

“အဲမာ .. နင်က ငါ့ကို နှင်နေတယ် ဟုတ်လား ..”

“မမမိ သော ကိုချည်းပဲ မကောင်းမြင်နေတာကိုး... သော က
ဆိုလူ မဟုတ်ဘူး .. သူ နေထိုင်ပုံက ဂျစ်ပစီဆန်ရင် ဆန်လိမ့်မယ်..!
မမယ့် သူ့စိတ်က ..”

“ကဲ .. တော်ပါပြီ ..”

မို့ က စွဲ ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ခါချပစ်လိုက်ကာ အပြင်ကို
ပြန်ခဲ့ကြည့်၍ ..

“အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတိုင်း မယူရဘူး စွဲ.. လောကမှာ အလကား
တာမှမရှိဘူး .. အားလုံးက သူ့နေရာနဲ့သူ အသွားအပြန်တွေ ရှိ
မယ် .. သော ဆိုတဲ့လူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေနေ သူ ချမ်းသာတာကို
ဖြုန်းတီးလို့ မရဘူး .. မဖြုန်းပါ .. သုံးပါလို့ ပေးနေရင်လည်း
တစ်နေ့နေ တစ်နေရာမှာတော့ အပြန်အလှန် တစ်ခုခု ရှိလာမှာ
အဲဒီတော့ မင်း သူ့ရဲ့ မေ့တမ်းကူညီမှုတွေ ဆက်မယူနဲ့တော့ ..
ရဲ့မိဘတွေဘက်က ပြဿနာကို ငါတို့ဘာသာ ဖြေရှင်းမယ် ..
တာ ကြားရဲ့လား ..”

“အမေ့ကိုရော ..”

“နင် ပူမနေပါနဲ့ ..”

“အမေ့ကိုရော ..”

“နင် ပူမနေပါနဲ့ ..”

www.burmeseclassic.com

မို့ မျက်နှာလေး ဒေါသကြောင့် တင်းမာနေလျက် ဆင့် ကိုယ်
ဝင်မတွေ့တော့ဘဲ ပြန်ထွက်သွားခဲ့၏။ စွဲ အပြင်ထွက်ကြည့်တော့
လည်း မရှိတော့ပေ ...။

ဒါပေမယ့် စားပွဲပေါ်မှာ ပိုက်ဆံတွေ တင်ထားခဲ့တာကို
တော့ ကျေးဇူးတင်သွားမိ၏။ သော ရဲ့စိတ်ကို သူ နားလည်သည့်
ဘာသာကပြောတတ်တာတွေကိုရော .. စိတ်လိုလက်ရ ကူညီခဲ့တာ
ရော ...။

သော ဘက်က ဘယ်လိုအညစ်အနှမ်းမှ မပါခဲ့တာ သူ ယုံကြည်
ပြီးသား ...။ မမမို့ နဲ့ သော ဘယ်မှာဆိုခဲ့ပြီး ဘယ်လို အဆင်မပြေမှု
ဖြစ်ထားခဲ့ကြမှန်း မသိပေမယ့် မမ ထင်နေသလို သော မဟုတ်
ဆိုတာ သေချာပါသည်။

လောကမှာ အလကားရတာ ဘာမှမရှိပေမယ့် သော နဲ့ သူ ခပ်
ခဲ့ကြတာရော အပြန်အလှန် ထားခဲ့ကြတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ မဟုတ်
လား ...။

မမမို့ ကိုတ ခက်တာ ...။

အခန်း (၁၄)

“မင်း သိပ်ကိုခက်တယ် လူလေး ရာ ...”

“ဟုတ်လား .. ဦးခ တို့ အမြင်မှာ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ခက်
နေတဲ့ကောင် လား .. ဘဝမှာ လွယ်လွယ်ရတာ ဘာမှ မရှိဘူး ဆို ...”

“မင်းကိုယ်တိုင်က ခက်တဲ့လူ ဖြစ်နေမှတော့ ကြုံလာမယ့် အခက်
အခဲတွေကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းတော့မှာလဲ ...”

“ကြုံလာမှာတွေ မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော်ဘဝက စလာတည်း
က သင်္ချာပုစ္ဆာတွေနဲ့ပဲ ဥစ္စာ .. ကျွန်တော် ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် .. ဘာ
ဆွနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ .. ရင်ဆိုင်ရ ...”

“မင်း ဒီလို မပြောနဲ့လေ ...”

ဦးယက္ခ မျက်နှာပေါ်မှာ ပြောင်းလဲနေကျ တင်းမာခြင်းတွေက
မို့မှန်အတိုင်းပဲ ပြောင်းလဲ ပေါ်လွင်လာခဲ့၏။

အမြင်မတော်တာကို ဖျောင်းဖျာဆုံးမဖို့ ပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း အစမှာ နူးညံ့ချိုသာစွာ ပြောဆိုမည် ..

ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်း ရှိလာတာနှင့် ဒေါသသံတွေ ပါမည်။ မင်းတွေ .. ငါတွေနဲ့ ဖြစ်လာလိမ့်မည် ..

ဦးယက္ခ မျက်နှာကို ကြည့်၍ သော က မထိတထိ ပြုံး၏။ ထို အပြုံးကြောင့် ဦးယက္ခ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ဤကဲ့သို့ အပြုံးမျိုး ရှိလာတိုင်း ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာတတ်သည့် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် တုန်လှုပ်သွားတတ် သော ရင်ထဲမှာ ..

“ပြောပါ ဦးခ .. ပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်မို့လား ..”

ရုတ်တရက် ခြောက်သွားသလို ဖြစ်သွားသည့် လည်ချောင်းကို တံတွေးမျိုချရင်း ပြေပြစ်စေသော်လည်း အက်ရှသည့်လည်ချောင်းမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်ရှိဆဲ ..

“ဦးခ ဘယ်ကိုမှ မသွားမလာဘူး .. ကျွန်တော့်ကိုစွဲ အကျိုး အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပါဘူး .. ဖြေရှင်းပေးတာ မရှိဘူး ..”

“အဲ့ဒါတွေက ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပါ ..”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း မပါဘူးဆိုတာ သိတယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ် သိနေတာတွေက သိပ်တော့ မရှင်းဘူး..။ ဦးခ မှာ နားတွေ မျက်စိတွေ အပိုပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“မင်းပဲ ပြောတာလေ .. ငါ မေးလိုက်တိုင်း မင်း ပြောမပြန်တာ ဘာရှိလို့လဲ .. အဲ့ဒါ ပညာတတ်လို့ ဝန်ခံနေတာ မဟုတ်ဘူး သော - မင်းမှာ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့အကျင့် မရှိတာ ..”

“မေမေ သင်ပေးထားတာလေ .. ဦးခ လည်း ကျေနပ်နေခဲ့တာ

ဝဲ ..”

မေမေနဲ့ ဦးခ ဘယ်လိုပုံစံတွေနှင့် ဒီလောက်ထိ အသက်ပေး သစ္စာ ကြီးနေကြမှန်း သူ မသိခဲ့ပေမယ့် မေမေ ပြောခဲ့တာကတော့ ဦးခ က မေမေရဲ့ သစ္စာရှိ လူယုံ ..။

ဦးခ ရဲ့ မိဘတွေလက်ထက်တည်းက မေမေတို့အိမ်မှာ အမှုထမ်း ခဲ့သည်ဆိုတာ မယုံကြည်စရာ ဘာမှမရှိပေမယ့် တစ်ခါတလေမှာ ဦးခ ပုံစံက ကိုယ့်အပေါ်မှာ တကယ့် မိဘအုပ်ထိန်းသူသဖွယ် ကရုဏာ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတတ်ကာ .. တစ်ခါတလေမှာကျတော့ မသက်ဆိုင် သည့် ထောင့်တစ်နေရာကနေ ဆိုဆုံးမနေရတာမျိုး ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကို တွေးကြည့်စရာ မလိုသည့်အကန့်ထဲမှာ ဆောင်ခတ်ထားခဲ့တာပါ ..။

“မေမေ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်စေချင်နေတာလဲ .. ဦးခ က မေမေ သဘောအတိုင်း ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားရုံလား .. ဒီထက် ပိုနေသလား ..။ အဲဒီ မေးခွန်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်အနာဂတ်က အလင်းရောင်မဲ့နေခဲ့တာ ..”

သူ ဆက်ပြောလိုက်တော့ ဦးယက္ခ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ဘာမှ မပြော ..။

“ကျွန်တော် အပြင်မှာ ဓာတ်ခနဲ လုပ်လာခဲ့ပြီဆိုရင် ဦးခ မျက်နှာမှာ အူအရာတွေ ဖြစ်နေတယ် .. ကျွန်တော် ပြောလာတာကို စောင့်ပေမယ့် ဦးခ သိထားပြီးပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ် ..”

“မင်းကိုယ်တိုင်က ငါ့အပေါ်မှာ သံသယစိတ်တွေ ထားနေတာ ဆရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ..။ ငါ့ဘက်ကတော့ ဒီအိမ်မှာရော .. ဟောဒီ ဆတ်ဝန်းကျင်မှာရော မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်အပြင် တခြား ဘယ်မျက်နှာ မရှိဘူး .. ငါတို့ချင်းသာ ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ ..”

“ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မှီခိုစိတ် မထားရဘူးလို့ ဦးခ တို့ပဲ ပြောခဲ့တာ ..”

“ဒါက မင်းကို ယောက်ျားပီသစေချင်တာပါ ..”

“တစ်ဦးတည်းသော သားကို ရင်ခွင်မှ ပစ်ထားခဲ့ရခြင်းအကြောင်းက ဒါပဲလား .. ဒါဆို မိဘအုပ်ထိန်းမှုနဲ့ မကွဲမကွာ ကြီးပြင်းလာကြတဲ့ ယောက်ျားတိုင်း ..”

“သော .. မင်းကို ငါ အဲဒီအဖြစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အဲဒါတွေပဲ ရှိတယ် ..”

“ခဏဖြစ်ဖြစ် ထားလိုက်ပါဦး .. အခု မင်း လုပ်ခဲ့တာတွေ မင်းအတွက် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးသလဲ သိရဲ့လား ..”

“အန္တရာယ်တွင်းထဲမှာ ချပေးလိုက်တာ ဦးခ တို့ပဲ .. ကျွန်တော့်အနာဂတ်က ဖေဖေအတွက် ကလဲ့စားချေဖို့ ..”

“ကလဲ့စား ဆိုတာက ရာဇဝင်ဆန်ပါတယ်ကွာ .. မင်းကို မင်းအမေ ဖြစ်စေချင်တာက မကောင်းတဲ့လူကို မကောင်းသူတို့ သွားရာလမ်းအတိုင်း စီရင်ဖို့ပါ ..”

“အခု ကျွန်တော့်မှာ စီရင်နိုင်စွမ်း မရှိသေးလို့ တားဆီးနေကြတာလား ..”

“အချိန်မတန်သေးဘူး သော .. မင်း ရင်ဆိုင်ရမယ့်လူနဲ့ မင်းက ဘက်မညီသေးဘူး ..”

“အဟွန်း ..”

စံကားဝါရောင်တောက်တောက်တွေ လွှမ်းခြုံထားသည့် တိုက်ကြီး၏ အရိပ်က အောက်က ရေကူးကန်ကြီးထဲမှာ အရိပ်ထင်နေ၏။

ပြီးတော့ သူတို့ ရပ်နေကြသည့် အပေါ်ထပ် ဂဇယ်ကွေ့ ဝရန်တာနှင့် ကိုယ့်အရိပ်တွေကို မြင်နေရသဖြင့် ရေပြင်ကို ငုံ့မိုးကြည့်နေမိသည်။

ဦးယက္ခ ကတော့ အေးစက်စက်မျက်နှာနှင့် သော ကိုပဲ ဘေးကနေ ကြည့်နေမိလျက် ..

“မင်းကို ဘာမှ မလုပ်ရှားပါနဲ့ဦးလို့ တတွတ်တွတ် တားဆီးနေကြတာ ဒါကို မလုပ်စေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး .. မင်းကို ထိခိုက်သွားမှာမို့လို့ ..”

“စိုးရိမ်နေရင် စိုးရိမ်ဖို့မလိုတော့တဲ့ အချိန်ကျမှ ဒါတွေတော့ မင်းသိသင့်တယ်ဆိုတာမျိုး လာရမှာ မဟုတ်ဘူးလား .. အခု ကျွန်တော်က အားလုံးကို သိနေတယ် .. လူကိုလည်း မြင်နေရပြီ ..၊ ဘာဆက်လုပ်ရလဲ ..”

“ခဏပဲ သည်းခံပါ ..၊ မင်းကို ..”

“ရင်ဝကို ဘေးနဲ့ ပြေးမတိုးဘူး .. အဲဒီကတိ ပေးရင် မရဘူးလား”

“သော .. မင်း ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်နိုင်တာလဲ .. ဒီလူ့အကြောင်း မင်းထက် ငါတို့ ပိုသိတယ် .. သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတဲ့ လူတွေမှာ မင်းလောက် မဟုတ်ရင်တောင် မင်းထက် ညံ့တဲ့လူတော့ မပါဘူး ..”

ဦးယက္ခ မျက်နှာက ဖိုတုန်းက ခံစားချက်တွေ အသစ်အတိုင်း ဉာဏ်ပေါ်နေခဲ့ပြီး နာကြည်းခြင်းဆိုတာထက် ဆွေးမြည့်နာကျင်နေတာနှင့် ဖိုတု၏။

“နံပါတ်တစ် သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်က မင်းအဖေ ..”

မိဘတို့၏ အနိုင်အရှုံး သတ်မှတ်ချက်တို့နှင့် စာမျက်နှာဆွဲကိုင်

မြင်လာနေတိုင်း အသွေးအသားတွေထဲမှာ တဖျင်းဖျင်း ရုန်းကြွလာကြတာ မုန်းတီး နာကြည်းခြင်းတွေပဲ ဖြစ်၏။

သော ရဲ့မျက်လုံးတွေ စူးစူးရှရှ ဖြစ်နေတာကို မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်ပြီးမှ ဦးယက္ခ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ၏။ ကျောခိုင်းနေလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်ခြင်းကို ပြုလျှင် ...

“ကျွန်တော့်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြောပြပါ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်နှစ်ခါကြားကြား ကျွန်တော့်အတွက် ရိုးအိသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဦးယက္ခ ပြန်လှည့်လာသည်။ ဒါပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့ကိုတော့ လွှဲဖယ်ထားကာ ...

“သူရဲကောင်း ဆိုတဲ့အတိုင်း မင်းအဖေက သတ္တိရှိတယ်။ ခေါင်းဆောင် ဝိသတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ထောင့်စေတာတွေ လာဘ်မြင်တာတွေ အားလုံး အရည်အချင်းကောင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ဒါပေမယ့် ...”

ဦးယက္ခ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ပြီး သော ကို ကျောခိုင်း၍ လျှောက်ထွက်သွားသည်။ ဟိုဘက်အစွန်းကျမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အဝေးကို ငေး၍ ...

“ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ...”

“လူယုတ်မာလို့ ပြောစမ်းပါ။ နားထဲမှာ တစ်လုံးတစ်ဝကြီး ရှိသွားတာပေါ့။”

“အင်း။ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူက လျှို့ဝှက်တယ်။ အငြိုးကြီးတယ်။ မင်းအဖေအပေါ်မှာ သူ အထင်လွှဲနေသမျှ အမှန်တရား ဘာဖြစ်ဖြစ်။ ဘယ်လိုရှိရှိ။ သူ သိထားတာ အမှန်ပဲဆိုတဲ့ အတ္တနဲ့ မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်ခဲ့တာ။”

“အဲဒါ မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ပါရတာလဲ။”

“လင်နဲ့ မယားပဲကွာ။ သေအတူ ရှင်မကွာ ဆိုတဲ့ အချစ်တွေ ခိုကြတော့။”

“ဒေါ်ဒေါ်ဦး ကျတော့ရော။”

ဦးယက္ခ အသံတိတ်သွားပြန်သည်။

အတော်ကြာတော့မှ ...

“အဲဒါတွေ မင်းအဖေ ပြောပြီးပြီပဲ သော။ သူတို့မောင်နှမကို အငြိုးတကြီးနဲ့ မီးရှို့သတ်တာ။ မင်းအဖေက အသက်စွန့်ပြီး ကယ်တင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အားလုံးက အကောင်းတိုင်း ဘာမှ ပြန်မရတော့ဘူး။ သူစိတ်ထဲမှာ အားလုံး သေသွားပြီလို့ ထင်နေအောင် မင်းအဖေ ဘယ်လောက်ထိ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့ရသလဲ။ မင်းအဖေအတွက် မင်းဆောင်းကောင်းကြီး တုံ့ပြန်နိုင်အောင် ဘယ်လို မျိုသိပ် စိုက်ထုတ်ခဲ့ရသလဲ။”

“အဲဒါတွေ အခု အချိန်တန်နေပြီ မဟုတ်ဘူးလား ဦးခ။ ကျွန်ဆာကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ခွင့်မပြုတာလဲ။”

“နှစ်တွေအများကြီး စောင့်ဆိုင်း ရင်းနှီးခဲ့ပြီးမှ မင်း ဘာဖြစ်လို့ စိတ်စောနေတာလဲ သော ရယ်။”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်အဖေ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မီးရှို့ အသတ်ခံရတာ ကျတော့ သေချိန်တန်လို့ သေခဲ့တာလား။”

ဦးယက္ခ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောနိုင်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ သေခြင်း ရှင်ခြင်းကို ဘယ်အရာက ဆုံးဖြတ်သလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဖေဖေရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းတွေကိုတော့ ဦးပြည့်သျှင် အဆုံးအဖြတ် ပေးသွားတာပဲ။ ဖေဖေက အသက်ငယ်ငယ်နဲ့

သေခဲ့ရပြီး သူကတော့ ခုချိန်ထိ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ သူ့ဌေးကြီး ဦးပြည့် သျှင် အဖြစ် ရပ်တည်နေခဲ့တယ် .. ကျွန်တော့်အလှည့်က အခု စောစော သေးတယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့လဲ .."

ဦးယက္ခ မဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

"ကျွန်တော်ကတော့ ခုကစပြီး နောက်မဆုတ်တော့ဘူး .."

ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာကြောင်း သော ရဲ့ စကားသံတွေက သက်သေ ပြုနေကြသည်။

"ပြိုင်ပွဲတက်ဖို့အတွက် မသွားတော့ဘဲ နေခဲ့တာ မင်းအဖေ စကားကို နားထောင်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ .."

"မဟုတ်ဘူး .."

တိုတိုဖြတ်ဖြတ်ပဲ ဖြေတော့ ဦးယက္ခ က လှည့်ကြည့်သည်။

"ကျွန်တော် ပြိုင်ပွဲတွေလိုက် .. သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထင်သလို နေနေတာ ပျော်လို့ မဟုတ်ဘူး .. သွားတော့ .. ဆိုပြီး လွှတ်ပေးလိုက် .. 'နေဦး' .. ဆိုပြီး တားဆီးလိုက် လုပ်နေတာတွေကို မခံစားနိုင်လို့ .. ဒီ လူကြီးကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်ရမယ် .."

ဦးယက္ခ မျက်ခုံးတန်းကြီးတွေ ကုတ်ကျသွားတာကို သော က မမြင် ..

"သူ့ကို သတ်ချင်နေတာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ် သေးဘူး .. သူ့ရဲ့ မကောင်းမှုတွေကြောင့် တန်ပြန်လာမယ့် မကောင်း ကျိုးတရားက ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ သွားမေးဖို့မလိုဘဲ သူ့ဆီကို တန်းတန်း မတ်မတ် ညွှန်ပြနေတာ .."

"မင်း ခက်နေတာ အဲဒါပဲ သော .. ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ် ကိုယ် ပဲ လုပ်ပါ .. သန်းမြတ်ဇော် တို့ လူစုတွေနဲ့ မင်း အခု ဆုံစည်းနေခဲ့စေ

သူတို့နဲ့ ရောနှောစရာ မလိုဘူး .. ဒါက ဆူပူပန်ပန်မှုမှ မဟုတ်

ဦးခ က ကျွန်တော့်ကို အင်အားရှာနေတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ

"လူသိကုန်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ .. မင်းအဖေ ဘယ်လို ပျောက် သွားတယ် .. ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး .. အဲဒါ ဖြစ်တို့ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိပဲ .. ဒီပွဲမှာ မင်းက စပြီး ကြေညာပြီဆိုတာနဲ့ သွားရင်လည်း ဘယ်သူမှ သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး .."

"မကြေညာခင်မှာ သိသွားခဲ့ရင်ရော .."

သိနိုင်တယ် .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်ကို တော့

ဦးပြည့်သျှင် နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောလာတိုင်း ဒီနာမည်အစား ရင့်သီး ဖြတ်သည့် နာမ်စားတစ်ခုတလေမှ ထည့်သွင်းပြောကြားခြင်း တာ သော သတိထားမိလာသည်။

ဒီလူကြီးကို ကြောက်နေတာလား .. မသိစိတ်ထဲမှာ အထင် ဖြစ်နေခဲ့တာလား ..။

အခု သန်းမြတ်ဇော် တို့အတွက် မင်း လုပ်ခဲ့တာတွေ သူ သိနေ ပြီ .."

သိတော့ .."

မင်း ဘယ်သူဆိုတာ သူ လိုက်တော့မှာ .."

ဘား .. ဟား .. ဟား ..."

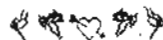
သော က ရယ်ချလိုက်၏။ တကယ်ကို နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ် ချီးမြှင့်ကာ ...

“ကောင်းတယ် .. ဒါဆို ဒီလူတွေနဲ့တွေ့တာ နောက်တောင်
သေးတာလို့ ..”

“မင်း သူ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ခဲ့တာတွေအတွက် ငါ နိုင်နေတယ်
မထင်နဲ့ဦး .. သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားတာလည်း အမှတ်တမဲ့
ဖြစ်နေခဲ့တာလည်း ပါမယ် .. သူ့ကို မင်း လုံးဝ လျှော့မတွက်နဲ့ သော-

“လျှော့တွက်ဖို့ မလိုပါဘူး .. ကမ္ဘာကြီး လည်ပတ်နေသလို
ည ဆိုတာလည်း တစ်လှည့်ဆီ လာနေတာပဲ .. သူ့အလှည့်ဆိုတာ
သွားပြီ .. အခု ကျွန်တော့်အလှည့် .. သူ ဘယ်လောက် တော်ခဲ့ တော်
ခုကစပြီး ကျွန်တော်သာ ဖန်ဆင်းရှင် ..”

ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ဘယ်လို အတပ်ပြောနိုင်မှာလဲ

အခန်း (၁၅)

“ဆန် တစ်တင်း .. ပဲ တစ်တင်းနဲ့ ငါးခြောက် တစ်ခြင်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. ထားခဲ့တော့ ..”

“ခြံတံခါးကြီး ပွင့်လာပြီး အိတ်တွေကို ကိုယ်တိုင်စစ်၍ ကိုယ်တိုင်
သွင်း ..”

“တော့ လာဖို့သည့်ကားက ပြန်ဆုတ်ဖို့ပြင်လျက် .. ခြံတံခါးက
ပိတ်ပါ ..”

“ထေ ..”

“ဟီ ..”

“ခါးပိတ်မလို့ လက်က တုံ့သွားကာ ခေါင်းပြူးကြည့်လိုက်တော့

“အစ်မက ဟွန်းတီးနေတာ ဖြစ်လျက် .. တောသားပုံနှင့် လူတစ်

“အစ်မက မနန်းကတန်း ဆင်းလာ၏။”

“ခဏဗျာ .. ကျွန်တော်က ‘ယက်မ’ရွာကပါ .. အဘွား ဒေါ်မေယုကို ကန်တော့ချင်လို့ ..”

“ဘာ!...”

“သူရဲကောင်းနဲ့လည်း ခင်ပါတယ် ..”

“သူရဲကောင်း ဆိုတာ ဒီမှာ ဘယ်တုန်းကမှ နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

ပင်နီတိုက်ပုံနှင့် ပုဆိုးတိုတို မုတ်ဆိတ်တချို့နှင့် မျက်နှာက တွန့်တွန့် ဖြစ်သွား၏။ သူရဲကောင်း ဆိုတာ ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အရှင်သားပဲ ..။

ခြံအလုပ်သမားက နာမည်ကို ခေါ်လိုက်တာ တစ်တစ်ခွဲခွဲ မစား ..။

“ဒါဆိုလည်း အဘွား ဒေါ်မေယု ကို ခဏလောက် ဝင်တွေ့ရစေ ..”

“မရဘူး .. သူဌေးက လူစိမ်း မဝင်ရဘူးလို့ မှာထားတာ ..”

“ဗျာ .. သူဌေးဆိုတာ ဦး .. ဦးဆောက်ပန်း များလား ..”

“ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ .. ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ..။ သူဌေးလည်း ..”

မရှိဘူး ..”

“ဟာ .. နေပါဦးဗျာ ..”

တက္ကစီကိုရော တံခါးစောင့်ကိုပါ ဟိုလှည့်ထား .. ဒီလှည့်ထားတော့သားလူကြီး ပျာယာခတ်သွား၏။

ပြီးတော့မှ တံခါးပိတ်မယ် ဟန်ပြင်နေသူ၏လက်ကို တေပန်သလို ဆုပ်ဆွဲထားလျက် ...

“လုပ်ပါ ညီလေးရာ .. အဘွားက ကျုပ်တို့အပေါ် ကျေးဇူးပြုခဲ့တာကြီး ရှိခဲ့တဲ့သူပါ .. သူ့ကို တစ်ခါလောက်တော့ ဝင်ကန်တော့ရစေ .. သူ့ကိုယ်တိုင်က ခွင့်မပြုရင် လှည့်ပြန်ပါမယ် ..”

တောင်းပန်ရင်း သူ့လက်ပတ်နာရီကို ဖြုတ်၍ ခြံစောင့်လက်ထဲ ဆင်းထည့်ပေးကာ ...

“ဒီနာရီက နိုင်ငံခြားက ပညာတော်သင် ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်သား ဆက်ဆောင်ဝယ်လာတာ .. ဒီမှာဆို သုံးသိန်းခွဲ လေးသိန်းလောက် ဖယ် .. ခုမှ ထုတ်ပတ်လာခဲ့တာ .. အသစ်ကြီးပါ ..။ ယူပါ ညီလေး ..”

အကျိုးအကြောင်းတို့ ဆက်စပ်ရင်း တီလုံး စံအိမ်ကြီးနားထိ သွားသည်။ မုတ်ဆိတ်အတုနဲ့ ဆံပင်တု ဘုတ်သိုက်က ပိပ်ရီရီ ရှိလှပြန်၍ တိုက်ပုံအင်္ကျီ .. ပုဆိုးတိုတို ဝတ်လိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားသည်။

“ဒီနာရီက နိုင်ငံခြားက ပညာတော်သင် ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်သား ဆက်ဆောင်ဝယ်လာတာ .. ဒီမှာဆို သုံးသိန်းခွဲ လေးသိန်းလောက် ဖယ် .. ခုမှ ထုတ်ပတ်လာခဲ့တာ .. အသစ်ကြီးပါ ..။ ယူပါ ညီလေး ..”

အကျိုးအကြောင်းတို့ ဆက်စပ်ရင်း တီလုံး စံအိမ်ကြီးနားထိ သွားသည်။ မုတ်ဆိတ်အတုနဲ့ ဆံပင်တု ဘုတ်သိုက်က ပိပ်ရီရီ ရှိလှပြန်၍ တိုက်ပုံအင်္ကျီ .. ပုဆိုးတိုတို ဝတ်လိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ကိုသိ၍ သူကလည်း သိနေသည့် အခါတစ်ခါတလေမှာ ရှိမနေခဲ့ပေ ..။ ခြံစောင့်လူ၏ မျက်နှာသည် ခုကျတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရှိနေခဲ့ဖူး ..

“ကျုပ်တို့ သူဌေးကလည်း အရမ်း ဒေါသကြီးတတ်တာဗျာ .. အကြောင့် ကြောက်နေရတာ .. ဒါပေမယ့် သူက တစ်နှစ် တစ်နှစ်တောင် မလာတတ်ပါဘူး .. သူဌေးလူယုံတော့ လာတယ် .. သည်း အတူတူပါပဲ .. ရောက်လာတာနဲ့ စစ်လိုက်ဆေးလိုက်တာမှ ..”

ခြံကြီး တစ်ခြံလုံးက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့နှင့်ဖြစ်ကာ ခြံထဲမှာ လျှောက်မည်ဆိုရင်တောင် မြွေပါးကင်းပါး စိုးရိမ်ရမည့်အခြေအနေ ဖြစ်သည်။

“ဟာ .. နေပါဦးဗျာ ..”

တက္ကစီကိုရော တံခါးစောင့်ကိုပါ ဟိုလှည့်ထား .. ဒီလှည့်ထားတော့သားလူကြီး ပျာယာခတ်သွား၏။

ပြီးတော့မှ တံခါးပိတ်မယ် ဟန်ပြင်နေသူ၏လက်ကို တေပန်သလို ဆုပ်ဆွဲထားလျက် ...

“လုပ်ပါ ညီလေးရာ .. အဘွားက ကျုပ်တို့အပေါ် ကျေးဇူးပြုခဲ့တာကြီး ရှိခဲ့တဲ့သူပါ .. သူ့ကို တစ်ခါလောက်တော့ ဝင်ကန်တော့ရစေ .. သူ့ကိုယ်တိုင်က ခွင့်မပြုရင် လှည့်ပြန်ပါမယ် ..”

တောင်းပန်ရင်း သူ့လက်ပတ်နာရီကို ဖြုတ်၍ ခြံစောင့်လက်ထဲ ဆင်းထည့်ပေးကာ ...

“ဒီနာရီက နိုင်ငံခြားက ပညာတော်သင် ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်သား ဆက်ဆောင်ဝယ်လာတာ .. ဒီမှာဆို သုံးသိန်းခွဲ လေးသိန်းလောက် ဖယ် .. ခုမှ ထုတ်ပတ်လာခဲ့တာ .. အသစ်ကြီးပါ ..။ ယူပါ ညီလေး ..”

ထိုပြင် စောစောက လာပို့သွားသည့် အိတ်တွေကို ခြံဝမှာပဲ ခဲ့သဖြင့် ...

“ဟိုအိတ်တွေ မသယ်ဘူးလား .. ကျုပ် ဝိုင်းသယ်ပေးမယ်လေ ..”

“ရတယ် .. ဒါက နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ခွဲသယ်လို့ ရတယ် .. ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက တောကဆိုတော့ ဒီကအဘွားနဲ့ ဘယ်လိုတွေပြီး .. ဇူးခံ ကျေးဇူးစားတွေ ဖြစ်သွားတာလဲ ..”

တီလုံး က ခြံစောင့်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဒီလူ သူရဲတွေ တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ သိထားပုံ မရ ..။

ဒါဆို သူ သိချင်သည့် ဒီစံအိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို လို အစီအစဉ် မေးမြန်းရမလဲ ..။ သူဌေးတွေ .. လူယုံတွေဆို ဘယ်သူတွေလဲ ..။

“လာ ဗျ .. ဒီဘက်ကို ..”

“ဗျာ!... အဘွားက တိုက်ကြီးပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. နောက်ဖေး ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ..”

“ဟင်!...”

“အဘွားက သူဌေးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုတော်သလဲ မသိပါဘူး .. ဒါပေမယ့် သူငယ်ပြန်တဲ့အခွယ် ရောက်နေပြီဆိုတော့ စိတ်ရှည်ရယ် ..”

ကို မရှိပါဘူး .. မြော် .. ဟဲ .. ယို .. ဘွားတေး .. ဘွားတေး .. ကန်တော့ဖို့ လာတဲ့လူရှေ့မှာ ပြောမိသဖြင့် ခြံစောင့်က ကျေလုပ်ပစ်ကာ ...

“ကျုပ် ပြောချင်တာက သူဌေးကြီး စိတ်မရှည်တာကိုပါ ..”

“ဒါနဲ့ တစ်ဆိတ်လောက်ဗျာ .. သူဌေးကြီးနာမည်လေးများ ရှိမလား .. ဒီမိသားစုတွေက ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်တွေပါ .. ဒါ

တွေကြတာလည်း ကြာပြီလေ ..”

တိုက်ကြီးကို ခေါင်းရင်းပိုင်းကနေ ကွေ့ပတ်လျှောက်လာကြစဉ် ပြောကပ်မထိုးလောက်အောင် အံ့ဆိုင်း အေးချမ်းနေသည့် ခြံကြီးကို အကဲခတ် လေ့လာရင်း အေးဆေးသည့်လေသံနှင့် မေးနေရသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား မျက်နှာရှည်ရှည်နှင့် လူကြမ်းပုံပေါက်နေ သည့် ခြံစောင့်က ခုကျတော့ သဘောတွေ ကောင်းနေလျက် ...

“ဦးယက္ခ တဲ့ဗျ .. ခပ်ညိုညို ခန့်ခန့်ကြီးပဲ ..”

ဦးယက္ခ ..။

စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်ကြည့်နေပေမယ့် ဒီနာမည်မျိုး သူသိတဲ့ စာရင်း မပါ ..။

“ခင်ဗျား .. သူ့ကိုတော့ မသိဘူးလား ..”

“ဗျာ!...”

“ဟုတ်မှာပါ .. ကျုပ်တို့ သူဌေးကြီးက နေပုံထိုင်ပုံတွေကတော့ အာသန မဆန်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒေါသကြီးတယ် .. ဘဝင်မြင့် တယ် .. ခင်ဗျား ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ လာပြီး အဘွားနဲ့ သိပါတယ် .. ကန်တော့ ခင်မိတယ် သွားပြောကြည့်ပါလား .. ခြံရှေ့တောင် အရပ်ခံမှာ မဟုတ် ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို ကျုပ် ကံကောင်းတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူဌေးက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပတ်ပတ်သက်သက် လုပ်ဖို့ အထူးတားမြစ်ထားတာ .. ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အချင်တဲ့အခါမှ လာတာလေ ..။ ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း လူပဲ .. ကြာ တွလည်း စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောချင်တာပေါ့ ..”

“အင်းပေါ့ဗျာ ..”

“ခင်ဗျား လာဘ်ထိုးတာကို ကျုပ် လက်ခံခဲ့တာ လိုချင်တာ သက် မဟုတ်ဘူး နော် .. စကားပြောဖော် လိုချင်လို့ ..”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ .. ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် .. ကျုပ်က ကျေးဇူး လွန်းလို့ပါ .. အဘွားသာ ကျန်းကျန်းမာမာဆိုရင် ကျုပ် မကြာ မကြာ လာပါရစေ .. ခင်ဗျားအတွက်လည်း ပါစေရပါမယ် .. ဖြစ်မယ်မို့လို့ ..”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

နောက်ဖေးပိုင်း ရောက်တော့ သစ်ပင်ကြီးတွေ သိပ်မရှိတော့ချေ တွေလည်း ထူထပ်မနေတော့ပေ ..၊ တစ်ထပ်တိုက် လုံးလုံးရှည် လေးက ဂိုဒေါင်နဲ့ တူပေမယ့် ထပ်ခိုးလေးတင်ထားသဖြင့် မျက်နှာ မှန်ချပ်လေးတွေ ပါကာ သေသေသပ်သပ်လေး ရှိ၏။

“ဒီမှာ အဘွား နေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက မျက်လုံးတွေလည်း မမြင်တော့ဘူး စိတ်ကလည်း အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းတော့ တိုက်ကြီးထဲ ထည့် ရင် ရူးသွားနိုင်တယ် .. ဒါမှမဟုတ် ဟိုးအမြင့်ပေါ်ကနေ ခုန်ချမလည်း မပြောနိုင်ဘူး ..”

“သူ့ စာရေးသောက်ရေးရော ..”

“သူ့ဟာသူပဲ ချက်တယ် ..”

“ဘယ်လို!...”

“ခင်ဗျားလည်း နောက်ထပ် လာတွေ့ချင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး အဘွားက စိတ်သိပ်မမှန်တော့ဘူးဗျ ..”

ကြားရတာတွေ တစ်ခုမှ မကောင်းပါလား ..၊

လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက ဒေါ်မေယု ဆိုသည့် အဘွားကို တွေ့ဆုံတွေ့ ပြောဆိုဖူးခဲ့သည်။

သပ်ရပ်ပြေပြစ်သော မျက်နှာသွင်ပြင်နှင့် မျက်ဝန်းအစုံက တည်ကြည် လေးနက်မှုတွေကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်တည်းက အဘွား ခေါ်ခဲ့ရသူမို့ ဒီအချိန်မှာတော့ ခြံစောင့်ပြောနေသလိုမျိုး မကောင်းသော အခြေအနေတွေ အများကြီး ဖြစ်နေနိုင်သည်ပဲ ...။

“လာ .. ကျုပ် အသံပေးလိုက်ဦးမယ် .. သူက မတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင် ဆော့ ခင်ဗျားကပ် နော် ..”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တုန်းမှာ ခြံစောင့်က တံခါးရှေ့က ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ .. ဘယ်သူလဲ ..”

မေးသံကတော့ မာမာချာချာပါ ..၊

“အဘွားမေ .. အဘွားကို ကန်တော့ချင်လို့တဲ့ .. ဧည့်သည်က ဆွေခွင့်တောင်းနေလို့ပါ ..”

“ကန်တော့ရအောင် ငါက သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်း နတ်တွေထဲက ခန့်ပါးလား ..”

မေးသံက ဒေါပါလာသဖြင့် တီလုံး ကိုယ့်ဘာသာ လည်ချောင်း ချင်းလိုက်ရင်း ...

“အဘွား .. ကျွန်တော်က သူရဲကောင်း နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ ..”

“ဘာ!... ဘယ်သူ မင်းက ..”

“ယက်မရွာက ဖိုးထွန်း ပါ အဘွား ..”

သူ့ဖြေသံ မဆုံးခင် အထဲက တွန်းတိုက် လဲပြိုသံတချို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သိပ်မကြာခင် တံခါးဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကာ ...

“ငါ့သားလေး .. လူလေးနဲ့ သူငယ်ချင်း ဟုတ်လား .. ဘယ်မှာ ရှေ့တိုးစမ်း ..”

ဒေါ်မေယု ကို မြင်လိုက်ရလျှင် ကတုံးဆံပင် ကျိုးတိုးကျဲထဲ ရှည်သည့်ဆံစတွေလည်း ရှိကာ ပခုံးပေါ်ထိ ကျတာက ကျ .. ပြော သလင်းခါနေသော ဦးရေဖျားတို့ အကွက်လိုက်ပေါ်သည့်နေရာ ပေါ်..

ဟိုတုန်းက ဖြူဖြူပြည့်ပြည့် မျက်နှာကြီးမှာ ပါးရည်တွန့်နေ တွေက ခပ်တွဲတွဲရှိလျက် အဝတ်စတွေ တွန့်လိပ်နေတာနှင့်လည်း တူ၏။

ခြံစောင့်ကတော့ တွေ့ပြီးလားဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် လှည့်ဆွဲ မှ ..

“မြန်မြန် စကားစဖြတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ဗျို့ .. ကျုပ် အပြင်မှာ ကြောင်းနောက်ကြောင်း ကြည့်ရဦးမယ် ..”

သူ့ကျောနောက် ပြန်ကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး မှာကြားခဲ့သည်။

တိလုံး ဆွဲလာသည့်အိတ်ကို အဘွား လက်ထဲ ထည့်ပြီးမှ ထိုလ ကိုပဲ သူ ထပ်ဆုပ်ကိုင်၍ တွဲလာခဲ့ရင်း ..

“အဘွား နေကောင်းတယ် နော် ..”

“ကောင်းတယ် .. မင်းက ငါ့သားလေးရဲ့ သူငယ်ချင်း ဟုတ်လား ကောင်း က မရှိတော့ဘူး ..”

“ကျွန်တော် ကြားပြီးပါပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့မြေးလေးတွေ .. ငါ့ကလေးတွေလေး .. ကောင် ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့ကောင် သတ်လိုက်တာ ..”

“ထိုင်ပါဦး အဘွား .. ဒီမှာ အဘွားအတွတ် စားစရာတွေ

လာတယ် ..”

“ဟင် .. ဟုတ်လား ပေးစမ်း .. ငါ ငတ်နေတာ ကြာလှပြီ ..”

သစ်သီးတွေနဲ့ မုန့်ဘူးတွေကို မျိုးစုံအောင် နှိုက်စားနေတာ တလေးလိုပင် ..၊ ပြီးတော့ စားနေရင်း မျက်ရည်တောက်တောက် ကျ လာခဲ့ပြီး ..

“ငါ့ကလေးတွေ မရှိတော့တည်းက ငါ့မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး.. ခဲနဲ့ ထမင်းနဲ့ပဲ စားနေရတာ .. ဘဒ္ဒါ လေ .. ဒါဒါ .. သူ ငါ့မြေးလေးကို ခေါ်သွားပြီးတည်းက ငါ့ဆီ လုံးဝ ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး သိလား .. ဒါဒါ တို့ သွားပြောပေးပါ .. ငါ့မြေးလေးကို ငါ တွေ့ချင်လို့ ပြန်ပို့ပေးပါဦး လို့ ..”

မြေးတွေ ကလေးတွေချည်း ချစ်ထွေးအောင် ပြောနေသဖြင့် တိလုံး ဘာကို အဓိပ္ပာယ်ရမှန်း မသိဘဲ နားထောင်၍ပဲ နေမိသည်။

‘အသူရာစံအိမ်’ကို အဘွား ဒေါ်မေယု က ရောင်းထုတ်တော့မည် ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားရပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် အသူရာစံအိမ် မှာ လူနေတာလည်း မမြင် ..

ထို့ကြောင့် ဆရာက ဒီပုရိဂရပ်ကို ရေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“သူရဲကောင်း တို့ မောင်နှမက တောမှာ ဘဝကို မြှုပ်နှံနေခဲ့ပေ မယ့် သူတို့ကို ဘယ်ဇာတိ .. ဘယ်ရာဇဝင်နဲ့ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သေချာ မသိဘူး .. ဒေါ်မေယု ဆိုတဲ့ အဘွား တစ်နေရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ် .. သူရဲကောင်း ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကို သိထားလို့ တစ်နေရာကနေ ထိန်းချုပ်ထား တာ .. အဲဒါ မင်း ရအောင် စုံစမ်း ..”

ဆရာက ခြေရာကောက်သည့်နေရာမှာ ဂါထာမန္တရားတွေ ရွတ် ဆတ်ပြီး လိုက်စရာ မလို ..၊ မှန်းဆချက်တိုင်းမှာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းက

လွဲခဲ့တာ မရှိ ...။

"သူရဲကောင်း နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ပတ်သက် တော်တော် နေတဲ့လူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသေးသလဲ .. ဘယ်သူ ထိန်းချုပ်နေတာလဲ .. အဲဒါတွေ ငါ သိချင်တယ် ..။ ဒီလောက် အသက်အရွယ်ဆို ဒေါ်မေယု ရှိနေသေးရင်လည်း သူ ဒါတွေ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး .. နောက်ထပ်လူတွေ ရှိနေသေးတယ် .." တဲ့ ...။

မှန်းလိုက်သမျှ အားလုံးက ကွက်တိ ...။

"ဟဲ့ .. နင်က ဘယ်သူ .."

"ဖိုးထွန်း ပါ အဘွား .."

"ဖိုးထွန်း .. အင်း .. ရွာကလူတွေ .. ဟုတ်ပါတယ် .. ငါကတော့ ငါ့မြေးတွေကလွဲရင် ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့် ငါ မကန်းသေးဘူး သိလား .. အရိပ်တွေ အရောင်စူးစူးဆူဆူ ဆို မြင်ရသေးတယ် .. ဒါပေမယ့်လေ .."

ပြောနေရင်း ငိုပြန်ပါပြီ ...။

"ဒါဒါ က သိပ်ရက်စက်တာ .. ငါ့ .. ငါ့ရဲ့ ကောင်လေးအဖေ .. ရှိရင် ငါ့ကို ဒီလို ထားမှာ မဟုတ်ဘူး .."

"ဒါဒါ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ အဘွား .. ကျွန်တော် မသိလို့ပါ .."

"ငါလည်း မသိဘူး .."

"ဗျာ! ..."

"ငါ့မြေးရဲ့အမေလေ .. ကောင်း ရဲ့မိန်းမ .. ကောင်း သေသွားတော့ ရောက်လာတာ .. ငါ့မှာ မြစ်လေး ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ .. ဒါပေမယ့် ပြန်ခေါ်သွားတာ ပေါ်မလာတော့ဘူး .."

"ဟုတ်လား .. ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဘယ်တုန်းက မိန်းမရသလဲ"

ဘာလဲ .. ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး .."

"ငါလည်း မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် ကောင်း က သူညီမလေးကို ခနားပြီး ဘယ်သူမှ မသိအောင် လက်ထပ်ထားတာ နေမှာပေါ့ .. အောင်း က ဦးလေး ကို သိပ်ချစ်တာ .. ဒါပေမယ့် ဒါဒါ ကိုလည်း ချစ်လို့ နေမှာပေါ့ .."

ဒေါ်မေယု က မုန့်တွေ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက် .. လက်ခုံနဲ့ ပွတ်ဆွဲ သုတ်လိုက်နှင့် ထိုလက်နဲ့ပဲ မျက်ရည်တွေ သုတ်တာလည်း ရှိကား ...

"ငါ ဝက်သားဆီပြန်တွေ .. ကြက်သားကြော်တွေ စားချင်လိုက်တာ .. နင် ဝယ်လာတာ မုန့်တွေချည်းပဲလား ဟင် .. ငါ့ကို သွားဝယ်ပါဟယ် .. သွားပါ .."

ပြောသမျှ ငိုသမျှတွေ ပျောက်ကုန်လျက် ပူဆာခြင်းသို့ ရောက်

"အဘွားရယ် .. ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ အဲဒါတွေ ပြေးဝယ်ဖို့ မလွယ်ဘူးပါ .. နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့မယ် .. စိတ်ချပါ .. အဘွား စားချင်တာတွေ အားလုံး ပါစေရပါမယ် .."

"အင်း .. မလာဘဲ မနေနဲ့နော် .. ဒါဒါ က စိတ်ဆိုးတတ်တယ် .. စိတ်ဆိုးရင် ပြန်မပြောနဲ့ သိလား .. ပြီးမှ တိတ်တိတ်လေး ဝင်နဲ့ .."

"ဒါဒါ က အဘွားရဲ့ မြေးချင်းမပဲ .. အဘွားကို သူ ဆူဖူးလို့ .."

"ဆူတယ် .. ငါကမှ မလိမ္မာတာ .."

မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာပြန်သည့် မျက်နှာကြီးကို ကြည့်၍ တိလုံး ခြစ်ပြင်းချမိသည်။

ဟိုတုန်းက ဒုက္ခတွေ အချို့ကြီးပေးဖို့ ပတ်ချောင်းနေခဲ့ရသည့် သူရဲကောင်း ရဲ့ အိမ်တော်ထိန်း ...

ပြောရလျှင် အဘွားလို့ ခေါ်နေပေမယ့် ဘာမှ မတော်စပ်မှန်း သိထားခဲ့သည့် ဒေါ်မေယု ...

ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ကလေးလို ဆိုးနွဲ့ချင်နေသည့် အမူအရာတွေနှင့် သူငယ်ပြန်သလို ဖြစ်နေလိုက် ... အကောင်းတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလိုက်နှင့် ...

“ငါ မရူးသေးပါဘူးဟယ် .. ဒါပေမယ့် ငါလည်း ဘာတွေ ပြောမိမှန်း မသိဘူး .. အဲ့ဒါကြောင့် ဒါဒါ စိတ်တိုတာ .. ငါ့ကို စိတ်မမှန်ဘူးဆိုပြီး စံအိမ်ကြီးပေါ်မှာလည်း မနေခိုင်းဘော့ဘူး .. ငါလေ .. ငါကျေးဇူးရှင် သခင်ကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ဖတ်ပုံလေးဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ချင်တာပေါ့ ..”

“အခု အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးပေါ့ ..”

“ဘယ်ရှိမလဲ .. ငါ ခဏခဏ သွားချောင်းကြည့်ပါတယ် .. တစ်အိမ်လုံး ဖုန်တွေတက်ပြီး ပင့်ကူမျှင်တွေနဲ့ ပိတ်သိပ်နေတာပဲ .. ငါ အသက်ကြီးပေမယ့် လုပ်နိုင်ပါသေးတယ် .. သူ့ဌေးကတော်ကြီးက အဲဒီလို ညစ်ပတ်နေတာ မပြောနဲ့ .. သူ့ရဲ့ ပတ်လည်မှာ အရိပ်ထင်မနေဘူးဆိုရင်တောင် တန်းဆူတာ .. တစ်အိမ်လုံး လက်လက်ထနေအောင် ငါပဲ ဦးစီးပြီး ညွှန်ကြား လုပ်ကိုင်ခဲ့တာပါ .. ခုတော့ တစ်အိမ်လုံး ရတနာမရှိအောင် ဖြစ်နေတာကို ဒီတိုင်း ကြည့်နေရတယ် ..”

“အဘွား လုပ်နိုင်ရင်လည်း တစ်အိမ်လုံးကြီးဆိုတော့ အဘွားပင်ပန်းမှာပေါ့ .. အဲ့ဒါကြောင့် ဒါဒါ .. ဘယ်သူ ..”

“ဘဒ္ဒါ လေ .. ဒါဒါ ပါဆိုမှ မှတ်မထားဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဘဒ္ဒါ ..”

နာမည်က တစ်မျိုးတော့ ထိရနေတာ အမှန် ...

နောက်ထပ် စကားတွေ အများကြီး ပြောလို့ ရသေးပေမယ့် အာရုံက လက်ဟန် ခြေဟန်တွေနဲ့ လာခေါ်သဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

တစ်လမ်းလုံးမှာ သူ တွေးနေခဲ့တာ သူရဲကောင်း ရဲ့မိန်းမ ဘဒ္ဒါ.. အဟုတ် ဒါဒါ ..

သူမက ဘယ်သူလဲ ..

ဖြစ်ရော ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား ..

အခန်း (၁၆)

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ..”

ပြည့်သျှင် က အတိအကျ အဖြေထုတ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲ့ဒါပဲ တွေးနေတာ .. ဒါပေမယ့် ဆရာ သူ့ကောင်း က သူညီမ အဲ့ ..”

ဦး နဲ့ ပတ်သက်တာ ပါလာတော့ တိလုံး ကမန်းကတန်း ဘရိတ် အုပ်သည်။ ပြည့်သျှင် မျက်နှာက ထူးခြား ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ပါ။ ပို၍ တည်ကြည်လေးနက်သွားခဲ့ပြီး ..

“ငါ့ရန်သူပေမယ့် ဒီကောင်မှာ အဲဒီလို ဇာတ်ရုပ်နှစ်မျိုး ကတတ်တဲ့အကျင့် မရှိဘူးဆိုတာ ငါ ယုံတယ် .. နောက်ပြီး ဦး အပေါ်မှာ သူတယ်တာ စောင့်ရှောက်ပုံမျိုးက တခြားမောင်နှမတွေ ထားကြတာ သာမန် ချစ်ခြင်းတရားမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘူး .. သူ ဒါမျိုးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဒီပြတင်းတံခါးမှာပဲ ရပ်လျက် နံရံတွေသာ ပဲ့ရွဲကျန်ရစ်သော ထောင်ထားသည့် စတုရန်းကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

ညနေခင်း မောင်ရီဖျိုးဖျိုးမှာ လွမ်းချင်းဆိုနေသည့် လွမ်းသူ့မျက်နှာက သူ့အကြောင်း ပြောနေတာမို့ ကိုယ့်ကိုပဲ မော့ကြည့်နေသလို

“ဒါပေမယ့် အရာရာမှာ ခြွင်းချက်ဆိုတာတော့ ရှိတာပေါ့ .. ဒီတုန်းက စုံစမ်းရမယ် .. မင်း အဲဒီမှာ မကြာခဏ ဝင်ထွက်ခွင့်ရနေအောင် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ..”

“သူရဲကောင်း တို့ရဲ့ ဇာတိက အဲဒီက စခဲ့တာဆိုရင် ..”

ဦး ကို ချစ်သူမတွေ့ရအောင် မြို့အရပ်ကနေ တောအရပ်ဒေသကို ရောက် ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့တာ တကယ်ပဲပေါ့ ..

ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားသည်။

ဦး ဘယ်လိုဘဝရောက်ရောက် ရိုးမြေကျ သက်ဆုံးတိုင်ထိ မြတ်နိုး နာသွားမယ့် သူ့အချစ်တွေမှာလည်း အလိမ်အညာ မပါခဲ့ပါ ..

ကြွေချိန်မတန်ဘဲ ကြွေခဲ့ရသည့် ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ဟာ ..

“ကိုကြီးကို ဦး ချစ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ကိုကိုကို မခွဲနိုင်ဘူး ..”

“ကျွတ်!...”

အားထဲမှာ ပူရိန်း တုန်ခါသွားသလိုပင် ..

ပြတင်းဘောင်မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ရင်း မျက်လုံးတွေကိုပါ အားလိုက်မိသည်။

ဦး ရယ် .. မင်းကို အဝေးကြီးထိ ခေါ်သွားပြီး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ အားချင်ခဲ့တာ .. မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ပါ ..

www.burmeseclassic.com

သူရဲကောင်း သာ အဲဒီအချိန်မှာ ရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒါ
မဟုတ် နောက်တစ်နာရီလောက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာခဲ့ရင်
မင်းနဲ့ ကိုယ့် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကွဲခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ..
“ဆရာ ..”

ကိုယ့်ဆရာ ဘာဖြစ်သွားပြီကို တိလုံး သိလိုက်သည်။ သူလည်း
ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြန်မစချင်ပါ ..။ သို့သော် ...

“ဦးယက္ခ ဆိုတာကြီး ရှိသေးတယ် ဆရာ ..”

တတ်နိုင်သမျှ လွှဲဖယ်ပြောဖို့ ကြိုးစားမိကာ ...

“သူလည်း သူရဲကောင်း နဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူပဲဆိုတော့ သူ
ကောင်း ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရုပ်ဝန်းတစ်ခုခုမှာ နေတာပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။
ဒီလူ တော်တော်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မယုံလို့တော့ မရတော့ဘူး။
ဆရာ .. ဒါနဲ့တောင် တောကြိုအုံကြားတွေမှာ နေပြီး အသီးအနှံတွေ
ကုန်သည်လုပ်ခဲ့သေးတယ် ..”

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ဘုန်းကြီးပေမယ့် အသက်မရှည် ပြ
သွားခဲ့ရတာကတော့ ..။

ရှေ့ဆက်တွေးမိပြီးမှ ဆရာဖြစ်သူကို သတိရသွားကာ မျက်နှာ
အကဲခတ်ရင်း ...

“ခုလောက်ဆို ကလေးက တယ်အရွယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ
ဘူး ..”

စကားလွှဲဖို့ ကြိုးစားပြန်ကာ ကြိုးစားမိကာမှ တစ်က ပြန်စသ
ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...

“ကျွန်တော် ပြောတာက သူရဲကောင်း ရဲ့သား အမှန်ဆိုရင်

“ငါ့ကို ပြန်သတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလောက်ပြီ ..”

“ဘာ!...”

သူ့ မျက်နှာက တည်ကြည်လေးနက်မှုတွေနှင့် အေးစက်ခြင်း
အသက်တို့ လွှမ်းခြုံနေကာ ...

တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မာတိကာမှာ ငါ့နာမည် ပါနေပြီလို့ ပြော

ပြောပြီး သျှင် တ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခွာသည်။ တိလုံး တအံ့
အေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဆိုမျိုးတွေ တကယ် ရှိလာတတ်လို့လား ...
သိလို့မှ မယုံနိုင် ...

ပြင်

ဂန္ထဝင်ချစ်ထုံး

၁၄၉

အခန်း (၁၇)

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားကို ပြောလို့ မဖြစ်သေးတဲ့
တွေ ဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ .. ကဲပါ .. မေးခွန်းတွေ ထုတ်မနေနဲ့
မင်းရဲ့ ဦးခ ကို ဖုန်းပေးလိုက် ..”

သူ့နောက်မှာ ဦးခ ရောက်လာတာကို လှည့်မကြည့်ရဘဲ သိ
သည်။ မေမေ ပြောတဲ့စကားကို ဆားလူ မကြားရနိုင်ဘဲ ဦးခ ဘာ
ဒီနားမှာ အချိန်ကိုက် ရောက်လာတာလဲ ..

မေးခွန်းအတွက် အဖြေမရှိသေးမီ ဖုန်းကို ဦးခ လက်ထဲ ထည့်
ထားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူ ခြေဦးလှည့်မိသည်က တိုက်ကြီး၏ နောက်
တစ်ခြမ်းလုံးကို ကန့်ထားသည့် တစ်ချပ်တည်းသော တံခါးပေါက်
ဖြစ်၏။

သူစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာတိုင်း ဒီထဲကိုပဲ လာဖို့ ခြေဦးလှည့်
ဘယ်လိုစိတ်ဆန္ဒနဲ့မှန်းတော့ မသိပေ ...

ရွှေသမင်စာပေ

ဒီတံခါးချပ်ကို ဖွင့်လိုက်တိုင်း မြင်ရသည့်မြင်ကွင်း .. ကြားရသည့်
အတိုက်က သူ့စိတ်ကို ကြည်လင် လန်းဆန်းစေတာလည်း မဟုတ် ...

အုပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ပါ ...။

ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ နေလို့ ရသည်။

နေရပေမယ့် ကိုယ်လည်း ပြန်ပြောရမှာ မဟုတ်သည့်တိုင် ထို
ခြင်းအရာတွေပေါ်မှာ အတွေးတို့ဖြစ်ရင်း ကိုယ့်အကြောင်းကို
သွားတတ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ ဒီထဲကို သတိရခဲ့တာ ဒီလိုအချိန်တိုင်း ...

“ရှီ ..”

သော့ မရှိ .. ခလုတ်မပါဘဲ ဆေးရောင် အနည်းငယ် ဖျော့ထားရုံမျှ
အောက်တလုပ်ထားသည့် တံခါးချပ်က ရုတ်တရက်ဆို တံခါးမှန်း
သူမှ သိမှာ မဟုတ် ...။

အလိုက်တံခါးမို့ လက်နဲ့ အသာလေး ကပ်ဖို့ပြီး တွန်းလိုက်တာ
အားတိုက် ရွှေ့လျားသွားကာ တံခါးပေါက်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

အထဲမှာ မှောင်မည်းနေသဖြင့် မီးခလုတ် စမ်း၍ ဖွင့်လိုက်၏။
ခြင်နက် မီးတွေမို့ စင်္ကြံလမ်းလေးထဲမှာ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်
သည်။

ဒါပေမယ့် ဆယ်ပေ နှစ်ဆစ်မျိုး လမ်းကွေ့လေးကို လွန်လျှင်
သမိုင်း၏အလင်းရောင်အတိုင်း နောက်ဖေးပိုင်းမှာ လင်းလင်းချင်း
ပြန်ဖြစ်သွား၏။

သော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှုန်ကုတ်တင်းမာနေကာ ကိုယ့်မျက်နှာ
ထိပ်စုံ ဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိသည်။ ထို့ပြင် ...
ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ ကိုယ့်စကား တစ်ထပ်တည်းရှိနေချိန်မှာ ဘယ်သူ

ရွှေသမင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

နဲ့မှ စကားပြောဖို့ မသင့်တာကိုလည်း သိနေ၏။ အထူးသဖြင့် မပြောပြီးတာနှင့် ဖုန်းချိုး ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာမည့် ဦးခနဲ မပြော

“ဒုတ် ..”

“ချမ်း ..”

သစ်သားလုံးချောတစ်ခုကို ခြေဦးထိပ်နဲ့ အသာလေး တွေ့လိုက်ပေမယ့် ဘေးက ပစ္စည်းဟောင်းပုံထဲ လိမ့်သွားသဖြင့် အဆူသွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ ..”

“... ..”

“ဟဲ့ .. မေးနေတယ်လေ ..”

“ကျွန်တော် ..”

မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်လို့ရသည့်နေရာကျမှ သူ အသံတော့ စူးစူးလက်လက် ဖြစ်နေသော မျက်လုံးအစုံက သူ့ဆီကို လာ၏။

အင်္ဂါတောတစ်ဝက် .. သံတိုင်တွေ တစ်ဝက် ကန့်ထားသည့် ရှည်ကြီးသည် ရုတ်တရက်ဆို ဌာနဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံတစ်ခု သလိုရှိကာ သံတိုင်တွေချည်း ထားမည်ဆိုလျှင်လည်း အကျဉ်းတူနေမှာ ဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် ဒီမှာတော့ သံပန်းတွေ ကွန့်မြူးထားကာ အထူးထူး ထားပုံက အေးချမ်းသည့်အသွင် ဆောင်၏။

ပြီးတော့ အထဲမှာ လူနေအိမ်ကြီးတစ်လုံးကဲ့သို့ ဘာတစ်ခုမှ မသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံ၏။ တိုက်ကြီးထဲမှာပေမယ့် သီးခြား ထားသည့် အနီ သံတိုင်ကြီးများမှ လွဲ၍ ...

“ဘာလာလုပ်တာလဲ ..”

ဆံပင်တွေ ဖိုယိုဖားလျားနှင့် ဖြူနေသည့်မျက်နှာက သံပန်းတုတ်တွေနားကို တစ်လှမ်းချင်း တိုး၍ ကပ်လာသည်။ စူးစိုက်ထားသည့် သော ရဲ့မျက်နှာထက်မှ မခွာဘဲ ...

“ဘာလာလုပ်တာလဲ လို့ ..”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး .. ဒေါ်ဒေါ်ဦး ပြောချင်တာတွေ ပြောဖို့ စကားပြောဖော်ပေါ့ ..”

သော က ပြုံးပြလိုက်ပြီး သူ ထိုင်နေကျ ပန်းစင်ကြီးရဲ့ ဘေးစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒီမှာ ထိုင်လိုက်လျှင် ဒေါ်ဒေါ်ဦး အမြဲ ထိုင်တတ်သည့် ပြတင်းခါးခံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲ ဖြစ်ကာ ခုလိုမျိုး စကားလာပြောရင်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးနီးလေး ..

“ဒေါ်ဒေါ်ဦး .. နေကောင်းလား ..”

သူမက မဖြေပါ .. မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်ကုတ်သွားလိုက် .. ထိုခုံးတွေ ပြေကျသွားပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေ အေးစက်စက် ဖြစ်သွား၏။

သူမ ဘာတွေ စဉ်းစားနေပါသနည်း ..

“မင်း သူ့ဆီကို မသွားပါနဲ့ .. အတိတ်က ဆိုးဝါးတဲ့အဖြစ်တွေကို အကြောင်းနဲ့မှ အစမပေါ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ သော .. မင်း သူ့ကို အားရင် ဆင်ခြင်ဖို့ပါ .. သူက မင်းရဲ့အဒေါ်အရင်း .. သူ့နာမည် ဆောက်ပန်း ဆိုတာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မကြားမိစေနဲ့ .. တခြား သူ့ကိုမှလည်း မပြောမိစေနဲ့” တဲ့ ..

ဒေါ်ဦးဆောက်ပန်း .. ဖေဖေ ဦးသူရဲကောင်း ရဲ့ အချစ်ဆုံး ညီမ..

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လောက် ချစ်ကြသလဲဆို အသက်ပေး၍ ကယ်တင်ခဲ့ကြသည်။ ကျောချင်းထပ် .. ရင်ချင်းထပ် အသေခံခဲ့ကြ၏။

“မင်းအဖေကို သတ်ချင်တော့ မေမေကိုပါ တစ်ခါတည်း မီးတောက် .. ဦးဆောက်ပန်း က မီးပုံထဲ ခုန်ချလာတာလေ ..။ သူ့အစ်ကိုနဲ့ သေမယ်ပေါ့ ..။ သူ့ဘဝကလည်း ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့လူ ဖျက်ဆီးလို့ မကြွေကျနေပြီကိုး .. ဒါပေမယ့် မင်းအဖေကပဲ သူညီမကို ရင်ခွင်ထဲ ထားပြီး ကာကွယ်ခဲ့တယ် ..။ အသက်လုနေရတဲ့အချိန်မှာ သူ အဖေ ပြီး ညီမနဲ့ မေမေကို ကယ်ခဲ့တာပေါ့ ..”

မေမေ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မစဲခဲ့စဉ်ကာလက ဒီအဖြစ်တွေ ပြောရင်း .. အံ့ကြိတ်ရင်းနှင့် အတိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မေ့မသွားအောင် သူ့ရင်ထဲထိ ရိုက်သွင်းခဲ့သည်။

“ပြောရရင် ညီမကို မိန်းမထက်တောင် ပိုချစ်တဲ့ အစ်ကိုမိန်းမတွေ ဒီလောက်ကြီးတာတောင် ဦးဆောက်ပန်း အလှပျက်ခဲ့ မဟုတ်ဘူး” တဲ့ ..။

စိတ်က တွေးနေရင်း ဒေါ်ဒေါ်ဦး ရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေ သူ့အကြည့်တွေ ရောက်သွားသည်။

သံတိုင်မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ခုံဖြူဖြူလေးတွေက လောင်ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ပျက်စီးနေတာလည်း ရှိကာ မပျက်စီးနဲ့ လှပနေဆဲ နေရာတချို့လည်း ရှိသေးသည်။

သို့သော် ဖိုယိုဖားယား ဆံပင်တွေအောက်က မျက်နှာပြင်က လုံးမှာတော့ အညိုအမည်းစွဲရာတောင် မထင်ခဲ့ပေ ..။

မကျေမနပ် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီးဆိုလျှင် ကော့နက်ရှည်လျှာ

မျက်တောင်ဖျားတို့က ယပ်တောင်သဖွယ် ဖြန့်ကပ် ဖေးတင်သွားတတ်တာ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ဟန် ဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် စိုက်ခနဲ စင်းကျသွားတတ်သော မျက်တောင်ဖျားတို့က လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သလို ထင်၏။

ဖေဖေကိုချစ်သည်ဆိုသော အဒေါ်တစ်ယောက်မို့ သူမကို ကြည့်မိဦးရင်း သနားမိသည်။ ပြီးတော့ အားပေးစကားတွေ ပြောချင်၏။

ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေကို ထိုင်ပြောနေချင်သည်။

သို့သော် အားလုံးဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာသာ ရွပ်ထွေးစွာ ထုံးဖွဲ့နေရသူက စိတ်မနံ့ရှာသည့် ဒေါ်ဒေါ်ဦး ကတော့ ဘာမှ ပြန်ပြောနိုင်မည်မထင် ..။

“သိပ်ယုတ်မာတဲ့ လူ .. နမကို ခြေတော်တင်တယ် .. အစ်ကိုကို ချီသတ်တယ် ..။ တကယ်တော့ သူ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့တာတွေက သက်သက်မထင်လို့ခဲ့တာတွေရယ် .. တကယ်တမ်း အစ်ကိုမှာ အပြစ်ရှိရင်တောင် ဘာမှ ဟုတ်လောက်တဲ့ပြဿနာတွေ မဟုတ်ဘူး ..” တဲ့ ..။

“ဒါဆို ဘာပြဿနာတွေလဲ မေမေ .. ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလို့ပါဦး .. ကျွန်တော်က ကလေးအရွယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး ..”

သူ မေးလိုက်တော့ မေမေ မဖြေပါ ..။

“ပြောတာကိုပဲ မှတ်ထားလိုက် သား .. မင်းအဖေရဲ့ သမားစိကို မင်းယုံရမယ် ..။ မိဘ မတရားခံခဲ့ရတာကို မင်းက လက်တုံ့ပြန်ရမယ် .. မင်းရဲ့အဒေါ် ရူးနေတာ ခုစီ လက်တွေ့ပဲလေ .. မေမေဆိုရင် အဖေချီတဲ့ သားကို မွေးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဘယ်လောက် ချော့ချားခဲ့ရသလဲ .. ဟောဒီ အသိုင်းအဝိုင်းက ငွေမရှိလို့လည်း မရဘူး .. ခုစီမရှိလို့လည်း မရဘူး .. အသက်ထက် ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုအလေးထားကြတာ ..။ မေမေအဖြစ်ကို သား တွေးကြည့် ..” တဲ့ ..။

မေမေက ပြောပြချင်တာတွေကို စီကာပတ်ကုံး ပြောနေတတ်မယ် သိချင်လို့ မေးတာမှန်သမျှကို ဖြေချင်မှ ဖြေသည်။

ဒါတွေဟာ အဆမတန် နာကျင်ခဲ့ရတာတွေကြောင့်ဆိုတာ နားလည်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေမှာ နာကျင်စရာ အတိတ်တွေထဲက နာထွက်ပြီး မေမေ ပျော်ပျော်နေတတ်သွားပြီလားလို့ ထင်ရလောက်အောင် မေမေ အမူအရာတွေထဲမှာ အတိတ်ပျောက်နေခဲ့၏။

“မင်း အခု ချစ်သူ တွေ့နေလို့လား ..”

“အဟွန်း .. မေးကြည့်တာပါ .. ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ရော ..”

“သူ့ကိုတော့ သတိထားရမှာ နော် ..”

“မေးမနေပါနဲ့ကွာ .. ဪ .. အရေးမပါတာတွေမို့လို့ပေါ့ ..”

“နောက်တော့ ပြောပြမယ် .. သိပ်လည်း တွေးမနေနဲ့ .. ရူးသလိမ့်မယ် ..”

“မင်းကို ရူးနေတဲ့လူနဲ့ ထားရတော့ စိတ်သိပ်မချဘူး ..”

“ရည်းစားတွေ မထားနဲ့ဦး နော် .. မေမေသားက ငယ်ပါးတယ် ..”

ဒီလို စကားသံတွေကို ကြားလာရတိုင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းသေးမေမနဲ့ သူ့ကြားမှာ ဒီထက် လေးနက်တဲ့ အကြောင်းအရာသာ ရှိရမှာ ဖြစ်သည်။ နယ်ဝေးမြေခြားကနေ တစ်ခါတလေ အွန်လိုမျိုးမှာ ဆုံမိကြရင် ဒီလို ရယ်မော စနောက်ခြင်းတွေနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက် လှည့်ကြသင့်တာလား ..။

သို့တည်းမဟုတ် ဆင်ဖမ်းမယ် .. ကျားဖမ်းမယ်လို့ သူ့သာ ငြိမ်းစွာ ပြောပြီး သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ယောင်နန လမ်းပျောက်နေတာလား ..

“သော ..”

အရိပ်နှင့်အတူ ဦးယက ၏ အသံက အေးစက်စက် ပေါ်လာတာ ..

“မင်းကို ဒီထဲ ခဏ ခဏ မလာဖို့ ခဏ ခဏ ပြောခဲ့မိတယ် ထင်တယ် ..”

“ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ဦးခ ခဏခဏ ပြောနေတာကို မှတ်ထားပြီး နာခံရအောင် .. ကျွန်တော် ကလေးလေးလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ကလေးမှ နာခံရတာ မဟုတ်ဘူး သော .. ဒါ မင်းနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ နေရာ ..”

“ဦးခ ..”

သူ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ စကားမပြောချင်ပေမယ့် သူက လာပြောသည့်ကိစ္စ ..။

“ဒါက ကျွန်တော် နေတဲ့ နေရာ .. သူက ကျွန်တော့် အဒေါ်အရင်း ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ..”

“ဘယ်လိုအကျိုးအကြောင်းတွေနဲ့ သူ ဒီလို ဖြစ်သွားရတာလဲ ဆိုတာ ..”

“တော်တော့ သော ..”

သံတိုင်တွေရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ပြူးကျယ်နေရာသည် မျက်လုံးစုံကို နှစ်ယောက်စလုံး လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ဦး သည် တင်ပါးအောက်ထိ ဝဲဖြာနေသည့် ဆံပင်လေး ခွာလန်ကျလျက် .. မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် နောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားနေ၏။

ပြီးတော့ နှုတ်ဖျားမှ တလှုပ်လှုပ် ရေရွတ်နေတာတွေက အသံ မထွက်ပေ ...။

“သူ့ကို အဲဒီလို ဖြစ်သွားစေချင်တာလား ...။ မင်းအဒေါ်အပေါ်မှာ ဒီလိုနည်းနဲ့ လွှမ်းချင်တာလား ...”

“အဲဒီလို ဖြစ်မသွားအောင် ဦးခ ဒီကို လိုက်မလာရင် ရပြီ ...”

“ဘယ်လို!...”

သောက ဦးယက္ခ မျက်နှာကို လေးစားသမှု နည်းပါးစွာ စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်သည်။ လူကြီးနဲ့ လူငယ်ပေမယ့် ဦးယက္ခ ရဲ့မျက်နှာထက်မှာ သူ့အရပ်က မိုးနေသဖြင့် မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းလျက်နှင့် စိုက်ကြည့် ရင်း ...

“အကြံပေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် .. စိုးရိမ်တာဖြစ်ဖြစ် .. ကျွန်တော့်ကို နေရာတကာ လိုက်ကြည့်ပြောတာတွေ ဆင်ခြင်ပေးပါ ...”

ဩဇာသံညောင်းသည့် အေးစက်သော စကားလုံးတို့သည် အမိန့် ဆန်ဆန် ယတိပြတ် ...။

ဦးယက္ခ ဂူငိုငိုငိုကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် ...

“ငါ့ကလေးရော ...”

ဟင်!...

တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲ ပူရှိန်းသွား၏။ စကားသံက တိုးတိုးလေးသံ ဖြစ်သော်လည်း နားထဲမှာ ဗုံးကွဲသွားသလိုရှိကာ အလန့်တကြား လှည့် ကြည့်မိသည်။

ဦးဆောက်ပန်း သည် မျက်နှာလေး ဘယ်ညာလွှဲ၍ တစ်ခုခုကို စစ်မေးသော့မှာလို ရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေလျက် ...

“ဘယ်မှာလဲ ...”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားလေးမို့ မေးခွန်းက တိုးသဲ့သဲ့လေးပဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သံတိုင်တွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မေးဖျားလေး ဆတ် ဖြစ် ...

“ဟင် .. ဘယ်မှာလဲ ..”

ဦးယက္ခ တံတွေးမျိုးမိပေမယ့် လည်ချောင်းထဲမှာ ကြမ်းရှသွား သည်။ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာတာက သူမ ...။

တရှိန်ရှိန် ပူ၍ နားထင် ပါးရင်းတွေ ထူအမ်းလာတော့ သူ ...။

ဦးယက္ခ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နှစ်ဆစ် မျိုး စကြိုလမ်းလေးအကွယ်ရောက်တော့ သောက နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထပ်မံမလို ဖြစ်သွားလျှင် ...

“ဟင်!...”

ဒိန်းခနဲ တုန်လှုပ်သွားတာကို ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်လိုက်နိုင်...။ ပြီးတော့ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဟိုနဲ့ဒီ အကွာအဝေး ...။

ဦးဆောက်ပန်း ပြောလိုက်တာကို သောက ကြားလိုက်သလား ...။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဦးခ ...”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး .. မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ...”

“မေးစရာရှိလို့ ရပ်စောင့်နေတာ ...”

“ဒါဆို သွားမယ်လေ ...”

“ဦးခ ကို မေးမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဘာ!...”

ဦးယက္ခ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် သောက ရဲ့ရှေ့ကနေ ပိတ်ကာ ခံလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြီးမှ ကိုယ့်အမူအရာကို ထိန်းရင်း ခြေလှမ်း ပြန်ရွှေ့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ဦးနဲ့ ကျွန်တော် ..”

“မင်း သူ့ကို စကားပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“သူ့ရဲ့ စိတ်ဝေဒနာက အခု သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဣန္ဒြေရနေသေးတယ် .. ထတီမနိုင် .. ပဝါမနိုင် သွက်သွက်ခါ ရူးသွပ်သွားတဲ့အထိ မင်းရဲ့မေးခွန်းတွေနဲ့ မတူးဆွပါနဲ့ ..”

“ဒဏ်ရာ မြဲသွားရင်တောင် ပျောက်ကင်းချင်ရင် အသစ်ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတယ် ..”

“ဒါက ဒဏ်ရာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အတူတူပဲ ..”

“သော .. မင်း အေးဆေး နေလိုက်စမ်းပါ .. ငါတို့အားလုံးမှာ ဝေဒနာကိုယ်စီနဲ့ ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘာဖိစီးမှုမှ မရှိတဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက်လူလား..”

“မင်းက ..”

“အားလုံးထက် ပိုတယ် ဦးခ .. အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ ရုပ်ကြွင်းမှန်သမျှ ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှာ ပို့ချထားတာ .. အနာဂတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာပဲ ရှိတယ် .. အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားလေး ဖြစ်နေရင်တောင် ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်နဲ့ မျှအောင် ကျွန်တော့်ရာထူးက ဒီထက်မြင့်ဖို့ လိုတယ် ..”

“မင်း ဘာသိချင်တာလဲ .. ခုမှ ချက်ချင်း ထဖြစ်လာတာက ငါ့ကို မကျေနပ်လို့ ရွဲ့ချင်တာမျိုးလား ..”

“မကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူး .. ငိုတတ်တဲ့ကလေး နို့ဝတယ် .. ကျွန်တော် ငိုတတ်ဖို့ လိုတယ် ထင်လို့ ..”

ဦးယက္ခ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ သော က စူးစိုက်ကြည့်နေလေ့ ..

တကယ်တော့ ဒီလို ကြည့်လာတိုင်း ဒီအပြုအမူတွေက ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အမူပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

နှုတ်ဖျားမှ တစ်ခါမှ ပြောလို့ မထွက်ခဲ့ ..

“တွေ့စရာတွေ အများကြီး ဖြစ်သွားသလား ဦးခ .. ကျွန်တော် အခု ပြောတာပါ ..”

သော က မေးဖျားတို့ လှုပ်ခတ်သွားအောင် နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖိစေသည်။ ပြီးတော့ အတွင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ..

“စိတ်ဝေဒနာသည်ကို မပြောနဲ့ .. လူကောင်းတွေတောင်မှ စိတ်ကုန်တွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ခြောက်သွေ့စွာ ကြာကြာနေလာရရင် သွားတတ်ကြတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက ရူးနေတဲ့သူ .. သူ ပြောချင်တာတွေ ပြောဘယ်သူ ဘာပြောပြော သူ နားမလည်ဘူး ..”

“နားလည်နိုင်တာ ရွေးပြောရင်ရော ..”

“ကတ်သတ် ပြောမနေပါနဲ့ လူလေးရယ် .. မင်းကို ဦးခ စေတနာပြုနဲ့ ရှင်းပြနေတာပါ .. အခု မင်းအမေ ဖုန်းနဲ့ ပြောသွားတာတွေ ချင်တာလား .. ငါနဲ့ပဲ ပြောလို့ဖြစ်မယ်ဆိုတာတွေ ရှိနေလို့ မင်း မခုရတာဆိုရင် ..”

“အဲ့ဒါတွေ ဟုတ်နေရင်လည်း ဦးခ ဆီက ကြားရဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး.. ဟိုး ငယ်စဉ်တည်းက

ကိုယ်အတွက်လို့ မရည်ရွယ်တဲ့ပစ္စည်း ကျွန်တော် မကိုင်တတ်ဘူး -
ကိုယ်အတွက် မဟုတ်ဘဲ ယူမစားခဲ့ဘူး .. ဦးခ သိမှာပါ ..

“မင်းစိတ်ထဲမှာ မင်းအမေနဲ့ ငါက မင်းကို လူရာသွင်းပြီး မဆင်
ဆံဘူးလို့ ထင်နေတာ သော .. မင်း သိသင့်တာတွေကို ထိမ်ချန်ထား
တယ် .. မင်းကို ခုချိန်ထိ လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်နေတယ်လို့ ..”

“ထင်နေတာတွေ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါတွေက အမှန်တကယ် ပြ
နေတာ ..”

“ပညာစုံလို့ ကြင်ရာစုံတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် မိမိဘာသာ
ရပ်တည်ကြဖို့ စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ကြတာတွေပါ ..၊ မင်းမှာ အ
ပညာစုံနေပြီလို့ ထင်ပေမယ့် မင်း လိုချင်တဲ့ပန်းတိုင်ကို သွားဖို့က ခုန်
ကျော်လွှားသွားလို့ မရဘူး .. ပညာစုံလို့ ကြင်ရာစုံတာမျိုး .. စိတ်ကြို
ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးယူလို့လည်း မရဘူး ..”

ပြောပါဦး ဆိုသည့် မှဲ့ပြုံးနှင့် သော က နံရံမှာ ပန်းစွန်းနဲ့ မှီသည့်
ဘောင်းဘီအိတ်တစ်ဖက်ထဲ လက်တစ်ဖက် ထည့်ထားပေး
သူ့အပြုံးတို့ကြောင့် ခါးထောက် ရန်လိုနေသလို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပုံ ဖြစ်
ခဲ့၏။

“မင်းအတွက် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ဖို့တွေ အများကြီး လို
တယ် .. ဒေါသကြီးတတ်တာ မတည်ငြိမ်ခြင်း .. သည်းမခံ စိတ်
ခြင်းတွေကလည်း မတည်ငြိမ်ခြင်းပဲ ..၊ မင်းမှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်
နည်းနေသရွေ့ ရန်သူရဲ့ ရွေ့ကွက်ကို မင်း ဖမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး
ပြီးတော့ ငါတို့ ဦးတည်လာခဲ့တာက တရားလွတ် စီရင်ဆုံးဖြတ်
တရားဥပဒေနဲ့ မငြိစွန်းအောင် ပါးပါးလေး ရွေ့ဖို့အတွက် ပညာ
ဘယ်လောက်တတ်နေနေ .. တော်နေနေ မရဘူး ..”

“ဒါပဲလား ..”

“မဟုတ်သေးဘူး .. ‘မမှားသော ရှေ့နေ’ .. ‘မသေသော ဆေး’
မရှိဘူးဆိုတဲ့အတိုင်း နောက်ဆုံး ငါတို့ရေးတဲ့ ပရိုဂရမ်က
ထွက်မလာတော့ရင်တောင် တန်းစီပြီး ထောင်ထဲ ဝင်ရပါ
ငါတို့ လုပ်ချင်တာကို ပြီးဆုံးအောင် လုပ်ခဲ့နိုင်ရမယ် .. ဒါပဲ ..”

ဦးယက္ခ က မျက်မှောင်ကုတ်၍ တစ်နေရာကို စူးစိုက် ငေးနေ
သော ရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖိဖိ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“စိတ်ဝေဒနာသည်ကို မင်း သွားမေးလို့ ဘာမှ သိရမှာ မဟုတ်
လား .. သူ့ခမျာ ငြိမ်ငြိမ်လေး တွေးငေးနေနိုင်တဲ့ ဘဝလေးကိုပါ
သွားရှာမှာ .. ဒီတိုင်းပဲ နေပါစေ ..”

သော ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့၏။ ခဏကြာမှ
တိုင်ထားသည့် လက်ကို ပြုတ်ကျသွားအောင် ခြေလှမ်းရွှေ့ပြီး
မိမိ ပြင်ရပ်ကာ ...

“ခေါ်ခေါ်ဦး ကို ကျွန်တော် ဆေးကုပေးချင်တယ် ..”
ယက္ခ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“တစ်လောကလုံးမှာ သူ့ရဲ့ သွေးသားရင်းချာ ကျွန်တော်ပဲ ရှိတော့
ခေါ်ခေါ်ဦး ကို ကျွန်တော် ဇာဝန်ယူနိုင်တယ် ..”

“ဘယ်ရမလဲ သော .. ငါတို့ ကြိုးစားရေးခဲ့တဲ့ ပရိုဂရမ်တစ်ခုလုံး
အောင်မြင်နေတာမှ ပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး .. သူ့ကို အပြင်
နည်းနဲ့မှ တွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး .. သူ ရှိနေသေးမှန်း သိတာနဲ့
တဲ ဒီတိုင်းနေမယ် ထင်လို့လား ..”

“သလဲ .. သူ လိုက်သတ်မှာလား ..၊ လာစမ်းပါစေဗျာ .. ဒါမျိုး
တော့ စွဲတဲ့သူ အရှင် မထွက်ကြေးပဲ ..”

“မဖြစ်ဘူး ..”

ကယောင်ချောက်ချားဆန်သည် ဦးယက္ခ မျက်နှာက ခေါင်တွင်ခါနေတာလည်း မပြီးနိုင် ..

“ငါတို့တွေရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က ကျန်းမာ ချမ်းသာနေထိုင်ရေး မဟုတ်ဘူး .. ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ဖို့ကလွဲရင် ကိုယ့်ကိုယ်တောင် ပဓာနမထားခဲ့ဘဲ မျိုသိပ်ကြိုးစားခဲ့ကြတာ .. ဒီပါဝင်နိုင်သူကို တွေ့ခေါ်မယ် .. မတတ်နိုင်တဲ့သူ နေခဲ့ .. ဒါပဲပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဦးခ နဲ့ မေမေတို့လည်း ဒီအတွက် ခံစားချင်နေတာပဲ .. ကြိုးစားခဲ့ကြတာ အချိန်တွေ အများကြီးပါပဲ .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ပန်းပြောင်းယူလိုက်ပြီ .. ဦးပြည့်သျှင် ကို လက်တံကို ကျွန်တော်ပဲ လုပ်မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် လက်တံပြန်ဖို့က တစ်ဒေါ်ဒေါ်ဦး ကို ဆေးကုပေးဖို့က ပန်းတစ်ဖက် ..”

“ဘာပြောတယ် သော ..”

“အခု ပြီးမယ့်အလုပ်ကို ခုပဲ ပြီးအောင် လုပ်ချင်တယ် .. ခေါက်တည်းနဲ့ အပါသယ်သွားနိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဘာဖြစ်လို့ အခေါက်အခါခါ ပြေးသယ်နေမှာလဲ .. ဒါအပြင် ကျွန်တော် အသွားခဲ့ရင် ဒေါ်ဒေါ်ဦး ဒီတိုင်း ကျန်ခဲ့တော့မှာ ..”

“နေပါဦး သော .. မင်းရဲ့အဒေါ်ကို ငါတို့က သွေးသားမထဲ ပစ်စလက်ခတ်ထားတယ်လို့များ ထင်နေတာလား ..”

“မထင်ပါဘူး .. ဦးခ တို့ကို အဲဒီလို အပြစ်မြင်လိုက်ရင် တုန့်ပြည်လို့ ရသေးတယ် ..”

“မရနိုင်တော့ဘူး .. သူ့ရောဂါက ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလို့ ဖြစ်တဲ့အခါ မဟုတ်ဘူး .. ဒါတွေ မင်း သိပါတယ် .. သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုပဲ မင်းအဖေနဲ့ ပြည့်သျှင် အပြီးကြီးခဲ့ကြတယ် .. သူ့အတွက် ပြည့်သျှင် လက်အောက်မှာ မင်းအဖေ ကျရှုံးခဲ့တယ် .. အဲဒါက အတွက် ရှောင်လွှဲမရနိုင်တဲ့ မျိုးရိုးလိုက်တဲ့ ရောဂါကြောင့်ပဲ .. ပြည့်သျှင် ကသာ ဒီလို အဖြစ်ဆိုးအောင် တမင် မယုတ်မာခဲ့ဘူးဆိုရင် ..”

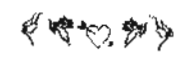
“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ ဦးခ .. အနာရှိရင် ဆေး ရှိတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဆေးရှိရင်လည်း အဲဒါ အသက်ကယ်ဆေးပဲ ဖြစ်

.. စူးနေတာတော့ ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဦးခ က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖတ်နိုင်သလား ..”

“မျက်နှာချင်း ကပ်မေးလိုက်တော့ ဦးယက္ခ ဆွံ့အသွားခဲ့၏။ သော ဆွံ့အတွက် အကြာကြီး စူးစိုက်နေခဲ့ပြီးမှ ချာခနဲ့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဦးယက္ခ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ခဲ့ရင်း .. ခြေရာတိုင်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား ..”

အခန်း (၁၈)

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်မလား ကိုခ .. အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပြောတာ မြန်မာပြည်မှာ ဒီကလေးနဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝကို ရှင် တာဝန်ယူလေ ..”

“တာဝန်ယူခဲ့တာပဲ မဒါ .. ခုချိန်ထိ အားလုံး သေသေသပ်သပ် ရှိလာခဲ့တာ မဒါ ဘာများ ပင်ပန်းခဲ့လို့လဲ ..”

“ကျွတ်!...”

ဖုန်းထဲမှာ စိတ်ပျက်သံတွေက သူ့ရင်ထဲက မာနတွေကို ရိုက်နှိပ်နေသလိုပင် .. လူဆိုတာ အကြံနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ .. လူတွေထဲမှာမှ အတော်ဆုံးလူအဖြစ် ဆရာသမားက နေရာပေး ရွေးချယ်ခံခဲ့ရတာ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမပြု မိမိအမှုပါပဲ ..

ကိုယ်တိုင်ကျူးလွန်ခဲ့သည့် မကောင်းမှုကံဟာ ကိုယ့်အပေါ် အရိပ်လို အမြဲရှိနေခဲ့မှန်း သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေက သက်သေပြနေ၏။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလိုပဲ ထားလိုက်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးပမ်းမယ့် ...

“မဖြစ်ဘူး .. ငါ ပြန်လာခဲ့မယ် .. မင်းနဲ့ ထားနေသမျှ ငါ ဖြစ်တာတွေ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မသိဘူး .. ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်လောက်ထိ မျှော်လင့်ခဲ့သလဲ ဘာတွေကို ထမ်းပိုးထားခဲ့ရသလဲ ..”

“မဒါ က မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖြစ်လာ မလာ ပူနေရုံပါ .. ကျွန်ုပ်တို့မှာ ..”

“ကိုခ .. မင်း စကားပြောတာ ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်းတွေ စာနဲ့ .. အခု ယကွဲ နဲ့ ဘဒ္ဒါ စကားပြောနေတယ် .. သိထားရမှာပါ ..”

“သိပါတယ် .. ကြိုးစားနေကြတာ အတူတူပါပဲ မဒါ .. အဲဒါကို နည်း မျှတပြောပေးဖို့ပါ .. ကလေး ကျွန်တော်နဲ့ ပါလာပြီးတည်း မဒါ စိတ်ကျေနပ်စရာ ဖြေသိမ့်စရာတွေနဲ့ပါ .. ဒီကလေးနဲ့ အတူတူ ရာရာကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားခဲ့ရတာက ကျွန်တော် ..”

“အဲဒီတော့ ငါ ပြောနေတာကို မင်းက မခံနိုင်ဘူးပေါ့ ..”

“နစ်နာတာတွေကို တစ်ကမ္ဘာ ပြန်စပြီး ရွတ်မပြဖို့ပါ .. ဒီကလေးကို သေသပ်တာ မမှားရအောင် ကျွန်တော် တားနေရတာက ..”

“တားနေရင်လည်း ‘မင်းအမေ ဖြစ်စေချင်တာ ..’ ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့လေ .. ဖုန်းထဲမှာ သော ငါ့ကို ပြောသွားတာတွေ မင်း မကြားဘူး .. ဟိုတုန်းက ငါ မဟုတ်တော့သလိုလို .. သူပဲခုံးပေါ်မှာ စုပုံခဲ့တော့ ငါက သာယာမှုတွေနဲ့ နစ်မြောနေသလိုလို ..”

“အဲဒါတွေ ဖြစ်လာတာက ..”

“သူ့အစီအစဉ်တွေကို ငါက ဟန့်တားနေတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်နေတာကယ် တားဆီးနေတာက ငါ မဟုတ်ဘူး .. မင်း ဘာဖြစ်နေတာကိုခ .. နီးနီးနေနေရလို့ သွေးကြောင်သွားတာလား .. ဒါမှမဟုတ် ငယ်ကြောက်ဖြစ်လာခဲ့လို့ မော်မကြည့်ဝံ့တာလား ..”

“အဲ့ဒါတွေ ဟုတ်ချင် ဟုတ်လိမ့်မယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် ခံမနေနဲ့တော့ .. မင်း ဆက်ပြောမှာတွေ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး .. ဒီတစ်ခါ ကလေးက ငါ့ကို အပြစ်တင်လာတာတားဆီးနေတာ ငါ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောသင့်ရင် ပြောရမှာ ..”

ယကွ ဖုန်းကို ကျစ်နေအောင် ဖိဆုပ်ရင်း တော်တော်နဲ့ ပြန်မမေ့နိုင် ..

“အဲ့ဒီအရူးကို ဆေးကုမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ လုံးဝ မလုပ်စေနဲ့နော် ဒီမိန်းမကို အသက်ရှင်နေသေးတာ သိသွားရင် ပြဿနာတွေ အကုန်တစ်က ပြန်စလာမှာ ..”

ယကွ မျက်နှာမှာ ခွဲပြီးတစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲက စတင်သံတွေကို သူမ မကြားနိုင်ပေမယ့် သူကတော့ မပြီးမဆုံးနိုင်စွာ ရှေးနေမိ၏။ ထိုစဉ် ဘဒ္ဒါ ၏ တက်ခေါက်သံက စူးရှ ပြတ်တောက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ...

“အဲ့ဒါ ဟိုအဘွားကြီး တင်းခံနေလို့ .. ဟိုတန်းလန်း ဒီတန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာ .. လူကသာ ချေးမနိုင် သေးမနိုင်နဲ့ သူငယ်သလို ဖြစ်နေတာ .. ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ သိမ်းထားသလဲ မေးတာတော့ အမြဲတမ်း မလဲဘူးချည်းပဲ .. မင်းရော ဘာထူးခြားသေးလဲ ..”

ခုပဲ လူက နှင်းဖတ်တစ်ယောက်လို ပြောဆို မောင်းမဲခဲ့သလို ချက်ချင်း ပြန်ဖြင့်သွားတော့ သူမ မဟုတ်ခဲ့သလိုမျိုး ..

“ကိုခ .. ငါ မေးနေတာ ကြားလား ..”
“ကြားပါတယ် .. ဘာမှ မထူးခြားဘူး .. ကလေးကို တွေ့ချင်တယ် .. ဘာတာကတော့ သံပတ်ပေးထားတဲ့အရပ်က အသံထွက်နေသလို

“မဖြစ်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. သော က သူ့အဖေစိတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ .. ဒီချင်တယ် .. ခွဲရှိတယ် .. သူ လုပ်ချင်တာဆို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး .. ပြီးတော့ အရမ်း ပါးနပ်တယ် ..”

“ကောင်းတယ် .. မင်း ကိုယ် သတိထားရမှာတွေကို သိနေဖို့ပဲ .. သော ကို မွေးလိုက်ကတည်းက ဘယ်လို ကလေးလေးလဲ .. ငါက သိတယ် .. ဒါကြောင့် ..”

“မဒါ ..”

“ပြော ..”

“ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ .. မေ .. ဝပ်ပြီး သော နဲ့ မင်းမှာ မတွေ့ပါနဲ့ .. ဖုန်းနဲ့ပဲ ပြောပါ .. ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီလို ရတာပဲ ..”

“ငါ့သားနဲ့ ငါ ဘယ်နည်းနဲ့ တွေ့တွေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“သော က ပါးနပ်တယ် ..”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ကျွန်တော် ဘာပြောချင်တာ မဒါ သိပါတယ် ..”

“သိတယ် ကိုခ .. မသိတာက မင်းပဲ .. ငါတို့ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ .. အချိန်တန်ပြီ .. ဒေါ်မေယု ကို မင်း ခုချိန်ထိ မစည်းရုံးနိုင်တာလေးကိုလည်း မပေါင်းသင်းတတ်ဘူး ..”

“သော က သူ့အမေ စကားတစ်ခွန်းကိုပဲ ဂရုစိုက်တတ်တာ အဲဒါကြောင့် ကလေး စိတ်ထဲမှာ ဟိုဒီ သံသယတွေ မများရဘူး မဒါ ကို သူ မမြင်တာ ကောင်းတယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသည့်ရယ်သံက ခုချိန်ထိ အားကောင်းနေသေးသူမက အားပါးတရ ရယ်၍ ...

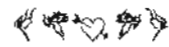
“ကောင်းပြီလေ .. ဒီတစ်ခါ မင်း အကြံပေးတာကို ငါ လိုက်မယ် .. မင်းဘက်က သတင်းကောင်းပါးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ .. ငါ ပြန်မလာခင် ကြားချင်တယ် ..”

ဦးယက္ခ အသံတိတ်နေ၏။

“ငါ နောက်ဆုံး သတိပေးမယ် ကိုခ .. သော ကို ဘာမှ မထင်ပါနဲ့ .. ဦးဆောက်ပန်း ကို ဆေးကုပေးဖို့ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး .. မင်း မပေါ့ဆဖို့ လိုတယ် ..”

သတိပေးခြင်း တစ်ရပ်နှင့် သူမက ဖုန်းချသွားသည်။

ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ဘာရှိလို့လဲ ...

အခန်း (၁၉)

“ကိုယ့်ဟိုတယ်လ်ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့ မရဘူး ဝီလုံး... ကုန်သည်ကြီးတွေအတွက် အားလုံး လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ပေးထား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ..”

“ငါ ဒီမှာပဲ နှစ်ရက်လောက် နေချင်သေးတယ် .. စာချုပ်ချုပ်မယ့် နေ့ကျမှ ငါ အချိန်မီ ပြန်လာခဲ့မယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. စိတ်ချလက်ချ နားပါ ဆရာ .. အောင်ဘော် တို့ဆည်း ဂရုစိုက်ကြပါတယ် .. မမြညီထပ်ကနေ ငါးလွှာအထိ ထောင့်ခန်းတွေချည်း ပြင်ဆင်ထားမှာ .. နိုင်ငံခြားကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါလာမှာဆို ဆရာ အားလုံး ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်မှာပါ ..”

“သူတို့တွေ ဘုရားဖူးလှည့်ဦးမယ်ဆိုရင်လည်း အားလုံး ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဆရာ နေကောင်းရဲ့လား .. အသံ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသလားလို့ ..”

“ကောင်းတယ် ..”

တုံးတိတိ ဖြေတာပေမယ့် တီလုံး ကျေနပ်သွားမိသည်။ ဆရာတာ ခက်ထန်ခဲ့တာတွေ ရှိပေမယ့် မောက်မာရိုင်းပျတဲ့သူ မဟုတ်ပေ ..။ ထို့ ပြင် ...

နာကျင်စရာအတိတ်ကို ခေါင်းအုံးဖက်တွယ်နေရှာသည့် နှလုံး သားဒဏ်ရာနဲ့မို့ ပို၍ စာနာမိသည်။ ဒီလို ရက်စက်ပြတ်သားတတ်ပါ သည်ဆိုတဲ့လူက အတွင်းကြေဝေဒနာနှင့် ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ဖူးပါသည် ဆိုရင် ရော ဘယ်သူ ယုံမှာလဲ ..။

“တီလုံး ..”

“ဗျာ .. ဆရာ ..”

“စာချုပ်ချုပ်မယ့်ကိစ္စတွေအတွက် ငါ့ရှေ့နေနဲ့ အရင် ဒိတ်လုပ်ဦး- ဆဲ့ဒါကို မမေ့နဲ့နော် ..”

“အားလုံး အဆင်ပြေတယ် ဆရာ .. သူတို့ဘက်ကလည်း ရှေ့နေ ပါမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် အားလုံးကို တိမ်းစောင်းရွှေ့လျားမှုနဲ့ အတွက်ပါ ထည့်တွက်ပြီး စီစဉ်ထားတယ် .. စိတ်ချပါ ဆရာ .. စီးပွား ရေးကိစ္စတွေမှာ ဆရာ ဘာမှ ဝင်မပါချင်တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်- ခုကလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်တွဲထားတဲ့ ဂရု(စ်)တစ်ခုလုံး ဖြစ်နေလို့ ဆရာ မပါလို့ မဖြစ်လို့ပါ ..”

“ငါ သိတယ် .. လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ထား .. ပြီးတော့ ..”

ပြည့်သျှင် ဘက်က အသံတိတ်နေပေမယ့် တီလုံး က စိတ်ရှည် လက်ရှည် စောင့်၏။

ခဏကြာမှ ..

“ငါ အိပ်မက်တစ်ခု ထူးယူးဆန်းဆန်း မက်တယ် ..”

“ဗျာ!...”

“မင်းကို ပြောပြချင်တယ် .. ဒါပေမယ့် နောက်မှပဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ .. မှော်ဘီခြံကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ် နေလေးတော့ မှန်အောင် နေပါ ဆရာရယ် ..”

“ဟေ့ကောင် .. ငါ့ကို ရူးကြောင်မူးကြောင် ဖြစ်နေပြီ ထင်နေလို့ ..”

“ဟာ!... မဟုတ်ပါဘူး .. မဟုတ်တာ ဆရာရယ် ..”

“ဒါပဲ ..”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ ပြည့်သျှင် မျက်နှာမှာ ပြုံးယောင် မီးနေတာကို တီလုံး မမြင်နိုင် ...

သူဟာ တကယ်ပဲ စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ သေး ..။

ကိုယ့်ပုံစံကို မြင်လိုက်တာနဲ့ အချစ်နာကျ၍ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရ ည့် လူတစ်ယောက်ပဲလို့ ထင်သွားနိုင်သလား ..။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အနာမကျက်သေးပေမယ့် ပြည်တည်နာ တဆစ်ဆစ် တိုးဆောင့် နာကျင်စေသော ခံရခက်ခြင်းတွေကို ကျော် နိုင်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ ထင်ခဲ့တာပါ ..။

ခြံကြီးကျယ်သလောက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဆင်းထွက်လာခဲ့မိ ည့် ..

သို့သော် စိတ်ကို ဘယ်လိုပဲ မောင်းနှင်နေပေမယ့် အဝေးကို မသွားဘဲ ရင်ဘတ်ထဲပဲ ပြန်ဝင်နေခဲ့သည်။

တွေးရင်း နာကျင်နေတာ မဟုတ်ပါ ..။ နာကျင်စရာတွေကိုပဲ နိုင်သေးတာ ဖြစ်သည်။

“ဆရာရယ် .. တော်ရုံလောက်နဲ့တော့ သတိရစရာ ပေါ်လာမယ်လည်း ပြန်မခံစားမိအောင် ကြိုးစားကြည့်ပါဦး .. ဖြစ်ပျက် သင်္ခါတရားနဲ့ပဲ ကြည့်ကြည့် .. အနိစ္စသဘောနဲ့ပဲ ဆင်ခြင် ဆင်ခြင် .. သေလူတွေက ခုလောက်ဆို တခြားခန္ဓာတစ်ခုခုမှာ မှီတွယ်ပြီး ဘဝတစ်ခုမှာ ပျော်နေကြပြီ .. ဆရာ ခံစားနေရတာ ကိုယ်ပြုခဲ့မိတာနဲ့တော့ မမျှတော့ပါဘူး” တဲ့ ..။

တီလုံး က အနိစ္စတွေဘာတွေ ထည့်သွင်းပြီး ဖျောင်းဖျ နားချ ကြိုးစားခဲ့သေးသည်။

ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ချစ်သင့်သလောက် ချစ်မယ် .. လွမ်းသင့်သလောက်ပဲ လွမ်းမယ်ဆိုတာမျိုး ပေါင်းနဲ့ မြှောက်စားပြီး အချိုးကျ ခံစားလို့ ရသလား ..။

“ဆရာကို ဒေါက်တာ ခင်သက်ညို က မေးနေတယ် .. ကျွန်တော့်ကို မြင်တိုင်းပဲ နေကောင်းလားလို့ မေးနေပေမယ့် နေမကောင်း ဖြစ်စေချင်နေသလိုပဲ ..”

“ရွှေကုဋေကုဋာ ကားရှိုးရွမ်းက အပျိုကြီးကို ဆရာ သတိထားလား .. တော်တော်လှတယ်နော် ဆရာ .. ဆရာကိုလည်း ဖော်ရွေတတ်အားပဲ ..။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လမ်းထဲမှာပဲ ဆိုတော့လေ ..”

တီလုံး တစ်ယောက် ဤသို့သော နည်းတို့ဖြင့် သူ စိတ်ပြောင်းအောင် ဖြားယောင်းဖို့လည်း ကြိုးစားနေဆဲပါ ..။

လှလို့ချစ်တာ မှန်ရင် မှန်လိမ့်မည်။ အလှတရားတိုင်းကိုတော့ အချစ်နဲ့ ခံစားနိုင်ဖို့ လွယ်မလား ..။ လှလို့ ခံစားမိတာက သပ်သပ် ချစ်လို့ ရင်ခုန်လာတာက တခြား ..။

ဦး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ သူ ရင်နင့်အောင် ချစ်

သည်။ ဒါပေမယ့် ခါးသီးစွာ ခွဲခွာခဲ့ရ၏။ နောက်ထပ် အစားထိုးနိုင်ဖို့ ဆိုတာ ..။

“ဒါက အန္တရာယ်ပြုတာပဲလေ .. ဒီနေရာမှာ အလျော်အစားဆိုတာ မရှိဘူး .. မင်းလက်က လွှတ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ သေအောင် သတ်နိုင်သတ် .. မသတ်နိုင်ရင် မင်း ဘာပြန်ရမလဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

စကားသံတွေကြောင့် ပြည့်သျှင် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ဒီအသံကို သိနေသည်။

“ရယ်တာလား .. မင်းက ရယ်စရာလို့ ထင်နေရင် ကြည့်လိုက် ..”

သူတို့ကိစ္စနဲ့ သူတို့ အကြောင်းပဲ ..။

ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကို နောက်ပြန်ရုတ်ရင်း တခြားဘက်ကို လှည့်မတ်လာခဲ့သည်။

တစ်ယောက်တည်း စိတ်လက် ပေါ့ပါးစွာ ရှိနေခြင်းတို့ ခဏတစ်ဖြုတ် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် လေးကန်သည့် ခြေလှမ်းတို့မှာ နှစ်နှာကပါ မကြည်မလင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သူ့စိတ်တွေမှာ တစ်ခါတလေ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ နေတတ်လာပြီ ဆိုရလောက်အောင် ပေါ့ပါးနေတတ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေမှာ လူတွေရဲ့အသံ .. ဘယ်လို ရုပ်စက္ကူကိုမှ မမြင်ချင် မကြားချင် ..။

ပုဂ္ဂလိက လှုပ်ရှားဆူညံမှုတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုပဲ လိုက်လံ နှောင့်ယှက်တာလိုလို ..။

သူ ယူကလစ်ပင်အောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း ဝင်သွားမိစဉ် ရယ်ရယ် ထူးခြားသည့်အာရုံတစ်ချက် ခံစားမိလိုက်၏။

သို့သော် သူ ဘာမှ လှုပ်ရှားချိန် မရလိုက်မီ ...

“၄စ် ..”

“ဒုတ် ..”

သူ့မျက်နှာရှေ့ကနေ အေးခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည့်အရာသည် ကလစ်ပင်စည်မှာ စိုက်နှစ်သွား၏။

မြားတံသည် သေသပ်နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်နေကာ သူ့ မျက်နှာ လှန်ပြီး ရှောင်လိုက်မိသလား .. တမင်တကာ လူကို မထိအောင် ထဲ လိုက်တာလား ..

ဒါမှမဟုတ် ကံကောင်းထောက်မစွာ လွဲချော်သွားခြင်းလား ..

“တောက်!...”

ဒေါသက ဖျင်းခနဲ ခုန်ထ၏။

မြားတံကို ဆွဲနုတ်၍ စောစောက စကားသံတွေ ကြားရာဆီသို့ တလွှားလွှား သွားမိရင်း ...

“ဟေ့ .. ဒါ ဘယ်သူ ပစ်တာလဲ ..”

တဟားဟား ရယ်သံတွေ တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားကြသည့် ပြည့်သျှင် က ရှေ့ဆက်တိုးကာ ပိတ်ကာနေသည့် ခြံတိုင်က သစ်ခွယ်တွေကို မြားတံနှင့် သိမ်းဖယ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟာ!...”

သူ့လက်ထဲက မြားတံကို မြင်လိုက်တော့ ကိုယ်လုံး ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ပါးပေါ်မှာ ဝက်ခြံဖုတချို့နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်က အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“ဒီ .. ဒီ မြား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့ရှေ့မှာ လာစိုက်တာ ..”

လူရွယ်ရဲ့ ဘေးဘီကို ကြည့်တော့ တခြားလူရွယ်နှစ်ယောက် လည်း အံ့သြသည့်မျက်နှာတွေနှင့် ရှိနေကာ လေးကိုင်းထားသည့်လူငယ် တစ်ယောက်က သတိဝင်လာသလို လက်ကာပြု၍ ...

“မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော် ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

သူ့ရှေ့မှာ နီးကပ်စွာ ရှိနေသည့် လူရွယ်သည် သစ်ပင်မှာ စိုက်နေသည့် မြားတံကို အားစိုက်နုတ်နေရင်း အပြီးသတ် ဆောင်ဆွဲနုတ်၍ နောက်ကို ခြေလှမ်းဆုတ်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော် ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

ပြောပြီးမှ သူ နုတ်ယူထားသည့် မြားတံကို ပြန်ငုံကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ကို လှည့်ရှာ၏။

“ဒါဆို ဘယ်သူ ပစ်လိုက်တာလဲ ..”

“ကျွန်တော် ပစ်တာ ..”

သူ ထပ်မေးလိုက်တာနှင့် ဖြေသံ ထွက်လာကာ ရောင်စုံ ရွက်ဖျင်တစ်ခု နောက်ကွယ်က လူရိပ် ပေါ်လာသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြည့်သျှင် မျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ကုတ်ကျသွား၏။

သူပဲကိုး ..

မျက်နှာကို မြင်လိုက်တာနှင့် ကိုယ့်ဆီကို လက်ခနဲ ဖြေပေးလာသည့် ဓားရယ် .. ကွဲကျ ကြွေမှုသွားသည် ကားမှန်ကွဲသံတွေရယ်က အာရုံတွေကို ဆွဲခါးပစ်လိုက်သလိုပင် ..

ဒီတစ်ခါလည်း မြားနဲ့ ပစ်ချလိုက်တာ သူ့မျက်နှာကို ဘေးတိုက် ထုတ်ချင်းခတ်သွားဖို့ ခြောက်လက်မလောက်အလို ..

“သော .. မင်းလား ..”

“ကိုကြီးသော .. မြားနှစ်ချောင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ပစ်ချလိုက်တာလား ..”

သူတို့ချင်း တအံ့တဩ ပြန်လှည့်မေးနေကြတာကို ကြားပေမယ့် သျှင် က သော မျက်နှာကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေကာ သော ကလည်း ဒီ အတိုင်း ..

ရှိနေသမျှလူတွေ ဘေးရောက်ကုန်ကာ သျှင် နဲ့ သော တစ်ဖက်စီကနေ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြ၏။

စူးရဲသော မျက်ဝန်းနှစ်စုံသည် တွန်းကန် အားပြိုင်နေကြသည့် ဓားနှစ်လက်နဲ့ တူလျက် ..

“တော်တော်တော့ ထူးဆန်းနေပြီ ..”

သျှင် က မျက်ဝန်းတွေ မတိမ်းဖယ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရဲလေသံနှင့် အေးစက်စက် ပြော၏။

သော က မတည်မပြုံး စိုက်ကြည့်နေလျက် ..

“ဟွန့် ..”

“မင်း ငါ့ကို သိနေသလား ..”

“သိတယ် ဆိုရင် ..”

“မင်း ငါ့ရှေ့ကို ရောက်ရောက်နေခဲ့တာ တမင်တကာတွေပေါ့ ..”

“မသိဘူး ဆိုရင်ရော ..”

“ညာနေတာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သော က မျက်နှာမော့ ရယ်သည်။

ပြီးတော့ ကိုင်ထားသည့်လေးကို ရှေ့မှာရှိသည့် သစ်ကိုင်နဲ့ တစ်ခုမှာ လှမ်းချိတ်ထားလိုက်ပြီး ..

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ခင်ဗျား ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေ ရောက်ပြီပေါ့ ..။ ဟား .. ဟား .. ဟား .. ရယ်ရတယ် .. ဒီတစ်သက်လုံး ဆက် ဒီလိုမှ ရယ်ခွင့်ရပါ့မလားလို့ တွေးပူခဲ့သေးတာ ..”

သော ရဲ့ စကားသံနဲ့ အမူအရာတွေကို သျှင် က တစ်ချက်မှ ထူးမလွှဲဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

ခုခေတ် လူငယ်တွေရဲ့ ဟံရံစတိုင်လ်မျိုး ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ခပ်ဖိဖိထားပြီး ထိပ်ဆံပင်တွေက ခပ်ပွပွ ..

ဗျယ်လိမ်းထားပေမယ့် ကော့ထောင်ထားတာမျိုးလည်း မဟုတ်..။ ခုတ်သမ်းနေပြီး တရားလွန် ရဲတောက်နေတာလည်း မရှိ ..။

ဆံပင်တချို့သည် နဖူးထက်ကို ပြန်ကျနေတာလည်းရှိကာ တင်းကြပ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းတွေက မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို မိုက်ခွေးရဲဆန်သွင် ပုံဖော်ထားသလို ရှိ၏။

သျှင် က သဘောပေါက်သွားသည့် မဲ့ပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဒါဆို ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေရဲ့ အဆိုအရ မင်းလက်ချက်နဲ့ ငါ သေဖို့ တော နှစ်ခါပေါ့ ..”

“ဘာလဲ .. မေးတာလား ..”

“မင်းက မေးစေချင်လို့ ခေါ်ထုတ်တာပဲလေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မေးလာတာကို ကြိုက်တယ် .. ဒါပေမယ့် အဲဒီ တွေနဲ့ ခင်ဗျား ရှုပ်ထွေးပွေလီနေရတာကို ပိုကြိုက်တယ် ..”

“ဟုတ်ဘူး ..”

သော က မျက်နှာ တင်းသွားကာ ကိုင်ထားသည့် မြားတံကို ထက်ပိုင်း ခိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာဆီ လှမ်းပစ်လိုက်လျှင် သော က

သောလေးငဲ့ပြီး ပွတ်ကာသိကာလေး ရှောင်၏။

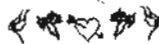
ပြီးတော့ မချိုမချည်မဲ့ပြီးနှင့် နောက်ပြန် တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်
ရင်း စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကျေးဇူးပဲ .. ဒီည ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်မယ့်ည ဆိုတော့
ပြောပြီး တောင်းဘိအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် ထည့်ထားရင်း တ
ဟား ရယ်သည်။ ပြီးတော့ နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာ
ချက်မှ ပြန်မကြည့် ..

ပွဲကြည့်ပရိသတ် ဖြစ်နေခဲ့သည့် လူငယ်တွေ အံ့သြမပြေနိုင်
ဘဲ သျှင် ကိုပဲ တောင်းပန်ရမလို .. ဒီတိုင်း လှည့်ထွက်သွားရမ
ဟိုလှည့်ကြည့် .. ဒီလှည့်ကြည့် ..

သော ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ ဘာတွေ လုပ်သွားခဲ့မှန်း သူတို့ တ
မသိခဲ့ပေ ..

ဒီနေ့ ဒီခြံရိုင်း အလွတ်ကြီးထဲမှာ ကစားကြဖို့ စုဝေး
ဒါကြောင့်လား ..

အခန်း (၂၀)

ဘာ!... ဘာပြောလိုက်တယ် တီလုံး ..”

... ..

“အခု လာခဲ့မယ် ..”

အဲဒီတိုင်းရင်းနဲ့ပဲ ကားပေါ် ချက်ချင်းတက်မောင်းပြီး ထွက်လာ

တယ်လ်မှာ ရောက်နေကြသော ကုန်သည်ကြီးတွေ ပစ္စည်းတွေ
သည်တဲ့ ..

သနားက ရိုးရိုးတန်းတန်း ခိုးမှု မဟုတ်သည့်ပြင် ကိုယ့်စီးပွား..
ထိသိက္ခာတွေ အရည်ပျော်သွားနိုင်သည့် လုပ်ကြံမှုမျိုး ဖြစ်

အချား ဒီလိုလုပ်ဖို့တော့ မကောင်းဘူး ကိုပြည့်သျှင် ..”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ - ကျုပ်တို့တင်မကဘူး နိုင်ငံခြားနဲ့ညှိသည့် လည်း ပါသေးတယ် .. ကျုပ်တို့က မြန်မာ့ကျောက်မျက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုပဲ အမြတ်တနိုး ဝယ်ခဲ့ကြတာ .. မဝင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူး ..”

“ခင်ဗျား ဗဟိုတယ်လ်မှာ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ ရှိနေတာပေါ့ဗျာ ပျက်စရာ ပျက်စရာတွေ အစီအစဉ်များစွာနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ရှိနေပါစေ ခင်ဗျား စီးပွားရေးမို့လို့ ကျုပ်တို့ ဘာမှ မပြောဘူး .. ခုဟာက ..”

“ခဏ သည်းခံပြီး ဖြည်းဖြည်း ပြောကြပါ .. အခု အခိုက်အတန့်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်တာဝန်ဆိုတာ သိတယ် - ဆက်တွဲတွေက ..”

“နောက်ဆက်တွဲရော .. ရှေ့ကကိစ္စတွေပါ ခင်ဗျားပဲ အတွဲပဲ ခဲ့တာ ..”

“ဦးရာဇ .. ခင်ဗျား ပြောလိုက်တဲ့စကား ဘယ်ထိ ခရီးသွားလဲ သိပါတယ် နော် ..”

“သိတယ် .. ကျုပ်တို့အားလုံး ခင်ဗျားကို စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်တယ်မြင် .. တကယ်ကြားခဲ့တာကို သေချာ စစ်ဆေးကြပြီးမှ ကို ထုတ်တာ ..”

ဦးရာဇ နဲ့ ဦးကောင်းမွန် တို့က မိုးကုတ်သူဌေးတွေဖြစ်ကာ ရပ်ခြားထိ စီးပွားကွက် ချဲ့ထွင်ထားနိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

ရတနာလုပ်ငန်းဆိုလည်း ဟုတ် - ရှယ်ယာဈေးကွက်လည်း စိတ်ဝင်တစားရှိကာ ရိုးလည်း ရိုးသားသလို တကယ် ပြုလုပ်သူတွေ ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တော့ ခေါင်းတွေ မူးနောက်နေတုန်းပဲ ..”

နိုင်ငံခြားသားနှစ်ယောက်က နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ ထောက် ခဲ့ခဲ့တာ ..

“မကောင်းဘူး .. လုံးဝ မကောင်းဘူး ..”

မြန်မာသံ ခပ်ဝဲဝဲနှင့် ခေါင်းခါ ညည်းညူနေကြ၏။

အားလုံး၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးမှ တီလုံး နဲ့ ကိုယ့်လူတွေကို လှမ်း ခေါ်လျှင် ..

“ကျွန်တော်တို့ အမြဲမပြတ် ဂရုစိုက်နေတာပါ ဆရာ .. ညကမှ ဘောင်ရုံထဲက အသားကန်တွေ အက်ရာထင်ပြီး ရေစိမ့်နေတယ် ဆိုဒီကို ဂရုစိုက်နေရတာနဲ့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဌေးရယ် .. ကျွန်တော်တို့ မန်နေဂျာတွေကိုပါ ပြောပြီး အဲဒီကိစ္စ မေးမြန်းစစ်ဆေးနေတာနဲ့ ညဉ့်နက်သွားတော့ ညီတွေလည်း ဘုရားဖူးက အပြန် ခရီးပမ်းပြီး အိပ်နေကြပြီ .. တစ်ခေါက် သွားကြည့်ပြီး နားထောင်ပါသေးတယ် ..”

တီလုံး ကတော့ ဘာမှ မဖြေရှင်းဘဲ တစ်ခုခုကို အလေးအနက် မချပုံနှင့် မျက်လုံးတွေနဲ့ တောင်းပန်နေခဲ့၏။

အားလုံးရှေ့မှာမှ စွပ်စွဲ အပြစ်တင်ပြီး သူ့အပြစ် ကိုယ့်အပြစ် ရှာဖွေ လေ့ရှိ ဘာထူးတော့မှာလဲ ..

သူတို့ တင်းခနဲ အံကြိတ်သည်။

သူတို့ဖြစ်သည်ဆိုပြီး သူ ပြေးလာခဲ့တာ - ဒီအခန်းထဲ ဝင်မိကာမှ ကျန် မထင်မှတ်သည့် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာရပ်တွေကို ကြား ရသည်။

တယ်ဆို ဟိုတယ်ကို ရောက်တုန်းက တီလုံး နဲ့ အရင်တွေပြီး နောက်ကို မေးရမည့်အစား ..

“ဒီမှာ ကိုပြည့်သျှင် .. ကျုပ်တို့ ပါသွားတာ ပစ္စည်းမနည်းဘူးနော် .. အားလုံးက ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ပြီး လေးစားသမှု စိတ်ချလက်ချ နေခဲ့ကြတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုတော့ လာမတွေ့ မိန်းမငယ်လေးတွေ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ လွှတ်ပြီး ..”

“အဲ့ဒါ ခဏနေဦး ဦးကောင်းမွန် .. အဲ့ဒါ မှားနေပြီ ..”

“မမှားဘူးကွ ..”

ဦးကောင်းမွန် က လူဖြောင့်စိတ်တိုပုံစံနှင့် မျက်နှာသည် ကြောင့် နီရဲနေ၏။

“အဲဒီကောင်မလေးတွေ မင်း လွှတ်လိုက်တာ .. ဒီဟိုတယ် ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်လိုလို .. မင်းရဲ့ စည့်ဝတ်ကျောပွန်မူလိုလို .. က ယောက်ျားပဲကွ .. မီးနဲ့တွေ့ရင် အရည်မပျော်တဲ့ချိတ် မရှိဘူး ..”

“တီလုံး ..”

“ဗျာ .. ဆရာ ..”

“အဲ့ဒါတွေလည်း မင်း မသိဘူးပဲလား ..”

“ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး ဆရာ .. ဟိုတယ်လ်မှာ မိန်းမ ထားတဲ့ကိစ္စရော .. ဘာလောင်းကစားဝိုင်းမှ မထားခဲ့တာတွေ .. ကျွန်တော်လည်း ရှင်းပြပြီးပါပြီ .. ဒါပေမယ့် သူတို့ လက်မခံ ..”

သျှင် နဲ့ တီလုံး မေးဖြေနေတာကို ကြားကာ ဦးကောင်းမွန် မဲ့ရွဲ့ စုတ်သပ်လျက် ..

“ငါမယုံ ငါမယား မေးကြည့် .. ဆိုတာတွေ ပြောမလို့ နဲ့တော့ .. ကျုပ်တို့က ပုခက်ထဲက ဆင်းကာစအရွယ်တွေ ဘူး ..”

“ငါမယုံ ငါမယား မေးခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ဦးရာ .. ဒီတယ်လ်ကို ကျွန်တော့်ကိုယ်စား အုပ်ချုပ်နေတဲ့သူ .. သူ တာဝန်ယူ ဆိုတဲ့ အပိုင်းမို့လို့ မေးနေတာ ..”

“သူတို့ တာဝန်လစ်ဟင်းခဲ့ပါတယ်လို့ ခုန ဝန်ခံသွားကြတာ မင်း ကြားတာပဲ ..”

သူတို့ထက် အသက်ငယ်မှာကို သိပေမယ့် အစကတော့ ဇာလေး ခေါ်ပြောနေခဲ့ကြတာပါ .. ပြောနေရင်း မင်းတွေ ငါတွေ ဖြစ်လာ ..

“ခုနေ ငါတို့နဲ့ ပြေလည်အောင် ဆွေးနွေးလိုက်ရင် လုပ်ငန်းကိစ္စ ပြတ်တောက်သွားတာလောက်နဲ့ ပြီးသွားနိုင်တယ် .. ဒီလိုမှ ဆဲရင်တော့ မင်းမှာ ဘာမှ ရစရာမကျန်အောင် ပြာထိုင်သွားမှာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မောင်မင်း အဲ့ဒါကိုတော့ ထည့်စဉ်းစားပါ .. ကျုပ်တို့က အများကြီးတော့ မပြောချင်ဘူး .. ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ်နေ ..”

ဦးကွမ်တီ သည် စကားဝဲဝဲနှင့် တစ်ချက် တစ်ချက်တော့ ထပြောတာ ပြောလိုက်တိုင်း လူပါ ပုံးပုံးလဲတော့မယ့်အတိုင်း ..

“ကျုပ်တို့တွေ မင်းကို အများကြီး ယုံကြည် လေးစားခဲ့တာ ..”

“ဆက်ပြီး ငြင်းနေလေ ဒီပြဿနာ ကြီးထွားလေပဲနော် .. ငြင်းဖို့ နဲ့ရင် ဘယ်သူ့မှာမှ အကျိုးမရှိဘူး ..”

“အားလုံးပဲ ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏ နားထောင်ပေးပါ ..”

သျှင် က ဘဲဥပုံ စားပွဲကြီးရဲ့ ထိပ်ဆုံးကနေ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက် ..

“ဝန်ခံရတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ဝန်ခံတာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်တာပဲ .. ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို ခဏ နားထောင်ပေးပါ .. ဒီဟိုတယ်လ်မှာ ထူးခြားတဲ့ မျှော်မြေရေးအစီအစဉ် အမရှိဘူး .. ဧည့်သည်တွေ သွားလာ ဝင်ထွက်နေရတဲ့ဒုက္ခ ငြိမ်းအေးစားသောက်ခန်းမကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ဖွင့်ပေးထားတယ် .. အအေး စားသောက်ဖွယ်အစုံ အချိန်ပြည့် ကြိုက်တာ စားလို့ ရတယ် ..”

“နေ့ဘက်မှာတော့ မင်း ပြောသလောက်ပဲ ဟုတ်တယ် ..”

“ညဘက်မှာ ဦးကွမ်တီ တို့ ဘယ်နှစ်ည အိပ်ဖူးလို့လဲ ..”

“ရောက်တဲ့ တစ်ည .. မနေ့က တစ်ညလေ .. တို့အားလုံး ဘုရားလှည့်နေကြတာကိုး ..”

“ရောက်တဲ့ညက ဒီလိုမျိုး တွေ့ခဲ့ရသလား ပြောပြပါ ..”

“ရောက်တဲ့ညကမှ ဒီက ကုန်သည်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး ရတနာဆွေးနွေးဖြစ်တာလေ ..”

“ကျွတ်!...”

“ငါတို့ကလည်း ယုတ္တိမတန်တဲ့စကားမျိုးကို မပြောဘူး ပဲ သျှင် .. မင်းပဲ တွေးကြည့်ဦး ..”

“တွေးကြည့်စရာ မလိုဘူး ဦးကောင်းမွန် .. တန်ဖိုးကြီး ရတနာတွေပမာ အဲ့ဒါတွေကို လုပ်ကြံယူရလောက်အောင် ကျွန်တော် ကျသေးဘူး ..”

“မင်း ချမ်းသာမှန်း သိပါတယ်.. ဒါပေမယ့် ရလေ လို့လေ သဘာဝပဲလေ .. ဒီမှာ ပြည်သျှင် .. မင်းက ဝန်ခံခံဘူးဆိုတော့ လည်း စကားကုန် ပြောတော့မယ် .. မင်းရဲ့ကောင်မလေးတွေ ဦးတီ နဲ့ ကိုကောင်း ရဲ့အခန်းကို ဝင်ကြတယ် .. ပျော်စေပျက်စေသလောက် ..”

ရယ်မော ကခုန်နေကြပြီး သူတို့တွေ မူးရူးထွေပြားနေကြကာမှ ပစ္စည်းတွေကို ခိုးယူတာ ..”

ပြည်သျှင် မျက်မှောင်ကုတ်ထားရင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ထိစပ်တော့ ခဏတိတ် ဖြစ်လာ၏။

“မင်းက ခိုင်းတာပေမယ့် တစ်ယောက်က ပစ္စည်းတွေကို မြင်တော့ လောဘတက်ပြီး နှိုက်ယူထားဖို့ လုပ်တယ် .. တစ်ယောက်က ဘေးပြီး စကားများကြတယ် .. အဆုံးသတ်ကြတော့ တားတဲ့လူက သည်း သူလည်းယူမယ် ဖြစ်ရော .. အဝေမတည့်ကြတဲ့ ပြဿနာ ဆက်ကြတာပေါ့ .. အဲ့ဒီမှာ မင်းနာမည် ပါလာတာပဲ .. မင်းရဲ့ကောင်မလေးဆိုတဲ့ တစ်ယောက်က မင်းကို သူ ဘယ်လိုပိုင်တာ .. သူသာ ဆိုင်သင့်တာတွေ ဘာညာ ပြောပြီး ..”

“တောက်!...”

“မင်း မရိုင်းနဲ့လေ .. ငါတို့အားလုံးက မင်းထက် အသက်ကြီးကြတယ်နော် ..”

တက်ခေါက်ရင်း စားပွဲစွန်းမှာ ဖိဆုပ်ထားမိသည့် လက်တွေက အကြောပြိုင်းပြိုင်းထ၏။

“သူတို့ပြောတာက ဒါတွေ မင်းကို အကုန် ပြန်အပ်သင့် မအပ်သင့် ..”

“ဦးကောင်းမွန် တို့ဒါတွေထိ သိနေတာတောင် ပစ္စည်းတွေ သွားတဲ့အထိ ကြည့်နေခဲ့ရတယ်ပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲ့ဒါ အမှန်ပဲ သိနေတယ် .. သေချာ ကြားနေရတာပဲ .. ဒါပေမယ့် ရီဝေ ဝေးဝါးနေတာကို ဘယ်လိုမှ ထိုးဖောက်လို့မရဘူး .. လှုပ်ရှားဖို့မပြောနဲ့ စကားတောင် မပြောချင်အောင် ဖြစ်နေတာ ..”

ကြတာ .. သေချာ အကွက်ချပြီး လုပ်ကြံခံရတာကွ ..”

“အဲ့ဒါ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် .. မင်း ..”

“ပြည့်သျှင် .. မင်းက ခုထိ ..”

“လုပ်မနေနဲ့တော့ ကိုရာဇ .. ကျုပ်တို့မှာ ရှေ့နေတွေနဲ့ ချိန်းထားပြီးသား .. အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘဲ ဒီအချက်အလက်တွေ အပ်လိုက်ပြီး တရားစွဲမယ် ..”

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ထဖြစ်ကုန်၏။ တီလုံး ပျာယိပျာယာ ဖြစ်သွားသော်လည်း ပြည့်သျှင် က တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မဟဘဲနေသဖြင့် ဘာဝင်ပြောရမှန်း မသိ ..

သို့သော် ...

“ခဏ နေကြပါဦး .. ခဏလေးပါ .. ဆရာကိုယ်စား ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးဖို့ ..”

“တီလုံး ..”

“ဗျာ ..”

ပြည့်သျှင် က တီလုံး ကို ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ဧည့်သည်တွေ ဘက် လှည့်၍ ...

“ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ .. သိက္ခာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် .. စီးပွားကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မထူးစိတ်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော် ခေါင်းမခံနိုင်ဘူး ..”

“ဪ .. ဪ .. မာနကလည်း ကြီးပြသေးသကဲ့ ..”

“ကျွန်တော့် ဟိုတယ်လ်မှာ လောင်းကစားဝိုင်း မထားဘူး - သိက္ခာမဲ့တဲ့ ဖျော်ဖြေရေးတွေလည်း မရှိဘူး .. ဒါတွေကို ဝန်ခံပြီး သိက္ခာအတွက် အဖက်ဆယ်တော့ရော ဘာကျန်မှာလဲ ..”

“ဒါကတော့ မင်း နောင်ရေးအတွက် ဘာက အရေးကြီးသလဲ စဉ်းစားပေါ့ ..”

“စဉ်းစားခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ဦးရာဇ .. ဒါပေမယ့် မလိုဘူး.. အမှန်တရားကို မပေါ်ပေါ်အောင် ကျွန်တော် လိုက်မယ် ..”

“ကျောက်ခဲတွေကြားထဲက ဆန်စေ့ကို မင်း ကောက်လေ ..၊ မရှိတာကို အရှိလုပ်နေလေ .. မင်း အဖြစ်ဆိုးလေပဲ .. ငါတို့ကတော့ မင်း ခိန်ခေါ်တဲ့အတွက် သက်ညှာဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူး ..”

အခြေအနေတွေက မထင်မှတ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေခဲ့ပြီး ..၊

အမှန်တရားက ဘယ်ဆိုနေမှန်း မသိ ..၊

အခန်း (၂၁)

“ဆရာ .. ကျွန်တော် ..”

“ခွင် ..”

တီလုံး မျက်နှာ ပက်ခနဲ လန်ထွက်သွားသည်။ သျှင် က အကျိုးကို ပြန်ဆောင်ဆွဲလိုက်ကာ ...

“စိတ်ချပါဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ကတိတွေက ဒါတွေလား ..”

“ကျွန်တော် ..”

“ခွင် ..”

စကားပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်တိုင်း လက်သီးချက်က နှုတ်ပိတ်ပစ်တတ်ပြီး ...

“ဖြစ်ပြီးမှ ရှင်းပြတာ ငါ မလိုချင်ဘူး .. မင်းကို ငါ အထပ်ထပ် မှာတယ် .. ဒီလူတွေကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုနေဖို့ တစ်ခုပဲ မင်းခေါင်ထဲမှာ ရှိသလား ..”

တီလုံး နှုတ်ခမ်းနဲ့ နှာခေါင်းကနေ စီးကျလာသည့် သွေးစတွေကို သုတ်၍ သျှင် ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ ရပ်နေ၏။ သူ ညံ့ခဲ့တာ မှန်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဆရာဖြစ်သူ ဒေါသထွက်နေတာကို ကျေနပ်မိသည်။

ခံစားချက်မဲ့နေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည့် သျှင် မျက်နှာထက်မှာ ဟိုတုန်းကလို ခက်ထန် ပြတ်တောက်သော မာန်မာနတွေကို ပြန်မြင်ရသည့်အတွက် နာကျင်တာတွေကို ကျေနပ်ခြင်းနဲ့ ဖြေဖျောက်နိုင်၏။

ဆရာအပေါ်မှာ သူ အဲ့ဒီလောက်ထိ လေးစား ချစ်ခင်ခဲ့လေသည်။ သျှင် ကတော့ နီမြန်းတင်းမာနေသောမျက်နှာနှင့် ပြတင်းတောင် နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း အပြင်ကို ငေးနေ၏။

ပြီးတော့ ကျိခနဲ အံ့ကြိတ်သည်။

“သူတို့ ဘာကို မြင်သွားတာလဲ ..၊ ဘယ်အထပ်က ဘယ်အခန်း နံပါတ်မှာ လောင်းကစားဝိုင်း ရှိနေတာလဲ ..”

“နောက်ဆက်တွဲ ခန်းမကြီးထဲမှာလို့ ပြောတယ် ဆရာ .. ကျွန်တော်တို့ တစ်ညနေလုံး ရှိနေကြတာ အဲ့ဒီမှာ ..”

“တီလုံး .. မင်း ဒီလောက်တောင် ညံ့ရသလား ..”

သျှင် ချာခနဲ ပြန်လှည့်လာကာ တီလုံး ရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်၍...

“အဲ့ဒီ နောက်ဆက်တွဲခန်းမကို အစည်းအဝေးရှိမှ သုံးဖြစ်တာမို့လို့ နယ်ထမ်းတွေအတွက် ခုတင်ထိုးပြီး စီစဉ်ပေးလိုက်လို့ ငါ ပြောခဲ့တယ်..”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ .. ခန်းမကို အစွန်းအထင်းဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း မလုပ်ဖြစ်တာပါ .. ပြီးတော့ ..”

“အခု ငါ့ဘဝကို စွန်းထင်းသွားပြီ .. မင်း ဘယ်လို လုပ်မလဲ ..”

“ဆရာ .. ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ် .. ဆရာ ကြိုက်သလို ပြင်ပေးပါ ..”

တီလုံး က သူ့ရှေ့မှာ တကယ်ပဲ ဒူးထောက်ချလိုက်ကာ ...

“ဒီကိစ္စကို လောလောဆယ် ဆရာ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါ .. ကိုယ့် ဟိုတယ်လ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာမို့လို့ ဖြေရှင်းပေးထိုက်သလို ဒီလုပ်ငန်းရော ဆရာဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားမှာပါ .. အမှန် တရားကို ဖော်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ ဆရာ ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းတိုင်း ပြန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟေ့ကောင် .. ဒါက လုပ်ကြံမှုကွ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော်တို့ ဒါကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ .. လောလောဆယ် ရှင်းသင့်တာကို ဆရာ ဒေါသနဲ့ မဆုံးဖြတ် ဝိုက်ပါနဲ့ .. သူတို့ကလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောသွားပေမယ့် ခုထိ ဘာမှ မလှုပ် ရှားဘဲ ဆရာအဖြေကို စောင့်နေကြတုန်းပါ ..”

“တောက်!...”

သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်ပါ .. မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖြားယောင်း ပြီး ပစ္စည်းခိုးရလောက်အောင် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ အဲဒီလောက်ထိ ကျဆင်း နေခဲ့သလား ..

သူ့ရုပ်က သူ့ခိုးကြမ်းပိုးရုပ် ပေါက်နေတာလား ..

“သူတို့ပစ္စည်းတွေ ပါသွားလို့သာ မရမက စွပ်စွဲနေကြတာပါ .. ဆရာကို သူတို့ ယုံကြည်နေဆဲဆိုတာ သူတို့မျက်နှာတွေမှာ ရှိပါတယ် ဆရာ ..”

“တီလုံး .. သူတို့ငါ့ကို ပန်းနဲ့ ပေါက်သွားကြတာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ..”

ဘယ်တုန်းကမှ သူများ လက်ညှိုးထိုး မခံခဲ့ရဖူးသည့်မျက်နှာက ဒီအချိန်ကျမှ ..

“မရဘူး .. ဒီပြဿနာကို ရအောင် ဖော်မယ် ..”

“ဆရာ ..”

တီလုံး က အသားနာနေသည့်ကြားထဲက သျှင် လက်ကို ဖမ်းဆွဲ ထားလိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် .. သူတို့ တရားမစွဲခင် ဒီငွေကို ဆုပ္ပံပေးလိုက်ပါ ဆရာရယ် .. အမှုနောက် လိုက်ရမှာချင်းအတူတူ သိက္ခာကျ အရှက်ရတာတွေ မဖြစ်ဘဲ အချင်းချင်း ကြိတ်ဖြေရှင်းလိုက် ဘာ ကောင်းပါတယ် .. ဒီအမှု ပေါ်ရပါစေမယ် .. ကျွန်တော့်အပြစ်မို့လို့ ကျွန်တော် ရေကုန်ရေခန်း ကြိုးစားပါ့မယ် ..”

သျှင် က သူ့လက်ကို ခါထုတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည်။ တီလုံး ဆရာမှ ထရပ်ရင်း သွေးစတို့ကို ကုန်စင်အောင် သုတ်သည်။

သူ စဉ်းစားသမျှက ဆရာအတွက်ချည်းပါ .. ၊ ထို့ပြင် စီးပွားရေး ညစ်နေသမျှ သူ အုပ်ချုပ်နေတာမို့ သျှင် ကိုယ်စား သူ ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင် တာတွေ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းထုတ်ကိုင်ရင်း ...

“ဟလို .. ဟုတ်ပါတယ် ..”

“... ..”

“အဲဒါကိုပဲ ပြောမလို့ပါ .. ဆရာနဲ့ ဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ မလိုတော့ ဘူး .. ဟိုတယ်လ်မှာ လုံခြုံရေးစီမံခန့်ခွဲမှုအပိုင်းတွေမှာ ညံ့ဖျင်းခဲ့လို့ ချုပ်ကြံခဲ့ရတာဆိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူမှာပါ ..”

“... ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. လူကြီးမင်းတို့နဲ့ ခန်းမထဲမှာပဲ ဆွေးနွေးပါ ..”
“ဟုတ်ပါတယ် .. အခုပဲ ..”

ရှင်းသင့်တာကို အရင် ရှင်းရမည်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက်

ဆရာ အပြစ်ပေးသမျှ ခံဖို့အသင့် ... ဖုန်းကိုင်ရင်း သက်ပြင်းရွက်မိတော့ ပါးစောင်ထဲက စူးရှ နာကျင်သွားသည်။ ပြီးတော့ လည်ကုပ်ကိုပွတ်ရင်း သူ့မျက်နှာ မဲ့သွား၏။

နာကျင်တာတွေကြားထဲမှာမှ ဆရာအတွက်ကိုပဲ သူ စိတ်ပူနေမိသည်။ မာနကြီးတဲ့လူတွေ ဆုံးရှုံးရပြီဆိုလျှင် နစ်နာမှုက ကြီးမားနေတတ်သည်။

ဒီလို ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဆရာ တစ်ခါ ခံစားခဲ့ရပြီးပါပြီ ... နောက်ထပ် သူ့ကြောင့် ခံစားရဦးမည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ် ...

ဒီခန်းမကို ဝန်ထမ်းတွေအတွက် နေရာ ပေးထားဖို့ ဆရာ ပြောတုန်းက သူ နားထောင်ခဲ့သင့်သည်။

ခုတော့ ... 'လူစားတာ မနာလို ... လောက်စားတာ နာလို' ဆိုတာ မျိုး ... ခဏတစ်ဖြုတ် အချိန်လေးမှာ ဘယ်သူ ဝင်ပြီး ဇာတ်ကသွားတာလဲ ...

ဒီကုန်သည်တွေ ရတနာ စုဆောင်းတာကို ဝါသနာကြီးကြတယ် ဆိုတာ သိထားတဲ့ သူ ...

ဒါမှမဟုတ် ဒီဟိုတယ်လဲထဲက တစ်ယောက်ယောက်လား ...

ပစ္စည်းလိုချင်တာသက်သက် မဟုတ်ဘဲ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ ဖန်ဆင်းပြီး သရုပ်ဖော်သွားတာက စီးပွားပျက်စေချင်တာလား ...

တွေးနေရင်း ခြေလှမ်းတွေက တောက်လျှောက် သွားနေခဲ့၏။

ပြီးတော့ ဖုန်းပြန်ထုတ်ကာ ...

"ဂိုတင်နေ ဝန်ထမ်းတွေ အဝင်အထွက် သေချာ စစ်ထားစမ်း..."

"... ..."

ဒီနေ့ ဘယ်ဝန်ထမ်းမှ ငါ မသိဘဲ ဂျူတီ မချိန်းရဘူး ..."

ဆစ်ခနဲ သံသယဝင်လိုက်တာနှင့် အတွင်းလူ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်သိတာ သူ တွေးမိလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ...

"မန်နေဂျာ ခေါ်ပေးစမ်း ..."

မိတ်က စောနေမိကာ မန်နေဂျာ ဖုန်းကိုင်သည့်အချိန်မှာ တီလုံး ... ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

"ဒီလ အလုပ်ထွက်ဖို့ ပြောထားတဲ့ ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် ..."

"... ..."

"အခု ရှိနေရင် ဘယ်မှ မသွားစေနဲ့ ... ခဏလေးမှ မထွက်စေနဲ့..."

ပြီး ..."

သေချာက မီးခိုးကြွက်လျှောက် ...

အခန်း (၂၂)

သူ ဟိုတယ်လ်ရှေ့ကို ရောက်သွားတာနှင့် တိလုံး ရဲ့ကား
သူ့နောက်က ထိုးရပ်လာ၏။

“ဆရာ ..”

“ဆရာ မနေနဲ့ .. စိုးရ ဆိုတဲ့ကောင် အထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လား”

“ဟာ!... ဆရာ ဘယ်က ကြားလာတာလဲ .. ကျွန်တော်က
သံသယဖြစ်မိလို့ ပြေးလာတာ .. ဒီကောင်က အလုပ်ထွက်ဖို့ ပြေး
တဲ့ ကောင် ..”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဟိုတယ်လ်ထဲကို ဝင်ခဲ့ကြရင်း ခြေ
မရပ်ဘဲ ပြောနေမိကြတာ ..

“အလုပ်ထွက်မှာက သူ့သဘောနဲ့ သူလား ..”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ .. ဒါပေမယ့် အကြောင်းကတော့ အ
ပျက်တာများလို့ ဂျာကြီးက ဆုလိုက်တယ် .. သူ့ကို ဝမ်းတိန်
ပြောတာပေမယ့် သူက ထွက်တော့မယ်လို့ ပြောလာတာ .. အလုပ်

“အဲဒီနေ့ကလည်း
အမှန်တာတွေ စုံစမ်းလို့ ရထားလို့ ..”

“ဟာ!... သူ့ဌေး ..”

သူတို့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည်။ မန်နေဂျာနှစ်ယောက်နဲ့အတူ
ထိုးအိတ်ကို ပခုံးမှာ ချိတ်ထားသော စိုးရ လို့ ထင်ရသည့် လူရွယ်က
အံ့သရာတချို့လျက် ..

အားလုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည့်နေရာက ရီဆက်ပ်ရှင်နားမှာပဲ
ဘာသာပြောလာမလဲ တိလုံး က စောင့်သလို ဘယ်သူဆီကမှ
ထွက်ဘဲ သူ့ကိုသာ ကြည့်နေကြ၏။

ရီဆက်ပ်ရှင်ရှေ့မှာ လူတွေ ရှိပေမယ့် သူတို့လူစုက ခပ်လှမ်းလှမ်း
ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စိုးရ ဆိုသည့် လူရွယ်မျက်နှာကို မြင်လိုက်
သော ဒီကောင် တရားခံပဲဆိုတာ သိလိုက်သဖြင့် ထိုသူအပေါ်မှာ
အံ့သရာနေခဲ့သည့် သူ့မျက်လုံးတွေက တခြား ဘာကိုမှ ခေါင်းထဲ
မညှောင်သလို ရှိလျက် ..

“မင်းကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုမယ် .. ဒါပေမယ့် အခု မရသေးဘူး..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ကျွန်တော် လကုန်ရင် ထွက်မယ် ပြောပြီးသား..”

“နှစ်ရက်တောင် စွန်းနေပြီ ..”

“နှစ်ရက်စွန်းတဲ့အထိ ဘာဖြစ်လို့ နေခဲ့တာလဲ ..”

“စိုးရ မဖြေနိုင် ..”

“အခုမှ တားဆီးဖမ်းချုပ်ထားရလောက်အောင် ပြန်ဖို့ ထဖြစ်တာ
..”

“ဒါကတော့ ..”

“ဆင်ခြေတွေ မပေးနဲ့ .. ဟိုတယ်လ်မှာ လုပ်ကြံမှုတွေ ဖြစ်နေ

www.burmeseclassic.com

တယ် .. ဝန်ထမ်းပြဿနာတွေကို ဘာမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး .. ဝင်ရိုးထွက်တာရော ဘာမှ လုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ..”

စိုးရ မျက်နှာက တစ်ခုခု အခဲမကျေတာမျိုး တင်းတင်းဓားဖြစ်သွားပြီး မော့လာတာ ...

“အဲဒါက ဘယ်လို ဥပဒေမျိုးမို့လို့လဲဗျ .. လူသတ်မှု .. စာတွေ ဖြစ်ထားတဲ့နေရာမို့လို့လား .. ကျွန်တော့်မှာလည်း အမြန်ပြန်ရပြဿနာ ရှိတယ် ..”

ပြောပြီး လမ်းမပေါ်ကို လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် သျှင် က နောက်ပိုင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟိုတယ်လ်ခြံဝင်း၏ အပြင်ဘက် လမ်းမဘေးမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရပ်ထားတာ မြင်လိုက်၏။ ထိုပြင် ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ်မှာ ခြေဖက်ထောက်လျက် ခွထိုင်နေတာ ‘သော’ ..

သျှင် ဒီဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တော့ စိုးရ ရဲ့ ဂနာမငြိမ်သည့် လုံးတွေက ဖျတ်ခနဲ ငုံ့လျှိုးသွားခဲ့ပြီး ...

“လကုန်တည်းက ပြန်မလို့ပါ .. ကျွန်တော့်ညီ လာမခေါ်လို့ ..”

“ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ်က တစ်ယောက်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“သူက မင်းညီ .. ဟုတ်လား ..”

“ဝမ်းကွဲတော်တာပါ .. ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်ရှာထားသူကို ဆက်သွယ်ထားတာ ..”

သျှင် က မဲ့သည်။ သော ကို မြင်လိုက်ရတာနှင့် အားလုံးနားလည်သွားပြီး ဖြစ်၏။ စိုးရ ရဲ့ စီမံကိန်းကို သူ ဖတ်ပြီးသား

မိတ္တီလာ တောပိုင်းကနေ တက်လာသည့် ရွာသားတစ်ယောက်တာ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်သည့် နှစ်နှစ်နီးပါးကာလမှာ ဘယ်ညည်းညည်းလား လာတွေ့တာ မရှိ ..။ သူ ပြန်သွားတယ်ဆိုတာလည်း မရှိ ..။

“ဒီကောင်က ဂျာကြီးနဲ့လည်း ပြဿနာ ဖြစ်ဖူးတယ် သူ့ဌေး .. တစ်လောကျမှ အလုပ်ချိန်မှာ ပျောက်ပျောက်နေတာ .. သူနဲ့တွဲနေတဲ့ အဆိုဆောင်က ကောင်တွေရောပဲ ..” တဲ့ ..။

လက်ထောက်မန်နေဂျာကို သူ မေးမြန်းခဲ့ပြီးပြီ ..။ ထိုအခြင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ...

“အခု မင်းကို သူ လာခေါ်တာပေါ့ ..”

သျှင် မေးသည့် မေးခွန်းကို စိုးရ မဖြေနိုင်ပေ ..။ ဒါပေမယ့် ခြုံငုံသုံးသပ်က ထူးခြားစွာ ဝင်လာခဲ့၏။ သျှင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ မိမိ လက်က ရောက်၍ မျက်လုံးတွေက လမ်းမပေါ် ပြန်လှည့်သွားနိုင် သော က ဖုန်းကိုင်၍ မျက်မှန်ကို ဖြုတ်လိုက်တာ တွေ့၏။

ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားနား ကပ်လိုက်တာနှင့် ...

“ခင်ဗျား ကိုယ့်တုတ်နဲ့ကိုယ် ပြန်အရိုက်ခံရတာတောင် တရားခံအနေသေးတယ် ဟုတ်လား ..”

တီလုံး သည် သျှင် မျက်နှာနှင့် ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ်က လူငယ်ကို မြင်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း အသည်းတယားတယား ဖြစ်နေ၏။

ဆရာ ဒီချာတိတ်နဲ့ တစ်ခုခုတော့ ငြိနေပြီကို ခန့်မှန်းမိပေမယ့် အမှန်းလည်း မသိ ..။

သျှင် မျက်နှာပေါ်က ရွှပ်ထွေးခြင်းတို့သည် ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ ဖြစ်လျက် သော ရှိရာကို လှည့်ကြည့်နေရင်းကနေ မျက်နှာချင်းဆိုင် နှည့်ရပ်လိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်ကာ ...

“သော .. ဟုတ်လား ..”

“မင်း ထက် မြတ် သော ..”

တစ်လုံးချင်း ပြောသွားသည့် စကားသံတို့က ရင်ကို ရိုက်နှက်သွားသည့်နည်း ..

“မင်းထက်မြတ်တာတွေ ရွတ်ပြနေတာ မဟုတ်ဘူး နော် .. တောော် လူဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ရှင်သန်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်ကိုက အဲဒီ တစ်စုံတစ်ယောက် .. ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာပေါ်မှာ အမြဲတမ်း မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော ..”

“မင်းက ဘယ်သူ့ထက် မြတ်ချင်နေတာလဲ ..”

“ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်သူတွေထက် မြတ်တာလေ .. အခု ခင်ဗျား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိဘူးဆိုရင် ငါ တွေ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားလိုက် ..”

သျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီစကားမျိုး သူ့ကို တိုင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဒီလို အောင်နိုင်သည့် ရယ်မောခြင်းဖြင့် အားတရ ရှိခဲ့ဖူး၏။

မင်းထက်မြတ်သော ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ..၊ သူ့နာမည် အစောလုံးက ‘သော ..’ နေသည့်အတွက် မင်းထက်မြတ်သော က သူ့နာမည်ပဲဆိုတာ သေချာသည်။

“ဦးပြည့်သျှင် .. ခင်ဗျား သဘောပေါက်တတ်ရင် စိုးရ ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ .. ဒီလို မဟုတ်လို့ကတော့ အလုပ်သမားတွေ ရာဇာဦး ရှိနေတဲ့ ခင်ဗျား ဟိုဘယ်လ်လုပ်ငန်းကြီးကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်သေးတယ်ဆိုတာ ထပ်ပြရလိမ့်မယ် ..”

သျှင် ကျီခနဲ အကြိတ်သည်။

သော ဆိုတာ သူရဲကောင်း နဲ့ တစ်ခုခု ပတ်သက်နေတာ သေချာ သူ့ရာဇဝင်မှာ ပြိုင်လာရင် အစွဲပေးရတယ်ဆိုတာ မရှိ ..၊ သို့

ခင်ဗျားရဲ့ပြိုင်ဘက်က စိုးရ လိုကောင် မဟုတ်လောက်ပါဘူး.. တွေ့လက်ရည်မတူတာကို ကြိုးတုပ် အနိုင်မယူစမ်းပါနဲ့ .. တစ်ခုတည်းနော် .. ခင်ဗျား ဟိုဘယ်လ်မှာ ကျွန်တော့်လူတွေ အများကြီးတယ် .. အဲဒါတွေ ဘာထလုပ်ကြဦးမလဲ ကြောင့်ကြနေရင်တော့ ငါ့ကို ပိတ်ထားလိုက်တော့ ..”

ခင်း တော်တော် အပြောကြီးပါလား ..”

ဟား .. ဟား .. ဟား .. လက်တွေ့ထိုးမယ့်လူတွေတောင် စိန်ခေါ်ချပြရသေးတာပဲ .. ကျွန်တော့်ရှေ့ကလူတွေ လုပ်သွားကြတာ သော .. ကိုယ် သတ်ချင်တဲ့လူကို ဘာမှ မသိလိုက်ဘဲနဲ့တော့ ချွတ်ခွင့် ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ .. ဒါကြောင့် သတိပေးနေတာ ..”

တစ်ခုရှိတယ် နော် .. ကျွန်တော်က ပစ်မှတ်တစ်ခုကို နှစ်ခါ ချွတ် .. ဟိုဘယ်လ်ကိစ္စကို ခင်ဗျား အခု မေ့ပစ်လိုက်ရင် ပြီး

သော .. ပြောတယ် ..”

သျှင် .. ဒေါကန်သွားတာလား .. ဟား .. ဟား .. ကိုယ့်ကို အမှန်း သိသားပဲ .. ရှေ့နေတွေ ဘာတွေ ပြေးငှားပြီး ရုံးတက် နေကြလည်း ရတယ်နော် .. ကျုပ်ကတော့ ငယ်ငယ်လေး ဆရာမကြီးပြင်းလာခဲ့တာ အဖေ အမေ ပြေးတိုင်ပြီး စစ်ကူ အကျင့် မရှိဘူး ..”

သောမျှ လူကို ဆိတ်ဆွဲ ခေါက်ပစ်ပြီး ရန်စခံနေရသလို

တဖျင်းဖျင်း ခံရခက်နေ၏။ လူကို မြင်နေရပါလျက်နှင့် ရှေ့တိုက်ခက်နေသည်။

ပြဿနာရဲ့အဖြေကို သိနေတာတောင် ဖော်ထုတ် အရေးမရှိလျှင် စစ်ကူခေါ်ခြင်း မည်နိုင်၏။ လူကို တမင် မခံနိုင်အောင် ပြောဆိုနေတာ သိလျက်နှင့် သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ ...။

ထိုအချိန်မှာ စိုးရ က ခပ်တည်တည်နှင့် လှမ်းထွက်သွားကာ ...

“ဟေ့ကောင် ရပ်နေစမ်း ..”

သျှင် တားဆီးမလားလို့ ကြည့်နေရင်း မတားသည့်အထိ တီလုံး ဒေါသတကြီး လှမ်းတားမိသည်။

သို့သော် ..

“သွားပေစေ ..”

“ဟင်!... ဗျာ!...”

တီလုံး အံ့အားသင့်သွားကာ အခြေအနေကို နားလည်လို့ ထို့ကြောင့် အနားမှာရှိနေဆဲ မန်နေဂျာနှစ်ယောက်ကို ထွက်ခွာအချက်ပြလိုက်မိသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ စိုးရ သည် ဆိုင်ကယ်လ်နောက်မှာ ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်ကာ မျက်မှန်ပြန်တပ်ရင်း မထိတထိ မဲ့ပြဲနှင့် ကြည့်သူလူငယ်က အကျအနစ် မောင်းထွက်သွား၏။

“ဆရာ .. ဒီကောင်က ..”

“မင်းထက်မြတ်သော တဲ့ ..”

“သူနဲ့ ဆရာ ..”

“ငါ့ကားမှန်ကို ခွဲသွားတာ ..”

“ဟင်!... သူလား ..”

တီလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ပြင် သျှင် ကိုယ်တိုင် ခုမှ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည့်ပုံရိပ်တစ်ခုကို တွေးမိသွားပြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ...

“ငါ့ရဲ့ပုံတူကို ခွဲသွားတာလည်း သူပဲ ..”

တီလုံး အသံထွက်မလာတော့ပေ ...။

“ငါ မှော်ဘီခြံ ရောက်နေတုန်းက ငါ သွားနေတဲ့ရှေ့က သစ်တောကို မြားနဲ့ ပစ်ခဲ့သေးတယ် ..”

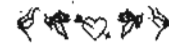
“ဆရာ .. ဒါ .. ဒါ .. ပေါ့သေးသေး မဟုတ်တော့ဘူး .. ဒီကောင်လေးက ..”

တီလုံး ဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ ...။ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး တွေးနေမိကြကာ အကြောင်းအရာ တစ်ခုတည်းဆီကိုပဲ ဖြစ်၏။

ဒေါ်မေယု ပြောခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်း ရဲ့သား ...။

ဘဒ္ဒါ ဆိုတာနဲ့ သူရဲ ကလေး ...။

ဒါ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား ...။

အခန်း (၂၃)

မီးလောင်ပြင်နံရံနဲ့ ငုတ်တိုငုတ်စတွေကို ငုံ့ကြည့် ငေးနေစဉ်
ကံကြားညပ်ထားသည့် စီးကရက်မှ တလွန်လွန်တက်နေကြသည့်
နိုးဖြူတို့က သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ ယိမ်းနဲ့ ကာဆီးနေကြသည်။

ကြည့်နေရင်း မြင်ကွင်းက လှုပ်ရှားလာသလိုလို .. ဝေဝါးသွား
သလိုလို ..

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ ကျုံ့
့၏။

အလိုမကျသည့် မျက်နှာသည် အတန်ကြာနေပြီးမှ ပင့်သက်ရှိက်၍
ကျသွားကာ ...

"ပြော .."

"ဆရာ .. ဟိုတယ်လ်ကို အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်းတော့မှာ ဆို .."

"ဟုတ်တယ် .."

"ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး ဆရာ .. ဒါက မလိုသူ
တွေ ကျေနပ်အားရစရာ ဖြစ်သွားအောင် .."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် .. ဇယားတွေ ရှုပ်လာရင် ငါ မရှင်းချင်ဘူး .. အလုပ်
လုပ်နေရင် အပြစ်တွေတယ် .. ဘာမှ မလုပ်ရင် ဘာမှ မဖြစ်တော့
ဘူး .."

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက သူရဲကောင်း ကို သူ ဒုက္ခပေးနိုင်ခဲ့သည်။
သူရဲကောင်း မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ရှိသလောက် သူ့မှာ လူအင်အား
ရှိသည်။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ လိမ့်နေကြတာပေမယ့် သူရဲ
ကောင်း နဲ့ သူက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိခဲ့ကြတာ မဟုတ်
ဘူး။

သူကသာ ကိုယ့်အတ္တအတွက် သူရဲကောင်း နောက်ကို တကောက်
ဆောက် လိုက်ခဲ့ပြီး သင်း လှုပ်သမျှ မြှုပ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံး သူရဲကောင်း အားလုံးကို စွန့်လွှတ်၍ ဒီတိုင်း ထိုင်နေ
ဆာဖို့ ကြတာတောင် သူ အလွတ်မပေးခဲ့ပေ ..

ဒီလိုမျိုး သူ ပြန်ဝင်လည်တော့မည်ဆိုလျှင် ကိုယ် အကွက်ရွှေ့သလို
နဲ့ တစ်ဖက်လူက ခြေရိပ်ပြင်နေတာမျိုး သူ မခံနိုင် ..

ကမ်းပါးပေါ်ကနေ သေနတ်နဲ့ စောင့်ပစ်နေသဖြင့် ရေငုပ်နေရသူ
တွေရောက်တာမျိုး သူ ဖြစ်နေရင်တောင် ရေငုပ်ပြီး ပုန်းရှောင်နေမယ့်
အလုပ်မျိုး သူအတွက် လုပ်စရာ မလို ..

"ဆရာ .."

"ပြော .."

“ဆရာတို့ အဲဒီလို ဖြစ်နေတုန်း ကျွန်တော် ပြေးမလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာရယ် .. ကျွန်တော်ကလည်း သန်းမြတ်ဇော် အုပ်စုနဲ့ ကိစ္စတွေ ရှင်းနေရလို့ပါ ..”

“အခု ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ..”

အောင်ဘော် ထံမှ သက်ပြင်းချသံကြီး အရင်ထွက်လာ၏။ ပြီးမှ ..

“ကိုယ့်သမီးကမှ ဆိုဆုံးမရတော့လည်း လက်ထပ်ပေးရတော့မှာပေါ့ ဆရာရယ် .. ဒါပေမယ့် ဆရာ သဘောထားကို သိထားရလို့လည်း ကျွန်တော် လိုက်လျောဖို့ ဆုံးဖြတ်တာပါ .. အဲဒီ Leader အုပ်စုတွေက ကျွန်တော့်အသွေးအသားထဲကကို မုန်းနေခဲ့တာ .. ပြီးတော့ MG အုပ်စုကိုရော ..”

“အောင်ဘော် ..”

“ဗျာ .. ဆရာ ..”

“မင်း အဲဒီနာမည်တွေ ချွတ်ပြပြီး ငါ့ကို မျက်နှာလိုမျက်နှာ လုပ်တာဆိုရင်တော့ မှားပြီနော် ..”

“ဟာ! .. ဆရာ ..”

“မဟုတ်ရင် အပြောအဆို ဆင်ခြင် .. ငါ ဘာမှမကြားချင်ဘူး ဖုန်းကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ပြတင်းနားက ခွာမိသည့် ဒီဖုန်းတွေကိုပဲ စွန့်လွှတ်ရမလား .. လူတွေနဲ့ ဝေးရာကို သွားမလား ..”

ကိုယ့်ရဲ့စိတ်တွေ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည်ပတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မယ့် တကယ်တမ်း ဘာမှ မပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့မှန်း နာကျင်မုန်းတီးမှုကို အရင်အတိုင်း ပြန်ခံစားလာရတော့မှ နားလည်ခဲ့သည်။

ဦး ကို သူ ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်သလို .. မမေ့နိုင်အောင် စွဲလမ်း ဖြတ်နိုးနေရခြင်းအပေါ်မှာလည်း ကျေနပ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဦး နဲ့ သူ့ကို သေကွဲကွဲအောင် ဖန်တီးသွားခဲ့သည့် သူရဲကောင်း ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပေ ..။

စတင် မုန်းတီးခဲ့ရသည့်အကြောင်းတွေလည်း ကိုယ့်မှာ အခိုင်အလုံ ရှိသည်။

သေသွားတဲ့အထိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းနေရခြင်းမှာလည်း အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဒီအမုန်းတွေကို အစဖော်လာပြီဆိုရင်တော့ နောက်ထပ် မခံစားချင်တော့ပေမယ့် မုန်းရဦးမှာပါ ..။

ဒရင်းခံဘက်ဒီမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်လျှော့လျှော့ လှဲလိုက်ကာ စီးတရက်ကို ပါးစပ်တစ်လုံး ရှိုက်သည်။ ပြီးတော့ သွားချင်းစေ့၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း မူတ်ထုတ်မိ၏။

လှလှပပ လွန်လူးတတ်သွားကြသည့် မီးခိုးဖြူဖြူတွေထဲမှာ ‘သော’ ဆိုသည့် ကောင်လေးရဲ့မျက်နှာ ..။

“ဟွန့် ..”

ကျိခနဲ အံကြိတ်ရင်း မှလိုက်မိသည်။

ဒီဟန့်ပန် ဒီလို နာကြည်းသည့်လေသံတွေက သူရဲကောင်း ရဲ့ နှင်သွေးရတနာပဲဆိုတာ အယ်လို ထောက်ခံချက်မှ ပါစရာ မလိုပါ။။

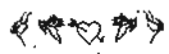
ထို့ကြောင့် ဒီလို ခေါင်းစဉ်ဟောင်းနဲ့ အသစ် ပြန်စလာသူအပေါ် သူ ဘယ်လိုမှ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ် ..။

ဟိုတုန်းက မုန်းသင့်လို့ မုန်းခဲ့သည်။

၂၀၆

ပျစ်

ခုကျတော့ ဘယ်လိုမှ ပြေနိုင်ဖွယ်မရှိသည့် အမုန်းတွေနဲ့ ပြန်စကြ
 ဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့၏။
 မင်းက 'မင်းထက်မြက်သော' တဲ့လား။
 အနိုင်တိုက်ကြဖို့ဆိုတာ မြတ်ဖို့ မလိုဘူး။ မိုက်ဖို့ပဲ လိုတာ။
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟားတိုက် ရယ်နေမိပြီ ထင် သော်လည်း မျက်
 နှာတစ်ပြင်လုံးက အေးစက် တင်းမာနေခဲ့၏။
 သူ ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမှာက အနာဂတ်မဟုတ်ဘဲ အတိတ်သာ
 ဖြစ်နေခဲ့ရာ။

အခန်း (၂၄)

ဒီနေ့ကျမှ တိုက်ဆိုင်ကာ ဟိုတယ်လ်ကို အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်းခွင့်
 အတွက် စပါယ်ရှယ်ပါဝါပေးဖို့ကိစ္စတွေ ရှိနေသည်။
 ခန်းမထဲမှာ အောင်တော် က သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပနေခဲ့၏။
 ကိုယ်စားလှယ် အကျိုးဆောင်ရှေ့နေနဲ့အတူ သျှင် တို့တွေ ဆင်းလာကြ
 တော့ အောင်တော် တို့ကလည်း မင်္ဂလာပွဲပြီးတော့မှာမို့ ခန်းမရှေ့မှာ
 နှုတ်ဆက်နေကြသည့်အချိန် ။
 “ဆရာ ။”
 သျှင် က အောင်တော် နဲ့ ဘေးကလူတချို့ကို မျက်လုံးဝေကြည့်
 သည်။
 အောင်တော် တို့ လင်မယားအပြင် အမျိုးသမီးတွေ အများကြီး
 ခြံနေသည်။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ဘယ်သူတွေဆိုတာတော့ မသိ။
 သတို့သမီးနဲ့ သတို့သားကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲ
 ခိုက်တော့ အောင်တော် က သူနား ရောက်လာတာ ။

"အဆင်ပြေသွားပြီလား ဆရာ .. ခုန ကျွန်တော် တက်လာသေးတယ် .. ရှေ့နေကြီးတွေ စာချုပ်ဖတ်ပြနေတာနဲ့ ပြန်လှည့်လာခဲ့တာ.."

"ပြီးသွားပါပြီ .. မင်း အဆင်ပြေတယ်မို့လား .."

"ပြေပါတယ် ဆရာရယ် .. ဆရာ ခွင့်ပြုပေးမယ် ဒီဟိုတယ်လ်မှာ ကျွင်းပလိုက်ရတာကို ကျွန်တော် .."

"မလိုပါဘူး .. ဒါ နှုတ်ဆက်ဖို့ပဲ .. ဟိုတယ်လ်ကို ငါ လွှဲပေးပြီးပြီ .."

အောင်တော် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်နေလိုက်ရပေမယ့် ကိုယ့်ဆရာကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲ မကောင်းပါ ..

စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော ဖြစ်သွားခဲ့သည့်အတွက် မျက်နှာကျသွားပေမယ့် ပိုးဟပ်ဖြူလို ပို၍ ဖွေးဆွတ်လာသည့် မျက်နှာနှင့် ဆံပင်ရှည်တွေကြောင့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဟိုတုန်းကနဲ့ ဘာမှ မကွာခြားဘူးပဲ ထင်သည်။

ပြီးတော့ ပို၍ အေးစက်စက်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာက ပိုခန့်လာသည်။

အဆီမတင်သည့် ကိုယ်ဟန်က အရပ်ရှည်သလောက် ဖြောင့်နေတာပဲမို့ စမတ်ကျနေဆဲပင် ..

တိကျပြတ်သားသလောက် ရက်စက်တတ်သော .. ဆရာ ဘယ်လိုပဲနေနေ သူ့တပည့်တွေကတော့ သူ့ကို ချစ်နေဆဲဖြစ်သော ပြည့်သျှင်ဆိုသည့် ဆရာသမားဟာ ခုချိန်ထိ ဟိုတုန်းကအတိုင်း ..

"ငါ သွားမယ် .. မင်းရဲ့ ခမည်းခမက်တွေနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား.."

"မပြေဘူး ဆရာ .. သူတို့အမေ မပါဘူး .. ဆွေမျိုးတွေနဲ့ လက်နဲ့တော် ရဲ့အစ်မဆိုတာပဲ ပါတယ် .."

ပြည့်သျှင် မျက်နှာ တစ်ချက်တော့ တည်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့လူတွေ အားလုံး ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် ဘယ်လို အနစ်နာခံ သစ္စာကြတာကို သူ သိသည်။

နောက်ထပ် ကိုယ့်ကြောင့် မထိခိုက်စေချင်တော့တာ အမှန်ပါ..

"သူတို့ ဘာဖြစ်နေနေ အဲဒါတွေက မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတာ ခေါင်းညိတ်ထားပါ .."

အောင်တော် က ခေါင်းမညိတ်ဘဲ မျက်လွှာချ၏။ သူ့ဘက်က နှုတ်မို့သာ သဘောတူပေးလိုက်ရပေမယ့် အမြဲတမ်း နေလာခဲ့တာ မှာနဲ့ ကိုယ် ..

ကိုယ့်ဆရာကို တစ်နေ့ အခါရှစ်ဆယ်လောက် ကျိန်စာတိုက်နေဆိုင်သလို ဘယ်လိုလုပ် နေမလဲ .. သေတဲ့လူက သေသွားလို့သာ နစ်သူရဲ့အပြစ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ချိတ် ချိတ်ချင်းမို့ ချိတ်မိကြတာ မဟုတ်ဘူးလား .. တောင်ငူလည်း တောင်ငူ .. မောင်းထောင်ကလည်း မောင်းထောင်ပဲ ..

"တီလုံး .. မင်း ဒီမှာ နေခဲ့လေ .. ဧည့်ခံပွဲပြီးမှ ပြန်ခဲ့ .."

သျှင် က အနားမှာ လာရပ်သည့် တီလုံး ကိုပါ တာဝန်ပေးလိုက်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအနေနဲ့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ကျေနပ်ဆုပ်ပေးလိုက်ပါ .. လိုအပ်တာ ငါ့ကို ပြော .."

"တုတ်ကဲ့မါ ဆရာ .."

သျှင် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဒီဘက်ကနေ ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် တာဝန်အတူတွဲထွက်လာသည့် လူငယ်တစ်စုကို သတိထားမိ

မျက်လုံးက တခြားကို လျှမ်းသွားပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်မိလို့လည်း သုံးယောက်၏ ဘေးအစွန်းမှာ 'သော ..' သူ့မျက်ခုံးတွေ ကုတ်ကျသွားတာနှင့် အောင်ဘော် တို့ အကြံတွေကလည်း ထိုဆီ ရောက်သွား၏။

"ဟုတ်တယ် .. ဆရာကို အဲဒါ ပြချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ .."

"ဟိုကောင်ကိုလား .."

ပြည့်သျှင် က မေးတာ မဟုတ်ဘဲ တီလုံး က သော ကို မေးမေးလိုက်သဖြင့် အောင်ဘော် အံ့သြသွားကာ ...

"ဟုတ်တယ် .. မင်းရော သိနေတာလား .."

တီလုံး က မဖြေဘဲ သျှင် ကို ပြန်ကြည့်၏။

သျှင် အကြည့်တွေက သော ဆီမှာပဲဖြစ်ကာ သော ကတော့ သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ရယ်မောမပျက်နှင့် ထွက်သွားခဲ့၏။

ဒါ မမြင်လို့ မဖြစ်နိုင်ပေ .. မြင်လို့ တမင် ထွက်လာပြတာ ..

သျှင် မျက်နှာ တင်းမာသွားတာကို ကြည့်ကာ ...

"ဆရာကို ဟိုတစ်ခါ ကမ်းနားလမ်းမှာတုန်းက ဒီကောင်ကို တော် ပြဖူးပါတယ် .. လက်စွဲတော် နဲ့ တွဲနေတာ အဲဒီတည်းက အောင်ဘော် က အနားနား ထပ်တိုး၍ ရှင်းပြနေသည်။

"ဟိုကောင် ကျွန်တော့်သမီးကို ခိုးသွားနိုင်အောင်လို့လည်း လူတတ်ကြီး လုပ်သွားတာ .."

ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို တရေးရေး တွေးမိလေ .. ဒေါသထွတ်လေ ..။

ကိုယ့်သမက် ဖြစ်လာပြီမို့ လက်စွဲတော် ကို ကြည့်ဖြူနိုင်ဖို့ စားနေရပေမယ့် ဒီကောင်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်ချင် ..

"ကျွန်တော်တို့လူစုကို လုံးဝ အာရုံပြောင်းအောင်လုပ်ပြီး သမီးကို ကောင်နောက် ထည့်လွှတ်လိုက်တာ .. ပြီးတော့ ခိုးပြေးသွားတဲ့ ကောက်လျှောက်မှာလည်း ဒီကောင်ပဲ အကုန်လုံး ကူညီနေတာ .. သူက သိလောက်တောင် ချမ်းသာနေလို့လဲ မသိဘူး .."

"ချမ်းသာတယ် .. သူက သူဌေးသားပဲ .."

"ဟင်!... ဆရာ .. ဆရာ သူ့ကို သိတယ် .."

သျှင် က ပြုံးလိုက်ပေမယ့် အံ့ကြိတ်တာနှင့် တူကာ ...

"ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် အခု မင်းရဲ့ပွဲကို အေးဆေး ဆက်လုပ်ပါ .. သွားမယ် .."

သျှင် ကားပေါ်ရောက်သွားတာနှင့် အောင်ဘော် က တီလုံး လက်ချဲ့၍ တစ်နေရာမှာ ရောင်ကပ်ရပ်ကာ ...

"ဆရာမျက်နှာမှာ ဟိုတုန်းကလို ဒေါသတွေနဲ့ပါလား တီလုံး .. အောင်နဲ့ .."

"ငါလည်း သေချာ မသိသေးဘူး .. အတိအကျ ငြိနေတာတော့ မသိဘဲတယ် .. ငါတို့ နောက်မှ ပြောမယ်ကွာ .. ဟိုမှာ မင့်မိန်းမ ကြည့်နေပြီ .. သွားတော့ .."

တီလုံး က အောင်ဘော် ကို တိုက်တွန်းရင်း မျက်လုံးတွေက ကိုပဲ ရှာနေမိသည်။

ဒီကောင် ဟိုတစ်ခါ ဟိုတစ်ဖန်ရှေ့ကနေ ဆရာကို စိန်ခေါ်ကြည့် အနိုင်ယူသွားခဲ့တာ ခုထိ မမေ့နိုင် ..။

ဟိုတယ်လ်ကို လွှဲပြောင်း ရောင်းချဖို့အထိ ဆရာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ အောင် ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခုချိန်ထိ ဘာမှ မဟခဲ့သဖြင့် သူလည်း မသိ ..။

ဒီအချိန်မှာ ဆရာဘက်က အရာရာကို ထိန်းချုပ်ပြောင်းလဲနေပြီး
နောက်ထပ် ငြိတွယ်လာဖွယ်ရာရှိသော ရန်ကြွင်းရန်စ မှန်သမျှက သူ
တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

"ဟ!..."

"ဘုတ် .."

မျက်လုံးကို အလုပ်ပေးရင်း ခြေလှမ်းတွေ ခပ်သွက်သွက်သွား
စဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် အင်ခနဲ တိုက်မိသွားသည်။

လက်ထဲက ဖိုင်နဲ့ ညှပ်ထားသည့်အိတ်ပါ ဖြုတ်ကျသွားသဖြင့်
ပြန်ကောက်ပြီး မတ်မတ် ပြန်ရပ်လိုက်ကာမှ ...

"ဆောရီးဗျာ .. ခင်ဗျားက ခြေထောက်တွေချည်း ခရီးပြင်း
နေတာကိုး .."

"မင်း .."

ဖြူဝင်းသည်မျက်နှာ .. ရှပ်အင်္ကျီ အနီရဲရဲ .. ဘောင်းဘီရှည်အ
ရောင်နှင့် ဒီကောင် ...

"ခြေထောက်တွေက သွားတိုင်း ပေါက်ပေမယ့် မျက်လုံးက လက်
ကို ကြည့်ရတာ .. ခင်ဗျား မျက်လုံးက တခြားရောက်နေတော့ တိုက်
တာပေါ့ .."

တီလုံး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဒေါသကြောင့် ရဲတွတ်သွားသည့်
တမင်တကာ တိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းဆိုတာ သိလိုက်သည်နှင့် လက်
ဖျတ်ခနဲ ရောက်လျက် ...

"မင်း ဘာကောင်လဲ .."

အနီရောင်ရဲနေသည့် ရှပ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အံ့ကြ

မိသည်။ မဲ့ပြီးနှင့် မျက်နှာက တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် အပြုံးမပျက်
...။

ထို့ပြင် ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်း၍
ဩဇာရင်း ...

"လက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ .. မဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ အပေါင်း
အပါရဲ့သမီး မင်္ဂလာပွဲက ပျက်မှာ နော် .. ပွဲမပြီးသေးဘူး .."

ဆရာမျက်နှာကို မြင်ယောင်သွားကာ တီလုံး လက်ကို ပြန်လွှတ်
တိရပေမယ့် အံ့ကြိတ်နေဆဲနှင့် ...

"မင်း ဘယ်သူလဲ .."

"ခင်ဗျားဆရာ မပြောဘူးလား .."

"မင်း ငါ မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ .."

"ကျုပ် ဖြေချင်မှ ဖြေမှာပေါ့ .. ဒီလောကမှာ မေးခွန်းတွေကို
ဦးကတတ်တာ ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့လူအပြင် နောက်တစ်ယောက် ရှိ
သိသိတာ မှတ်သွားလိုက် .."

သော က သူကိုင်ထားခဲ့သည့်နေရာကို လက်ဖျားတို့နှင့် ခါထုတ်
မင်း မဲ့သည်။

ပြီးတော့ ထပ်၍ ...

"နောက်ဆုံး စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ဖို့လည်း သတိထားဦး ..
နောက်က ကိုယ်နဲ့ လက်ရည်မတူဘဲ စိန်ခေါ်လာရင် လှည့်ကြည့်မှာ
မဟုတ်ဘူး .."

သော က ဘောင်းဘီခါးစပ်မှာ လက်မတစ်ဖက် ချိတ်ထားရင်း
နာရှေ့ တိုးလိုက်ပြီး ...

"ကျုပ်ရဲ့ပြိုင်ဘက်က ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူး .."

“အဲဒါ .. လူဝါးဝလို့ .. မင်း ..”

“အန်ကယ်လ် မာ ..”

ဟင်!...

ဒေါသတွေ ရှေ့တိုးမရ နောက်ဆုတ်မရနှင့် သတို့သမီးက မလှ
မကမ်းရောက်လာတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရသည်။

ဆင့် က သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာတွေကို အနားရောက်မှ သ
ထားမိသွားသလိုမျိုး အားတုံ့အားနာ တစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ ...

“အန်ကယ်လ်မှာ ကို ဖေဖေ ရှာနေတယ် ..”

“အေး ..”

အောင်သီးအောင်သက်မျက်နှာနှင့် တီလုံး ထွက်သွားတော့
ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ရယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဦးမာ တဲ့လား .. တီလုံး က တီလုံး ပေါ့ .. နာမည်ပြောင်းတ
ဘဝမှာ စွန်းထင်းခဲ့တဲ့ အညစ်အကြေးတွေပါ ပြောင်းလဲသွားမှာ
လား .. အဟွန်း .. ဘီလူးတွေက မင်းသားခေါင်း စွပ်လို့ ..”

ရင်ထဲမှာ စကားတွေ ပြောနေမိပေမယ့် မျက်နှာမှာ ဖြစ်ပျက်
သည့် မဲ့ခြင်း ပြုံးခြင်းတွေက ဖုံးဖိမရ ...

ထိုသို့သော ကောက်ကြောင်းတို့နှင့် သော မျက်နှာ ဒီဘက်
လိုက်လျှင် ...

“ဒီမှာ ..”

မျက်နှာရှေ့မှာ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည့်ပုံရိပ်က မို ဆို
သူမ ...

“ရှင်အကြောင်း ခုမှ သိပေမယ့် ရှင်ပုံစံအရ အဲဒီလို အဖြစ်အ

ရှာနေနိုင်တဲ့လူဆိုတာ ကျွန်မက ထင်ပြီးသား ..”

“ဘာလဲ ..”

“ရှင်တို့ ပြောနေတာတွေ ဘယ်သူမှ မကြားလိုက်ဘူး ထင်လို့
..”

“မင်းပဲ ကြားလိုက်တယ် ထင်တာပဲ ..”

“အခု ဟုတ်တယ်လေ .. မကြားအပ်မယ့်စကားတွေ မကြားသင့်
လို့ မကြားရအောင် ကျွန်မ ရှင်းထုတ်လိုက်တာ ..”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်းနေတာပဲ .. ငါတို့က ချောင်ခိုပြီး ဘဏ်ဖောက်ဖို့
စင်စင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

သော မျက်နှာက အမြဲတမ်း မြင်နေကျအတိုင်း ဝတ္တရားနှောင့်
ထိခံရသူလို ရှုံ့တွဲတွဲ မှုန်တေတေ ..

“နေစမ်းပါဦး .. မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လို မသင်္ကာမှုတွေနဲ့ လိုက်
ရှာနေတာလဲ ..”

“ရှင် .. ဘာ ပြောတယ် ..”

“မင်း ငါ့ကို အရိပ်လိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားဝေဖန်နေရတာတွေ ဘယ်
ဘက်တောင် များနေသလဲလို့ ..”

မို က နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ခပ်ဖိဖိ
ထိ၍ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

“ရှင် .. စွဲ နဲ့ ဆင့် ကို မညားညားအောင် ကူညီခဲ့တာ ရိုးမှ မရိုး
..”

“သူတို့က မချစ်မနှစ်သက်ကြဘဲ ငါ ပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြတာ
..”

“ဒါက ..”

“ဒီမှာ သဒ္ဒါပိုမို ..”

သူမရှေ့မှာပဲ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ခါးထောက်ရင်း မိတ်ကပ်ပါးပါးနှင့် နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းရဲ့မောင် သေတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းနေတဲ့ အကြိမ်ရေတွေ သိခဲ့လား ..”

မို က နှုတ်ခမ်းလေး စေ့ထားရင်း ငေးကြည့်နေ၏။

“အခု ငါနဲ့ ဟိုလူ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲဆိုတာ မင်း ကြားတယ် .. ဘာအကြောင်း ပြောနေတာလဲဆိုတာ သိလား ..”

“အို .. အဲဒါတွေ ကျွန်မ သိဖို့ မလိုဘူး .. အခု ကျွန်မ သိနေတာက စွဲ ကို ရှင် ကူညီတာ မှန်ရင် မှန်မယ် .. ဒါပေမယ့် ရှင်အတွက် အသုံးပြုနေတယ်ဆိုတာ ရှင် ငြင်းမလား ..”

“ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး မင်း တော်တော် အကြံပြု ကျဉ်းသေးတယ် သဒ္ဒါပိုမို .. အေး လောကကြီးနဲ့ ချီပြောရင် အကြံပြု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် .. ဒီမှာ .. ငါ့အတွက် အသုံးပြုစရာ တစ်စုံတစ်ခု ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်လာရင်တောင် လက်စွဲတော် မင်းမောင်လို ခပ်ညှည့် လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒီမှာ ..”

သူ ထွက်သွားမလို ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပေမယ့် မို က ထပ်မံ ကွာ ခြေလှမ်းပြင်ရင်း တားမြစ် တားလျက် ...

“ရှင်နဲ့ အဲဒီလူတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့နဲ့လည်း ဟိုတုန်းက အဆင်ပြေပြေ ရှိခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“ရှင်ပြဿနာဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်တုန်းကကိစ္စဖြစ်ဖြစ် .. စွဲ တို့ ..”

ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တာ တစ်ခုခုကနေ လှမ်းတွယ် ဆုပ်ဖမ်းတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ .. အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီဆိုမှတော့ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မထိခိုက်စေချင်ဘူး .. ဥပမာ ခုလိုမျိုး မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပနေတဲ့အချိန်မှာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး တွေ့ဆုံ ရှင်းလင်းကြတာမျိုး ..”

သူမက အနိုင်နဲ့ပိုင်းလိုက်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ လှည့်ထွက်သွား၏။

သော က သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်ပစ်ကာ ...

“နေဦး ..”

“ကြည့်စမ်း .. ရှင် .. ရှင် ရမ်းကားလှချေလား ..”

မို ရှက်ရှက်နှင့် သူ့မျက်နှာကို တအား လွှဲချိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမကိုယ်လေး စိုက်ခနဲ ယိုင်သွားကာ သော ရင်ခွင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သွားခဲ့၏။

“ရှင် .. ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ .. လွှတ် နော် .. လွှတ်လို့ ပြောနေတယ် ..”

လူတွေရှင်းနေသည့်အခြမ်းမှာပေမယ့် မို မျက်နှာလေး နီရဲလျက် အတင်း တွန်းထိုး ရုန်းနေမိသည်။

သော မျက်နှာက အကြိတ်ထားသလို အေးစက်စက်အကြည့်တို့ နှင့် ...

“ငါက ဒီလူတွေနဲ့ ခုလို ဆုံမိဖို့အတွက် မင့်မောင် မင်္ဂလာပွဲဖြစ်အောင် ငွေတွေ ဗုံးကြဲ အကုန်ခံနေရတယ် .. ဟုတ်လား ..”

“မသိဘူး .. ရှင် စကားပြောရင် လက်မပါဘဲ ပြောပါလား .. လွှတ် နော် .. ရှင် ..”

“အေး .. ထိမိကိုင်မိတိုင်း အသားယူတယ် ထင်ပြီး မင်း လက်ပါ

ချင်တာကို အရင်ပြင် .. မင်းရှေ့မှာ ရောက်နေတာ ဘယ်လိုကောင်မျိုး
လဲဆိုတာ နောက်တစ်ခါ ဒီထက် သိသွားအောင် ပြမယ် ..”

“ဟာ!... ဘာပြောတယ် ..”

သူ့စကားကြောင့် မိုး တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားသည်။ သို့သော်
ရှက်သည့်စိတ်နှင့် ဘာမှလည်း မတုံ့ပြန်နိုင် ..။ ဘာစကားမှလည်း မပြော
ရသေးမီ ...

“ဟာ!... မမမိ ..”

“အယ်!...”

“ကြည့်စမ်း .. မိ .. ညည်းက ..”

မေမေ ..

ရောက်လာကြသည့် လူအုပ်စုကြီးကို ကြည့်ကာ မိ ထိတ်လန့်
တကြားနှင့် ကြက်သေ သေသွား၏။ သော ကိုယ်တိုင် မိုး ကိုယ်လေးကို
ပွေ့ဖက်ထားလျက်သားနှင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“မမမိ တို့က ..”

“ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး စွဲ ..”

သူ့မ သတိဝင်လာသည်နှင့် သော ကလည်း လက်ကို လွှတ်၍
နောက်ထပ် ဆုတ်လိုက်ပြီးဖြစ်ကာ ...

“ဆောရီးပါဗျာ .. အားလုံးကိုပါ ..”

သူ့မျက်နှာတွေ ပူထူနေ၏။ ဒါမှမဟုတ် အသားတွေ ဖောင်းကား
ထွက်သွားပြီး ထူလပြိန်းကြီး ဖြစ်နေတာလား ..

တစ်ခါမှ မကြုံကြုံရဘူးသော အခြေအနေမှာ ခံစားခဲ့ရတာ
ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်း မသိ ..

“သော .. သော နေပါဦး ..”

သူ့ကားနား ရောက်ခါနီးမှ စွဲ ပြေးလိုက်လာသည်။ ပြီးတော့
မျက်နှာမှာ ရယ်မြူးရိပ်သမ်းနေလျက်နှင့် ...

“မင်းကလည်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲကွ .. ဘယ်သူကမှ ဘာမှ
မမေးရသေးဘူး .. ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာချည်း
ပဲ ..”

“မမေးပေမယ့် မင်းတို့ မျက်လုံးကြီးတွေက ပြူးတူးပြတ်ကိုး
ကွ ..”

အနီရောင်သမ်းနေဆဲ သော မျက်နှာကို ကြည့်၍ စွဲ က ရယ်သည်။
ပြီးတော့ သော ဝင်ဖို့ပြင်နေသည့် ကားတံခါးကို သူ့ကိုယ်နဲ့ ကပ်ဖိုထား
လိုက်ပြီး လက်ပိုက်၍ ...

“ပြူးတူးပြတ် ဖြစ်ကုန်ကြတဲ့လူတွေက လွန်သလား .. နှစ်ကိုယ်
တစ်စိတ်ဖြစ်အောင် ဖက်ထားကြပြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ငြင်းနေကြတဲ့
လူက လွန်တာလား .. ကဲ .. မင်းပဲ တွေးကြည့်ပါဦး ..”

“ဟေ့ကောင် ..”

“ပြောပါ .. ကဲ .. ငါ့အစ်မကို မင်း ဖက်ထားတဲ့ပုံလေ ..”

“လက်စွဲတော် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

နေရာတကာမှာ ထိမထင် မျက်နှာထားနှင့် မာကျောကျော နေ
တတ်ခဲ့သူသည် ခုကျတော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပန်းရင့်ရောင်တက်
လျက် သူ ရယ်နေတာကိုပဲ ကိုင်ပေါက်ဖစ်ချင်နေသလိုလို ..

“မင်းထက်မြတ်သော .. ဟား .. ဟား .. ဟား ... မင်းကို ငါ
အဲ့ဒါတွေကြောင့် ခင်တာ ..”

“ဘာတွေ လာရွတ်နေတာလဲ ..”

“မင်းရဲ့ ဘယ်နေရာမှာပဲ အနီရောင်သမ်းနေနေ .. မင်းရဲ့ နှလုံး သားက ဖြူတယ် .. အဲ့ဒါကို ငါ သိတာပေါ့ ..”

“လုပ်မနေနဲ့ ..”

“မင်းက လူရွပ်ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ် .. မပွေတတ်ဘူး .. အဲ့ဒါကို ဘယ်သူ ယုံယုံ မယုံယုံ ငါ ယုံတယ် ..”

“လက်စွဲတော် .. မင်းကို ဖော်လိုလိုကိုဖို့အတွက် ကူညီပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ခုပဲ မင်းအစ်မနဲ့ အဲဒီပြဿနာ ကျိုင်တက်နေတာ ..”

“သိသားပဲ .. မင်းတို့ ဟိုအရင်တည်းက မတည့်ခဲ့ကြတာ .. ငါနဲ့ မင်း မသိခင်တည်းက မတည့်လာကြတာ .. ခုနကလည်း ရန်ဖြစ် နေတုန်းပဲ ..”

“သိရဲ့သားနဲ့ အဲဒီ မျက်နှာကြီးက ဘာကိစ္စ ပြီတိတိ ဖြစ်နေတာ လဲ ..”

“မင်း မျက်နှာကြီး မင်းပဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. နှစ်ယောက်သား အသေအကြေ ဖက်ထားကြပြီးမှ အသေအလဲ ရှက်နေကြတယ် .. ရယ်ရတယ် ..”

“မင်းလိုမောင်မျိုးကလည်း ကောက်ညှင်းထုပ် သိုးအောင် ရှာတာ တောင် တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး .. တကယ် ရှားပါတယ် ..”

“ထမင်းထုပ် လုပ်ပါကွာ .. ကောက်ညှင်းထုပ်ဆို ဝိုကြတာ ပေါ့ ..”

“မင်းလိုကောင် မင်းပဲ ရှိမှာလေ .. ပြောချင်တာ အဲ့ဒါ .. ဖယ်ပေး ငါ ပြန်တော့မယ် ..”

“နေစမ်းပါဦး .. မင်းနဲ့ မမိ ဘာပြဿနာတွေ ရှင်းမရ ဖြစ်နေကြ တာလဲ ..”

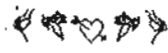
“ရစ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ .. သိချင်ရင် မင်းအစ်မ သွားမေး ..”
သော က စွဲ ကိုယ်ကို တွန်းဖယ်ပစ်ကာ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

စွဲ က ဘေးကနေ မှန်ကို ပုတ်နေသဖြင့် နည်းနည်းချပေးလိုက် တော့ မှန်ကြားထဲကနေ မျက်နှာကြီး ထည့်မတတ် ကပ်လာတာ ..

“မင်းကိုပဲ မေးချင်တာ ဟေ့ကောင် .. နောက်မှပဲ .. သိလား ..”
ခွေးကောင် ..

ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ပြုံးချင်သလိုလို ဖြစ်လာတာကို ပြန် ထိန်းနေရသည်။

သဒ္ဒါဝိုမို .. အဲ့ဒါ မင်းကြောင့် ..

အခန်း (၂၅)

“ဟယ်!... ဘယ်သူ .. ဘယ်သူတုန်း .. ဒါဒါ တို့ ရောက်လာတာ လား .. ငါ့မြေးလေးလား ဟင် ..”

“အဘွားမြစ်လေး မပါဘူး .. ဒါဒါ တို့ပဲ ..”

“ဟော့တော် အေ .. ငါ့မြေးလေးကို တစ်ခါလောက် ခေါ်လာပါ ဆိုတာကို ..”

ဒေါ်မေယု အရပ်ကြိုးပြတ် ပြန်ထိုင်ကျသွားတာကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်ကာ ဘဒ္ဒါ က တစ်အိမ်လုံးကို မျက်လုံးစုတ်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ အထဲကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်သွားကာ ကိုင်တွယ် သုံးစွဲထားသည့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို မျက်နှာမဲ့မဲ့နှင့် လှည့်ပတ်ကြည့် ကာ ...

“အဘွားက တကယ်ကို ဖြစ်သလို နေတာပဲ နော် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒါဒါ .. ငါ အပေါ့အပါး အလေးအပင်တွေ အိမ်ရောက်အောင် သွားပါတယ် .. ဖင်မနိုင် ခေါင်းမနိုင် မဖြစ်သေးဘူး အေ ..”

“ဪ .. အဲလောက်ထိ ဖြစ်နေမှဖြင့် အဘွားကို စကားကောင်း ကောင်း ပြောလို့ရော ရပါတော့မလား အဘွားရယ် .. ပြောချင်တာက အဘွားမြေးက အရမ်း အသန့်အပြန်ကြိုက်တာ ..”

“ငါ့အိမ်က ညစ်ပတ်နေလို့လား .. ဒါဆို ငါ သန့်ရှင်းရေး လုပ် ထားပါ့မယ် .. ငါ့မြေးလေး ဘယ်အရွယ် ရှိနေပြီလဲ .. ကောင်း လိုပဲ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူချောကြီးပဲလား ..”

“သူ ရောက်လာရင်လည်း အဘွား မြင်မှာမှ မဟုတ်တာ ..”

“မမြင်ရလည်း သူ့ပုံစံ အရပ်အမောင်းလောက်တော့ ငါ မြင်နိုင်ပါ သေးတယ် ..”

“ကဲ .. အဲဒါတွေ နောက်မှ ပြောရအောင် .. ဒါဒါ တို့က အဘွား မြေးအတွက်ပဲ လာခဲ့တာ ..”

ဘဒ္ဒါ က ပြန်လှည့်လာပြီး ဒေါ်မေယု ဆေးက ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ကိုခ ပြတင်းပေါက်တွေ လိုက်ဖွင့်လိုက်စမ်းပါ .. လှောင်နေ တော့ အနံ့အသက်တွေနဲ့ ..”

ဒေါ်မေယု မမြင်နိုင်ပေမယ့် နားတွေကတော့ ကောင်းကောင်း ကြားနေပါသေးသည်။

ပြီးတော့ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရှိနေလျှင် လှုပ်ရှားနေ သည့်အရိပ်တွေကိုလည်း မြင်နေရ၏။

ဘဒ္ဒါ ရဲ့ခြေသံနှင့် ပြောဆိုနေပုံတွေအရ ဟိုတုန်းက ကလေးငယ် လေးကို ချီပွေပြီး ရောက်လာခဲ့သော ဘဒ္ဒါ ဆိုသည့် မိန်းကလေးနဲ့ ဘာများ ဆိုင်တော့လို့လဲ ..

“သမီး ပါးနဲ့ လက်မောင်းတွေကို စမ်းကြည့်ပါဦး အဘွားရယ် ..”

မီးလောင်ရာတွေလေ .. အစ်ကိုနဲ့ သမီးကို ပြည့်သျှင် က မီးလောင်
တိုက်သွင်းပြီး သတ်ခဲ့တာ အဘွားရဲ့..."

"ဘာ!... ဘာ ပြောတယ် .. ဒါက မင်းမဲ့တိုင်းပြည်လား .. သင်းက
လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ရအောင် .."

"ဒါပေမယ့် အစ်ကိုမှာလည်း ပြဿနာတွေ ရှိခဲ့တယ် အဘွား ..
အဲ့ဒါတွေကို သူမိန်းမဖြစ်တဲ့ သမီးက အသိဆုံးပါ .. ပြည့်သျှင် ရဲ့အစ်မ
တွေကို အစ်ကို မသတ်ပေမယ့် အစ်ကိုကြောင့် သေခဲ့ကြတာတော့
အမှန်ပဲ .."

"ဘယ်လို!..."

ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ ကောင်း သွားလာ ရှာဖွေနေတာတွေကို ကိုယ်
မမြင်ခဲ့သလို ဘယ်သူမှလည်း မသိခဲ့ကြပေ ...

ထို့ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သည့် သူမက သိနေသည်ဆိုတာကို မယုံ
ကြည်ဖွယ် မရှိပါ ...

ဒါပေမယ့် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ကောင်းနဲ့ ဦး နှစ်ယောက်
စလုံးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖြေမဆည်နိုင် ... ထို့
ကြောင့် ဒေါ်မေယု ညစဉ်ရက်ဆက် ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။

ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြသည့် ဒီမောင်နှမဟာ ဘယ်လိုမျိုးရိုးစဉ်
ဆက်က ဆင်းသက်လာခဲ့ကြသည် ... ဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာသည်
ဆိုတာကို သိနိုင်တဲ့လူ ဒီလောကမှာ သူမ တစ်ယောက်သာ ရှိတော့
သည်ပေါ့ ...

"ချမ်းသာတာတွေကို မက်မောလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် .. ညီမလေးအလှကို
မက်မောတာဖြစ်ဖြစ် - မြို့မှာ လူကုန်ထဲဖြစ်နေသရွေ့ အန္တရာယ်ကြီးတာပဲ
အဘွား .. ကျွန်တော်တို့ တောကို ပြောင်းမယ် .. တောနဲ့ ပတ်သက်လို့

ဘဲ စီးပွားရေးနဲ့ အသက်ဝမ်းကျောင်းပြုပြီး ဖုံးဖုံးဖိဖိ နေမယ် .. ညီမ
နဲ့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ဒီတိုင်း နေသွားနိုင်ဖို့ အဓိကပဲ .."

...

ကောင်း က လူငယ်တစ်ယောက်ပေမယ့် မအာဖြစ်သူ ဖြစ်စေချင်
ညီဆန္ဒအတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့သည်။ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ
အောင် လုပ်ခဲ့၏။

အစ်ကိုက ဒါဆို ညီမဖြစ်သူကလည်း 'ဟင့်အင်း' ဆိုတာ ဘယ်
တော ရှိခဲ့လို့လဲ ...

ဒီလိုမောင်နှမကျမှ ဘာကြောင့် ဤသို့သော အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ တိုးခဲ့
လဲ ...

တွေလေ ကြေကွဲရလေနှင့် ငိုခဲ့ရသည့်အချိန်တွေဟာ ဒေါ်မေယု
ထံ နေ့မှန်းညမှန်း မသိတော့အောင်ပင် ... ထိုအကျိုးဆက်က
ဆုံးတွေ ထိခိုက် ပျက်စီးသွားခဲ့ကြသည်။

အသက်ကြီးသူမို့ အာရုံကြောတွေကလည်း ချို့ယွင်းကုန်ကြပြီဖြစ်
သူကြီးနာ အဖြစ်နဲ့ပဲ ဒီနေ့ထိ ရှိနေခဲ့ရတာ မျက်မမြင်ဘဝနှင့် ...

"ကဲ .. သမီးလည်း ပြန်ရှင်းရဦးမယ့် ပြဿနာတွေနဲ့ လာရင်းကိုပဲ
တော့မယ် .."

"ဟင် .. ဘာလဲ .."

ဒေါ်မေယု ရဲ့ အတိတ်ဆီ ခြေလှင့်သွားသည့်စိတ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်ကို
ဆက်လာသည်။

အခု ရဲ့ကိုယ်မှ ပျံ့လွင့်လာနေသော ရေမွှေးနံ့နှင့်အတူ အသက်ရှူ
တိုက်ပါ ကြားသိနေလျက် ...

"ဘာပြဿနာတွေလဲ ငါ့ကို ပြောပါဦး .."

“အဘွားမြစ်လေး ပြဿနာပဲ ..”

ဘဒ္ဒါ ဆီမှ ‘မြစ်လေး’ ဖြစ်သွားလိုက် .. ‘မြေး ..’ လို့ ပြောလို့ ပြောင်းလဲနေတာတွေကို ဒေါ်မေယု အတော်ကြီး နားစွင့်နေရသည့် အသက်က ကြီးနေသည့်ပြင် သတိတွေ ချွတ်ယွင်းကုန်တာလည်း သူများပြောတာတော့ မကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အတည်ပြုပါ၏။

နားထောင်နေရင်း ဘဒ္ဒါ ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောနေတာတာကို အစကနေ ပြန်ပြန် စဉ်းစားနေရတာ ခဏ ခဏပင် ..

“အဘွား ..”

“ဟေ .. ဘာတုံး ..”

“အဘွားမြေး အရမ်းဆိုးတာ သိရဲ့လား ..”

“မသိဘူးလေ .. ပီစီနောက်တောက်လေးတည်းက ငါမှ မသိတော့တာ .. ငါ ချိပိုးထိန်းနေတုန်းက အကောင်းပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို မိဘမဲ့လေးမို့လို့ ..”

“ဟဲ့ .. အမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲအေး .. ဘယ်နှယ် ရမှာလဲ .. ဖတစ်ဆိုးလို့ ပြောစမ်းပါ ..”

“ဪ .. အင်းလေ .. အဘွား နားလည်ရင် ပြီးတာပဲ ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အေး .. ဇေယျဒိပ် နိမိတ် တဲ့ .. မပြောတော့တာကို မပြောရဘူး .. ငါ့မြေးလေးမှာ အဖေ မရှိတော့ပေမယ့် .. ပါသေးတယ် .. ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ ..”

ဒေါ်မေယု ပွစိ ပွစိ ရေရွတ်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေတာကို ကာ ဘဒ္ဒါ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထပ်မံလှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လျက် .. တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေခဲ့သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ကတုံးဆံပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ့နှင့် ပါးရေ ရေတွေ ရွဲနေပြီဖြစ်သော ဒေါ်မေယု ရဲ့ ရောအိုမျက်နှာပေါ်မှာ စူးစူးနေခဲ့၏။

“ငါ့မြေးလေးတွေ သေကံ မကောင်းခဲ့ကြတာ .. မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ကြတာ .. နောင် ဘဝဆက်တိုင်း အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ လွဲပါစေ .. ဖယ်ပါစေ ..”

“အဘွားရယ် .. အဘွား အဲဒီလို ပြောချင်တာတွေ ကရားရေလွှတ်နေတတ်လို့ အဘွားမြေးကို ဒီ မလွှတ်ရဲတာ ..”

“ဟင် .. ငါ့ကြောင့် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခုတောင်မှ အဘွားမြေး က လက်သိပ်ယဉ်တာ .. အဖေနဲ့ အဒေါ်ကို သတ်တဲ့လူ ဘယ်သူလဲ .. သူ သွားသတ်မယ်နဲ့ ..”

“ဘုရား! .. ဘုရား .. မလုပ်ရဘူး .. မလုပ်ရဘူး .. အကဲ့အလှည့် မလုပ်စေနဲ့ နော် .. ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားမှာ ဖြစ်လာသမျှက တန်ဖိုးရှိအကျိုးပဲ .. ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်း .. ကလဲ့စားချေ ချေဆိုတာ သံသရာကို တောင်းတာပဲ .. ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော် .. မြေးကို ..”

“သမီးတို့က ထိန်းထားကြတာပါ .. ဒါပေမယ့် အဘွားဆီ ရောက်တာ သူ ထောင်ထဲ တန်းရောက်မှာပဲ ..”

ဒေါ်မေယု ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားရှာသည်။

“ဟုတ်တယ် .. မှန်တယ် .. ငါ မကောင်းပါဘူး .. ငါ့ပါးစပ်ကို ခြင်း မထိန်းနိုင်ဘူး .. စကားပြောရမယ့်လူ မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း ပြောချင်တာ ပြောနေတတ်တာ အကျင့်ပါနေလို့ပါ ..”

ဘဒ္ဒါ နဲ့ ယကွ တို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။ ဘဒ္ဒါ သူမ ပြောချင်တာကို လိုရုံမရောက်နိုင်သဖြင့် စိတ်ပျက်သည့်မျက်နှာဖြင့် ဖြစ်နေလျက် ...

“အဲ့ဒါတွေ အဘွား သိနေဖို့ပဲ လိုတာပါ .. ဒါဒါ တို့က အဘွား မြေးကို ဒီထက်ပိုပြီး ဆိုးမသွားအောင် ဓနည်း ထိန်းနေရတာ .. အဘွား က ခေါ်မလာရ ကောင်းလား .. ပေးမတွေ့ရ ကောင်းလား ထင်နေတာနဲ့ စိုးတယ် ..”

“ထင်တော့ မထင်ပါဘူးအေး .. ဒါပေမယ့် ခုလို ခဏ ရောက်နေတာ တုန်းတော့ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် တွေ့ချင်တာပေါ့ .. ကောင်း ရဲ့သား ..” ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ မျက်နှာလေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့လက် ခြေတံလေးတွေဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ကြည့်ချင်တာ ..

ဒေါ်မေယု က မျက်နှာကို စမ်းကိုင်သလိုမျိုး သူမ တကယ် ကြည့်နေသလို လက်တွေ မြောက်၍ စမ်းပြနေ၏။ ပြီးတော့ လက်တွေ လက်ဖျံတွေဆီ စမ်းနေသလိုမျိုး လက်တို့ တရွေ့ရွေ့ ကိုင်တွယ် နေရင်း ...

“ငါ့မြေးလေးကို တွေ့ချင်လိုက်တာ .. တွေ့ရင်လေ .. လောက်ပဲ တွေ့ရရင် ငါ သေပျော်ပါပြီ ..”

“ခုနေ အဘွား မရှိတော့ရင် သော တော့ ခွက်ဆွဲတောင် ကိန်းပဲ အဘွား ..”

“ဘယ်လို .. ဘယ်လို .. အမလေးလေး .. ငါ့မြေးက တောင် နွယ် အေး .. ဒီလို ဖြစ်စရာလား ..”

ဒေါ်မေယု ဆတ်ဆတ်ခါ ထပြောတော့ ဘဒ္ဒါ စူးစိုက် သည်။ တကယ်ဆို ဒေါ်မေယု က နို့ထိန်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်

ကောင်း တို့ မောင်နှမအပေါ်မှာ တကယ် မိခင် ဘိုးဘွားလို သံ ဘာစဉ်ကြီးနေတာက အံ့သြဖွယ်ပါ ..။ ထို့ပြင် ဘယ်လောက်ထိ သစ္စာ ဆင့်သိတဲ့ ကျေးကျွန်ကောင်းလဲ ..။

သူမစိတ်ထဲမှာ အထင်ကြီး လေးစားခြင်းက တစ်ဖက် ..။ ဒေါသစွက်နေတာလည်းရှိတာ ငေးကြည့်ရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ ခေါင်းခါမိ သွားတာ ..။

“အဘွားမြေးက ကားပြိုင်ပွဲ ဝင်မယ်ချည်းပဲ လုပ်နေတာ .. ကား ပြိုင်ပွဲပါမိလို့ ဟိုတစ်နှစ်ကလည်း ထိခိုက်မိခဲ့တာ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကုခဲ့ရတာ ..”

“အို .. ဟုတ်တယ် .. အဲ့ဒါ မလုပ်စေနဲ့တော့ ..”

“ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါ မလုပ်ရရင် သူ စိတ်ငြိမ်အောင် ဂျပန်မှာ ဆတ်အသွယ်တွေ ရှိတယ်တဲ့ .. အဲ့ဒါ မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ ဂျပန်ကုမ္ပဏီ ပေါင်းပြီး စီးပွားရေး လုပ်ချင်တယ် .. အရင်းအနှီးထုတ်ပေးတဲ့ ..”

“စီးပွားလုပ်မယ်ဆို ကောင်းတာပဲအေး .. ထုတ်ပေးလိုက်ပေါ့ ..” ကိုယ့်အကွက် ဝင်လာပြီမို့ ဘဒ္ဒါ က မဲ့လိုက်တာ ...

“သမီးမှာ ဘာရှိလို့လဲ အဘွားရယ် .. အစ်ကိုကိုယ်တိုင်က သူညီမ ခြင်းကြောင့်သွားရှာမယ်ဆိုပြီး သမီးကို လက်ထပ်ထားပေးမယ့် တင့် ခင်းတင့်တယ် ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲ့ဒါတွေ ပြန်ပြောမနေပါနဲ့ ..”

“လိုအပ်လို့ ပြောတာပါ .. သူ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတော့ ကလေး ထားနဲ့ သမီး ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလဲ .. သူ ထားသလို သားသလောက်လေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်ခဲ့ရတာလေ .. ဘယ်သူ့ဆီ ပြေး နှုန်း မသိ .. ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်း မသိနဲ့ အဘွားကို နှစ်စဉ်လို

သိရတော့ သမီး တောင်းစားရတဲ့အဖြစ် ရောက်တော့မို့ တဲတဲ
ရယ် ..”

“တောင်းစားရမယ့်လူမျိုး မဟုတ်လို့ ငါတို့ ဆုံကြတာပေါ့ကွာ
ပြီးတော့ မိန်းမတစ်လောက်ဟာ အားနဲ့သူပဲဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဘဝကို
မျှော်လင့် မစဉ်းစားရဘူး .. မိန်းမဟာ မိန်းမသား မှန်ပေမယ့် မိခင်
ယောက် ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီမိန်းမဟာ သူ့ကလေးအတွက်
ကောင်းပဲ ..”

စူးတဲ့လူက ဒါတွေကျတော့ ပြောလိုက်တာ ချောလို့ပါလား
ကိုယ့်စကား လိုရာမရောက်ခင်မှာပဲ လမ်းစပြတ်သွားရတာ
ဘဒ္ဒါ စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လာ၏။

“မိခင်ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ ခြေဦးတည်ရာ မဟုတ်
ဘူး .. အဲဒီ ခြေလှမ်းတွေက ရဲရဲတောက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ခြေလှမ်း
ဖြစ်ရမှာ .. ငါ ရှာဖွေတာ သူ စားဖို့ပဲဆိုပြီးတော့ တောင်းရမ်းကျွေး
ကလေးက အနာဂတ်မှာ သူတောင်းစားလေးပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့
ဘူးလား .. နောက်ဆုံး သမ္မာအာဇီဝပဲဆိုပြီး သူများအိမ်သာကွင်း
အလုပ် လုပ်ပါစေ .. ဒီကလေးရဲ့ အနာဂတ် တောက်ပနိုင်ဦးမှာလား

“အဲဒါတွေကို သမီး သိတယ် ..”

“သိရမှာပေါ့ .. ကောင်း ရဲ့နို့ ဖြစ်လာတည်းက ဒီအသိ
ရှိနေမှာပဲဆိုတာ ငါ ယုံပြီးသားပါ .. သမ္မာအာဇီဝအလုပ်က ကောင်း
မယ့် အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာ ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်မှာတော့ ခြွင်း
တယ် .. ညည်း ခုလို အသိတွေ ရှိနေတာကိုက ငါ့မြေးလေးရဲ့
ကြောင့်ပါအေ ..”

ဘဒ္ဒါ က မထိတထိ ပြုံးရင်း ဆံပင်တွေကို လှလှပပ

ဆင်နေ၏။ ပြီးတော့ ယကွ ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သွားတွေပေါ်အောင်
သိပ်သည်။

ယကွ က စူးစိုက်ကြည့်နေပေမယ့် မရယ် မပြုံး ဒီတိုင်း ..

“အဘွား ပြောချင်တာတွေ ပြီးပြီဆိုရင် ဒါဒါ ပြောလို့ ရပြီလား..”

“ဟေ .. ဟုတ်လား .. ပြောလေ .. ဒါပေမယ့် နိမိတ်မရှိတာတွေ
မပြောနဲ့ နော် ..”

“ပြောချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး .. စိတ်တွေ ရှုပ်နေတော့လည်း စကား
အမှားပါတာပေါ့ .. အဘွားမြေးကတွက် အရင်းအနှီး လိုနေတယ်
.. အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ အဘွားဆီကို လာခဲ့တာ .. ဒါဒါ
ဘစိမ်းဆိုပြီး အဘွား မယုံကြည်ရင်တောင် အခု အဘွားမြေး အရွယ်
ထက်နေပါပြီ ..”

“ပေါက်ကရ ဒါဒါ ရယ် .. ငါက ညည်းကို မယုံကြည်စရာလား..
ထိ ညည်း ငါ့မြေးလေးမျက်နှာကို ငဲ့ပြီး နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြု
.. ငါ့ဆီကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တော့ လာပေးတယ် .. ငါ့မြေးရဲ့
ကိုမှ မယုံရင် ငါ ဘယ်သူ့ကို ယုံရမလဲ ..”

“ဒါဆိုလည်း တော်ဝင်မျိုးနွယ်ဆိုတဲ့ အဘွားရဲ့မြေးကို လူတစ်လုံး
တစ်လုံး ရပ်တည်နိုင်သွားအောင် လုပ်ငန်းတစ်ခုလောက် ထည်ထည်
ထူထောင်ပေးလိုက်ပါလား အဘွားရယ် .. ဒါဒါ က မိခင်တစ်
ယောက် ဖြစ်နေပြီ .. ကိုယ့်သားသမီးကို ကြီးပွား တိုးတက်စေချင်
.. ဒါပေမယ့် ဘာမှလည်း မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး .. သူ နားပူတိုင်း
ညွှန်းအမျှ စိတ်ညစ်နေရတာ ..”

“ငါ .. ငါလည်း စိတ်ညစ်တာပါပဲ အေ ..”

မျှော်လင့်တကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည့် ဘဒ္ဒါ မျက်ဝန်းတွေ

အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကြားရပြန်ပြီ ဒီလိုစကားတွေ ..

“ငါက ကလေးထိန်းတစ်ယောက်ပါ .. သူတို့မောင်နှမနဲ့ အတူ ရှိနေတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေကိုပဲ ငါ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတာ .. အဲဒါနဲ့ ညည်းကို ပေးပြီးပြီလေ .. ကျန်တာတွေ ရှိမရှိ ငါ တကယ် မသိဘူး ..”

“အဘွားပဲ ဒီထက်မက ချမ်းသာတာတွေ ရွတ်ပြနေတာပဲ ဒါဒါ ကတော့ အဘွား ဖုံးကွယ်နေတယ်လို့ပဲ ထင်နေမိပြီ ..”

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါကွယ် .. အဲဒီလောက်ထိ အဘွား မသိတာ အမှန်ပါ ..”

“ဒါဆိုလည်း စံအိမ်ကြီးပေါ်က သော့မရှိတဲ့အခန်းတွေကို လိုဖွင့်ရမလဲ ဆိုတာတော့ ..”

“သော့မှ မရှိတာ .. ငါက သော့ ဘယ်က ရှာပေးရမှာလဲ ဒါဒါ တံခါးတွေ ရှိပေမယ့် သော့ခလောက် မရှိ .. ခလုတ်မရှိတွေ မှီလား အဲဒါ သခင်ကြီးတို့နဲ့အတူတူ နေကြစဉ်တည်းက အဲဒီအခန်းတွေ ဒီငိုင်း မြင်နေခဲ့ရတာ .. ဘုရားခန်းနဲ့ တွဲလျက် အခန်းကြီးက အဲဒါ ဘဏ္ဍာတိုက်ပဲ .. ဖွင့်မရတာကိုတော့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဘဏ္ဍာတိုက် မီးမလောင် မပျက်မစီးနိုင်လည်း စီရင်ထားတယ် .. အဲဒါ အခန်းဆိုတာထက် မီးခံသော စီရင်ထားတဲ့အခန်းဆိုတာလည်း ဒါဒါ သိတယ် .. စံအိမ်ကို မီးတောင် အဲဒီအခန်းကို ဖွင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟဲ့ .. ဘယ်လိုပြောလိုက်တာတုန်း .. ကလေး အမွေဆက်ခံ အိမ်ကြီးကို ဒါဒါ ရယ် .. ညည်းနယ် ..”

စိတ်က ရူးသလို ပေါသလို အပြောင်းအလဲတွေ မြန်ဆန်

မှန်မည် .. ဒါပေမယ့် ကောင်းတဲ့စကား မကောင်းတဲ့စကားလောက်ကို တော့ ခံစားနိုင်ပါသေးသည်။

ရောက်လာတည်းက ဒါဒါ တစ်ယောက် ကောင်းတဲ့စကား ပြောခဲ့တာ မရှိသေးပေ .. ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို ညာနေတယ် ထင်လို့လား ..

“အဘွား ဘာမှ မတတ်နိုင်တာ အမှန်ပဲဆိုရင်တော့ သော့ ကို ဘယ်လိုမှ ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ထိန်းလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး .. မရှိဘူးပြောလည်း ယုံမှာမှ မဟုတ်တာ .. သူ လိုချင်တာ မရရင် သူ ထင်သလို ရွဲမှာ ကျိန်းသေပဲ ..”

“ကလေးတုန်းကတောင် ထိန်းကျောင်းနိုင်ခဲ့သေးတာ ဒါဒါ ရယ် .. ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ပြောရင် ပိုပြီး နားလည်ရမှာပေါ့ .. ငါ့မြေး ငါ့ဆီကို လွှတ်လိုက်စမ်း ..”

“ဪ .. အဘွားကျမှပဲ ဆုံးမတတ်နေတာမှ မဟုတ်တာ အဘွား ရယ် .. ဒါဒါ က သူ့အမေပါ ..”

“အမေ အူဖေအပေါ်မှာ ဆိုးနဲ့နေကျ ကလေးက တခြားလူ ပြောတာကျမှ နားဝင်သွားတတ်တာတွေ ရှိတယ်ဟဲ့ .. အဲဒါမျိုးက ညည်း ပြောတာတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ အဘွားရဲ့ ..”

“ကဲ .. အဲဒါတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦး ..”

ဒေါသအလျောက် ပြောမိတော့မည်စကားတွေက ယက္ခ ကြားဝင် ဖြတ်ပြောလိုက်တာကြောင့် စကားရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

ယက္ခ က ဘဒ္ဒါ ကို ဆက်မပြောတော့ဖို့ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ဟဲ့ ..

“အဘွားကို စားစရာ ပါလာတာတွေ ပေးလိုက်ပါဦး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ဗိုက်အရမ်းဆာနေတာ .. နင်တို့ ငါ့ကို ပဲဟင်း
တွေတော့ မကျွေးနဲ့တော့ နော် ..”

“ပဲဟင်းက အာဟာရလည်း ဖြစ်တယ် .. အဘွားနဲ့လည်း သင့်
တင့်တယ်လေ .. ဒီပုံတိုင်းသာဆိုရင် အဘွားရော သမီးတို့ရော .. ပဲဟင်း
တောင် စားနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး .. သမီးက ရှာလိုက် .. အဘွားမြေးက
ဖြုန်းလိုက် ..”

“မိဘရှာတာက သားသမီးအတွက်ပဲအေ .. ကိုယ့်မိဘဘိုးဘွား
တွေတုန်းကလည်း မိဘအမွေကို တိုးပွားအောင် ရှာဖွေပြီး သားသမီး
အတွက် ရပ်တည်ခဲ့ကြတာပဲ ..”

“အဘွားပဲ ပြောတတ်တယ်နော် .. သူများ စီးပွားရှာတာက
ယောက်ျားတွေလေ .. မိန်းမရှိလို့ ရှိရင်လည်း မောင်တစ်ထမ်း မယ်
တစ်ရွက် ရှာကြမှာပေါ့ .. သမီးက မုဆိုးမ .. သူ့အဖေက သူဌေးဆိုပြီး
ခုံးကြမ်း သုံးလာတဲ့ ကလေးကို ခုကျမှ ဘယ်လို ဘရိတ်အုပ်ရမလဲ..”

“အဲ့ဒါ ညည်း လိုတာပေါ့အေ ..”

“ဘာရယ် ..”

“ကလေး ဘယ်လိုကြီးပြင်းလာသလဲဆိုတာ မိဘ သွန်သင်တဲ့
အပေါ်မှာ မူတည်တယ် .. သူဌေးဆိုတိုင်းပဲ စိတ်ကြိုက် အိတ်နှိုက်သုံးခွင့်
ပေးထားလို့ ဘယ်ရမလဲ .. ပစ္စည်းသင်္ခါရ လူသင်္ခါရ..”

ဘဒ္ဒါ မျက်နှာ နီရဲလာ၏။ ယက္ခ က အနားရောက်လာပြီး ဘဒ္ဒါ
ကို တစ်နေရာ လိုက်ခွဲဖို့ မေးဆတ်ခေါ်သည်။ ဘဒ္ဒါ ကလည်း မကျေ
မနပ်နဲ့ပဲ ထရပ်လိုက်၏။ သို့သော် ..

ရောက်တည်းက ချပေးထားသည့် မုန့်ပဲသရေစာအိတ်ကို ဒေါ်မေ
ယု က ခပ်စမ်းစမ်း နှိုက်နေရင်း ပါးစပ်ကလည်း ...

“ဖိုးထွန်း ယူယူလာတဲ့ မုန့်မျိုးတွေလည်း မပါဘူး .. ငါက အဲ့ဒါ
တွေကို ကြိုက်တာ ..”

“ဘယ်လို!.. အဘွား ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ ..”

“ဖိုးထွန်း .. ဖိုးထွန်း ..”

“ဘယ်က ဖိုးထွန်း လဲ .. သူက ဒီထိ ရောက်လာတာလား ..”

“ကောင်း ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ .. ဒီမှာ သူ ဝင်ထွက်ဖူးမှာပေါ့ ..
ညည်းတို့ဆီကိုရော ဘယ်သူမှ မလာဘူးလား .. အေးလေ .. ဘယ်
လာမလဲ .. အဲဒီအိမ်က သခင်မလေးတို့အိမ်ကိုး .. သူ ဒီကို ပါလာတည်း
က ဘယ်သူမှမှ အဝင်အထွက် မရှိတော့တာ ..”

ပြောချင်တော့လည်း အရူးတစ်ယောက်လို တစ်ယောက်တည်း
တတွတ်တွတ် ပြောနေတတ်၏။

ဘေးက ရပ်ကြည့်ရင်း ဘဒ္ဒါ ဒေါသတွေနဲ့ အံတကြိတ်ကြိတ်
ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲ့ .. ဒါဒါ .. ဒါဒါ နဲ့ မောင်ခ တို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ..
စံအိမ်ကြီးဘက်ကို မသွားကြနဲ့ နော် .. ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ဟိုရှာဒီရှာ လုပ်တာ
မကောင်းဘူး .. ငါ့သခင်မက ဒါမျိုး သိပ်မုန်းတာ ..”

“တွေ့လား ကိုခ .. နင် မကြားဘူးလား .. ဒါ အရူး မဟုတ်ဘူး..
လူဝါးဝတာ ..”

“မရူးပါဘူး .. မရူးလို့ စကားတွေ ပြောနေတာပေါ့ .. ဒါပေမယ့်
ဒါ ပြောဆိုပုံတွေကြောင့် ဒီအဘွားကြီး ဓာတ်ပေါက်သွားလိမ့်မယ်..
သူ မရူးဘူးဆိုတာ သိရင် ပြောတာဆိုတာကို ထိန်းမှပေါ့ ..”

“ဘယ်အချိန်ထိ ငါ ထိန်းချုပ်နေနိုင်မှာလဲ .. ဒါကို အခု ရမှ
ဖြစ်မှာ .. ဒါကြောင့် ငါ အရာရာကို ချုပ်တည်းနေခဲ့ရတာ .. ဟိုအရူးက

တစ်မျိုး .. ဒီအရူးက တစ်မျိုး .. ခုတစ်ခေါက်မှ ရတနာတွေကို မရရင် ဟိုဟာမကို လက်စတုံးပစ်တော့မယ် ..

“အဲဒီလို မရဘူးလေ ..”

စကားပြောရင်း အကြောင်းအရာတွေ ပါလာကာ ဒေါ်မေယု ကြား မှာစိုးတာနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ဖေးတံခါးကနေ ခြံထဲထိ ရောက် လာကြ၏။

“မင်း ဘာသူတော်ကောင်း လုပ်နေတာလဲ ကိုခ .. အခု သော နဲ့ အဲဒီဟာမကို နင် ခွဲရခက်နေပြီလား ..”

“သူကတော့ သူ့အဒေါ်ဆိုပြီး သက်ဆိုင်တယ် ထင်နေတာလေ.. သော ရဲ့စိတ်ကို မဒါ အသိဆုံးပါ .. ခုကျမှ ကျွန်တော်တို့သဘောနဲ့ ဖျက်လို ဖျက် .. ပြင်လို ပြင် လုပ်လို့ မရဘူး ..”

“ဘာလို့ မရမှာလဲ .. ငါတို့ လိုချင်တာ ဟောဒီ စံအိမ်ကြီးထဲက ရတနာတွေ .. ငါ လိုချင်တာရဖို့အတွက် မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစား ရမှာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ဒီလောက် အချိန်တွေ စောင့်ခဲ့ပြီးမှ တစ်ရက် တစ်ညတည်းနဲ့ သဲထဲရေသွန် အဖြစ်ခံလိုက်ရမှာလား .. အဘွားက မဒါ ကို ကိုကောင်း ရဲ့ဇနီးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အရမ်းကို နွေးထွေး ပါတယ် .. သူ တကယ် ဖုံးထားတယ်ဆိုရင်လည်း မဒါ အလိမ္မာသုံး တတ်ရင် အနွေးအမြန် ပေါ်လာမှာပဲ .. ဒါမှမဟုတ် သော နဲ့ အဘွားတို့ တွေပေးကြည့် ..”

“ဘာ!.. ပြောတယ် ..”

“သော ကို မြင်လိုက်ရင် တစ်မျိုးပြောင်းသွားနိုင်တယ်လေ .. အခု သူ့ရဲ့သွေးရင်းသားရင်း တစ်ယောက်မှ ..”

“ကိုခ .. နင် စကားပြောတာ အရမ်းကို သမုဒယဆန်နေပြီ နော်.. ငါ့ရင်ထဲမှာ ကဗျာတွေ .. အလင်္ကာတွေ မရှိဘူး ..”

“မဒါ ..”

“မပြောနဲ့ .. ငါ သိတယ် .. သွေးသားလို့ ပြောရအောင် သူက သူရဲကောင်း နဲ့ ဘာတော်လို့လဲ .. ဟောဒီစံအိမ်ကြီးက ကျေးကျွန်တစ် ယောက်ကို ငါက ဒီထက် ဘယ်လောက်ထိ ချောမော့ ပေါင်းသင်းရဦး မှာလဲ ..”

“ဒါပေမယ့် သူ သိထားတာတွေ ကျွန်တော်တို့မှ မသိတာ .. ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း သူ့အရှင်သခင်တွေ မြှောက်စားခဲ့တာက သူရဲကောင်း တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ထိန်းကျောင်းနိုင်တဲ့ အုပ်ထိန်း သူအဖြစ်နဲ့လေ .. သူ့လက်ထဲမှာ လုပ်နိုင်ခွင့်တွေ ရှိခဲ့တယ် .. အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သော ကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ မွေးမြူနိုင်ခဲ့တာ.. ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုနေနိုင်ခဲ့တာလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ ..”

“အို .. မလိုဘူး .. ငါ ဒီတစ်ခါမှာ အကြောင်းထူးမှ ဖြစ်မှာ .. ဒီ တစ်ခါ သက်ပြင်းချပြီး လှည့်ပြန်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. ငါ့မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး .. လုပ်ငန်းထဲမှာ ထည့်သမျှတွေကလည်း မြှုပ်နေ တာချည်းပဲ ..”

“အဲဒါက မဒါ ကိုယ် မကျွမ်းကျင်တဲ့ ရှယ်ယာဈေးကွက်တွေမှာ ဝင်ကစားတာကိုး .. ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်မှ .. ရှယ်ယာဈေးကွက်တွေမှာ နာမည်ကျော်မှ လူချမ်းသာစာရင်းဝင်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန် တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ..”

“တော်တော့ ကိုခ .. နင် ငါ့ကို မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြန်ရာ မလိုဘူး .. နင် ငါ ခိုင်းထားတဲ့ အပိုင်းကိုသာ နိုင်နင်းအောင် လုပ် ..”

နင့်မှာလည်း ခံစားချက်တွေ ရှိနေသလို ငါ့မှာလည်း ရင်နဲ့မဆုံအောင် ရှိတယ် .. ငါတို့ရဲ့ ခံစားချက် ဖြစ်ပေါ်လာပုံ အကြောင်းရင်းတွေလည်း တူရင် တူနေနိုင်ပေမယ့် လားရာအရပ်တွေကတော့ ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်ဘူး ..

ယကွ က တည်ငြိမ်လွန်းနေသည့် မျက်နှာ အေးစက်စက်နှင့် တစ်နေရာကို ငေးနေခဲ့၏။ ဘဒ္ဒါ က စိုက်ကြည့်ပြီး အနားကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားကာ ...

“ဦးဆောက်ပန်း ကို ဒီနေ့ထိ ငါ မသတ်ဖြစ်အောင် အကြောင်းပြချက်တွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ တားဆီးခဲ့တဲ့ နင့်ရဲ့ရင်ထဲကို ငါ မမြင်နိုင်ဘူး မှတ်နေသလား ..”

ယကွ က မလျှပ်မယှက်နှင့် ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နေ၏။ ဘဒ္ဒါ က မဲပြုံးတိုနှင့် ...

“ငါကတော့ နင့်ကို ဂရုစိုက်လို့ မသတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်.. မလိုအပ်သေးလို့ .. အခု နောက်ထပ် ပါလာတဲ့ ဖိုးထွန်း ဆိုတဲ့နာမည်ကို နင် စုံစမ်းရမယ် .. သူက ဘယ်သူလဲ.. ဒီထိ ခရီးပေါက်လာတယ်ဆိုတာ ဒေါ်မေယု ရဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲထိ ဘာကိစ္စလဲ .. ဒီည အဖြေ သိချင်တယ်..”

“မဒါ က သော နဲ့ မတွေ့သေးဘူးလား .. မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေပြီး သူ့ကို မတွေ့ဘဲနေတာ သိသွားရင် ..”

“အဲ့ဒါ မင်း မပူပါနဲ့ .. ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ငါ သိတယ် ..”

“မဒါ ..”

ဘဒ္ဒါ စကားစဖြတ်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တာနှင့် ယကွ က လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်တို့ အတွင်းစကား ပြောစရာ ရှိသေးတယ် ..”

ဘဒ္ဒါ က ယကွ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် ငုံ့ကြည့်ပြီးမှ ရုန်းထွက်လိုက်ကာ ...

“အခု အတွင်းစကားတွေ ပြောနေတာပဲ .. နောက်ထပ် ဘာရှိသေးလို့လဲ ..”

“ကျွန်တော်နဲ့ မဒါ အကြောင်း ..”

“မင်းနဲ့ ငါ့အကြောင်းက ရှိတော့ရှိခဲ့ပေမယ့် အခု ကိုယ့်စိတ်ကူးကိုယ့်အတွေးနဲ့ ဒါရိုက်ရှင်တွေ လွဲနေပြီ ကိုခ ..”

“မဒါ က အဲဒီလို ခွဲထွက်ခဲ့တာပါ .. ကျွန်တော်တို့ တစ်လွဲစီ တွေးခေါ်နေသမျှ ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ အကောင်အထည် ပေါ်လာဖို့ မလွယ်ဘူး ..”

ဘဒ္ဒါ က သူ့စကားကြားမှ သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံး၍ ...

“ငါကတော့ မင်းနဲ့ ပူးပေါင်းနေသရွေ့ ငါ ဖြစ်ချင်တာ ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ ..”

နှစ်ယောက်၏ စကားသံတွေ ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ အချိန်စက်ဝိုင်းကြီး မပြီးမဆုံးနိုင် လည်ပတ်နေသရွေ့တော့ ..

အခန်း (၂၆)

လည်ပတ်နေသည့် ရာသီစက်ဝန်းက နှေးသည်မြန်သည် မရှိဘဲ အချိန်မှန် ဒီနေရာ - ဒီအချိန်သို့ မပျက်မကွက် ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ဘက်က မှတ်သားနေခဲ့ရသည့် ကြိမ်နှုန်း အမှတ်အသားတို့သည်သာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် မြင့်တက် များပြားလာခဲ့ရာ ဒီနှစ်ဆိုလျှင် ဦး သူ့ဘဝထဲက နုတ်ထွက်သွားခဲ့တာ နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီ။

“ဆရာ.. အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ..”

“အေး ..”

ဒီအချိန်ကာလကို ရောက်လာတိုင်း သူ ဘယ်ရောက်နေနေ ဒီမြို့ကြီးကိုပဲ မဖြစ်မနေ ရောက်အောင် ပြန်သည်။ မီးလောင်ရာများနှင့် ထိုအဆောက်အအုံပျက်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှာပဲ တစ်နေကုန် ထိုင်ပြီး အရက်သောက်သည်။

တစ်ခါတလေ မှောက်ကျ မေ့မြောသွားတတ်ခဲ့ပြီး .. တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဖန်ခွက်တစ်ဝက်တောင် မကျဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့တာလည်း ရှိသည်။

အစိုးမရသည့် ကိုယ့်စိတ်တွေကို ဘာချွန်းနဲ့မှ ထိန်းအုပ်မနေဘဲ လိပ်စွာ ခံစား တွေးငေးခွင့် ပေးထားခဲ့သည့် နေ့တစ်နေ့ပါ..။

သစ်ပင်အုပ်ကြီးရဲ့အောက်မှာ မဖွင့်ဘဲ ဒီတိုင်းရှိနေသည့် ရောင်စုံပြီးတစ်လက် ရှိသည်။ ဒါက အမှတ်တမဲ့ မိုးရွာတတ်မှုကြောင့် ဖြစ်သင့် ပြင်ဆင်ထားတာ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ နိုင်လွန်ဇာပါးလေးတစ်ထပ်ကို သစ်ပင်အောက်မှာ ဖြန့်ခဲ့၏။ ဒါကတော့ ပြင်ဆင်ထားသည့် စားသောက်ဖွယ်တွေပေါ်ကို ငိုထက်က အမှုန်အမွှားတွေ ကျမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။

သူ ထိုင်လိုက်တော့ နိုင်ငံခြားအရက်တွေနှင့် စားစရာ အမြည်းအစ တီလုံး စီစဉ်ပေးထားတာ အားလုံး ပြည့်စုံနေပါ၏။ သို့

“တီလုံး ..”

“ဤ - ဆရာ ..”

အတူတူ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး လိုအပ်တာရှိသေးလျှင် လုပ်ကိုင်ပေးမိမိ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သွားတော့ ဆိုလျှင် ထွက်သွားမလို့ပေမယ့် သျှင် က ခေါ်လိုက်

“ဆရာ ဘာလိုအပ်လို့လဲ -”

“နံရံမှာ ဘာလဲ ..”

“ဟဲ့..”

“ဦးစိုက်ကြည့်နေရာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“အင်း .. ဟိုဘက်ထောင့်မှာ ဘာလဲ ..”

“အခုမှာ သွားလာလုပ်ကိုင်နေခဲ့တာ တစ်မနက်လုံးတောင်မှ

ဆိုပြင် သူငယ်တို့က သူတော်မူပါလာရာ နံရံတော်ကို ရောက်
တော့ ထိုအရာကို နှစ်ယောက်စလုံး မြင်လိုက်ကြ၏။

သျှင် မျက်နှာမှာ အေးစက်တင်းမာမှုတွေ ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့ပြီး မြို့ကို ရုတ်တရက် မနက်အံ့ ထိုမြားတ၏ လားရာအရပ်ကို မျက်လုံးက ရာဇဝေ့ ရောက်ရှိသွား၏။

“မင်း မလွယ်ဘူး ထင်တာတွေကို သူ့ လွယ်လွယ်လေး လွှဲ
လိုက် ဒါ မင်း ရှေ့ကို ရောက်ချေပြီ ..”

ထိုပုံဟာ ...
“ဆရာပုံပဲ -”

ပြီးတော့ အောက်မှာ စာပိုဒ်လေး ရေးထား၏။

စာကို သူပါ မြင်နေရသဖြင့် စာလုံးချက်ဝန်းတွေ တပြည့်ဖြည်း
ညယ်လာခဲ့ရင်း ...

သည့် မျက်စိအစုံသည် စိုက်ကျနေသည့် မျက်စိတစ်ခုသာရှိက

...သို့ရောက်သောအခါ၌ အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။

ကြောင်း မရှိဘူး .." လူနီနီက ဝမ်းသာလှစွာ ပြောခဲ့ပြီးနောက် အောက်က အောက်က

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နှစ်ချိန်အားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

[illegible]

“အခုကတော့ ဘာလဲ”

ဆရာ နောက်ထပ်ပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း တီလုံး မယုံနိုင် -
 ဆရာ ဘာပြောလိုက်မှန်း သိသည်။ ဆရာ အဲဒီလို ကွက်ကျော်မြင်တတ်
 တာတွေကိုလည်း မယုံကြည်လို့ မဟုတ် -
 သို့သော် ဒါက ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား -
 "ဆရာက ဟိုကောင်ကို ပြောတာလား -"
 သျှင် က မဖြေ -
 "ဆရာရယ် .. ဒီကောင် ဆရာကို မကျေနပ်ချက်နဲ့ သစ္စာဖောက်
 သွားတယ်ဆိုရင်တောင် သူရဲကောင်း ရဲ့ဘေးကို ရောက်သွားတဲ့အထိ -"
 "သူရဲကောင်း က မရှိတော့ဘူး -"
 "ဒီကောင် မိန်းမရဲ့တာ .. ဒီကလေး ကျန်ခဲ့တာကို သူက
 အဲ့ဒါ .. ဖြစ် .. ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာ -"
 သျှင် မျက်လုံးတွေ ရောက်လာတော့ တီလုံး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား
 ကာ -
 "ဒီလိုပါ ဆရာ .. ဒေါ်မေယု ကိုယ်တိုင် ပြောနေလို့ .. ပြီးတော့
 ဆရာကို ဒီကောင်လေး တကယ် ပြုံးချက်နဲ့ နှောင့်ယှက်နေတာ
 ဆက်စပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်တဲ့စာရင်းထဲ ထည့်ရပေမယ့် တာနော နဲ့
 ကောင်း ပေါင်းစည်းသွားတဲ့အထိ ဖြစ်ဖို့က -"
 "မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်လို့လား -"
 "ဟို -"
 "မင်း သွားတော့ -"
 "ဗျာ!..."
 ပြည့်သျှင် က ထပ်မပြောတော့ပါ။ တီလုံး ကလည်း တစ်ခု
 ထပ်မမာတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။

သျှင် နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရင်း နံရံမှာ ထွင်း
 ဆက်ကျန်ရစ်သည့် မြားဒဏ်ရာနှင့် အင်္ဂါတောအစတွေကို လက်ချောင်း
 ဆွဲနဲ့ ပွတ်သပ်ကိုင်သည်။ ပြီးတော့ မြားတံကို ပြန်ငုံကြည့်ရင်း ကိုယ့်ဆီ
 ခို လက်နက်တွေ ရောက်လာခဲ့သည့် အကြိမ်ရေတွေကို တွေးမိခဲ့၏။
 "အခု ခင်ဗျားကို မထိဘူးမှီလား .. ဒါပေမယ့် လွဲချော်သွားတာ
 ဆရာ မဟုတ်ဘူး နော် .. ကျွန်တော့်လက်က ပစ်မှတ်ကို လွဲတယ်ဆိုတာ
 နှိမ့်ဖူးဘူး -"
 "ဒါ ဘယ်သူ ပစ်တာလဲ -"
 "ကျွန်တော် -"
 ဓားတစ်လက်နှင့် မြားတစ်စင်း -
 ပစ်လွှတ်သူ၏ မျက်နှာသည် တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ကာ လက်
 ဆံတို့၏ နောက်ကွယ်က ထွက်လာတိုင်း စိန်ခေါ်နေသော မျက်ဝန်း
 တွေ သွေးဆာနေသည့် သားရိုင်းတစ်ကောင်နှင့်လည်း တူ၏။
 ဤသူငယ် ချောပါသည်။ ထို့ပြင် သူ မုန်းတီးစက်ဆုပ်သော ထို
 တစ်ယောက်နှင့် ဆင်တူနေတာတွေလည်း ရှိနေ၏။ သူ၏ အပြောအဆို
 အခြေအနေ အကြောင်းအရာများအရ ထိုသူ၏ ရင်သွေးရတနာဖြစ်
 ကြောင်း အထောက်အထားတွေလည်း ခိုင်လုံနေခဲ့ပြီ -
 ဒါပေမယ့် ထိုမျှလောက်ထိ တိုက်ဆိုင်လာခဲ့တာကို မယုံချင် -
 မှန်ကန်မှုတွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်အပေါ်မှာ အပြီး
 ပြီး ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်နေတာက မယုံစရာ မရှိပေမယ့် အံ့သြဖို့
 စင်းသည်။
 ဒီလိုတွေ ရင်ဆိုင်မိကြဖို့က ကိုယ့်ကို ကမ္ဘာမကျေ မုန်းတီးနေသူ
 နေသည်။

ငွေသားလေးစုံနှင့် ကြာသပတေးက နိုင်ငံပိုင် ကုမ္ပဏီမိတ်ဒီဇိုင်း ဖွဲ့စည်း
၂၀၂၄

- အခု စားစရာတွေ ရှိလာတော့လည်း တစ်မျိုးပြု တစ်မျိုး ..

“အဘွားဆီကို ဧည့်သည်တွေ လာသွားတယ် ထင်တယ် ..
“မြေးရဲ့အမေလေ .. ဒါဒါ တို့ လာသွားကြတာ ..”

“ဟုတ်လား .. ဘယ်နေ့ကလဲ .. ဒီလိုမှန်း သိရင် နောက်အကြိမ်
ကျမှ ကျွန်တော် လာပါတယ် .. ကျွန်တော်က အဘွားဆီ မုန့်
တမင်လာဖို့တာ .. လာရင်းကိစ္စတောင် ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး -

“ဪ .. ဟုတ်လား .. ဘာဖြစ်လဲကွယ် .. ရောက်လာတော့
စားရတာပေါ့ .. ကောင်းလေး ရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတည်းက မင်း
အဘွားက မျှော်နေတာ .. ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူး .. ကလေး
ပတ်သက်တာဆိုရင် သတင်းလေးတစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် .. သူတို့ ကိုင်တွယ်
တဲ့ ပစ္စည်း .. ခင်မင်ခဲ့တဲ့ လူ .. ဘာဖြစ်ဖြစ်ကို သိချင်နေတာ ..

“ဒါပေါ့ အဘွားရယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကျတော့
အဘွားရဲ့နောက်က သားသမီးတွေ ကြည်ဖြူပါ့မလား တွေးရသေး
လေ .. ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထွက်တာကို သူတို့က မကြိုက်ဘူးဆို
အဘွားအတွက် အဆင်မပြေတာတွေ ရှိလာမှာ ..”

တီလုံး က လည်း ဒါဒါ ဆိုသည့် အမျိုးသမီးနဲ့ ပတ်သက်
အပိုင်းကိုပဲ စကားထဲ ဆွဲထည့်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခေါက်
ဒါကို သိရမှ ဖြစ်မှာပါ ..

“ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောဘူး .. ဒါဒါ ကတော့ နည်းနည်း နီ
တတ်တယ် .. ဒါကလည်း သူ့ခမျာ အလိုမကျခဲ့တာတွေ များတာ
မိန်းမတစ်ယောက်တည်းက အဖေမရှိတော့ဘဲနဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို
တယ် .. ဒီကလေးကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ် .. မင်း စဉ်းစားကြည့်
တကယ်လို့ မင်း ရောက်လာတုန်း ဒါဒါ နဲ့တွေ့ရင် သူ ပြောတာ
ကို ဗွေမယူနဲ့ နော် ..”

ဒေါ်မေယု က ကြိုတင် တောင်းပန်နေရှာသည်။ ပြီးတော့ တီလုံး
စိတ်ချပေးထားသည့် ပန်းသီးစိတ်လေးတွေကို ပန်းကန်ဆီ ခပ်စမ်းစမ်း
လှမ်းယူလိုက် .. ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဖြူရင်း စကားပြောလိုက်နှင့် ထိကိုင်မိ
သမျှ ပစ္စည်းအတိုအထွာတွေကိုလည်း သိမ်းဆည်းနေသေးသည်။

“သူတို့ အခု မပြန်ကြသေးဘူးလေ .. အဲ့ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ ဒီမှာ
လာဆုံနိုင်လို့ ပြောတာ ..”

“ကျွန်တော်က ဧည့်သည်ပဲ အဘွားရယ် .. အိမ်ရှင်ကို ဘာဖြစ်လို့
ပြန်ပြီး ရိုင်းပျရမှာလဲ .. ကောင်း အိမ်ထောင်ကျတယ်ဆိုတာတောင်
အံ့ဩနေမိလို့ ကောင်း ရဲ့ဇနီးကိုလည်း တွေ့ချင်ပါတယ် ..”

“အင်း .. အံ့ဩတာကတော့ ငါရောပဲလေ .. ကောင်း က အရမ်း
ကို အေးချမ်းပြီး ဒီလိုမျိုး ခိုးချောင်ခိုးဝှက် ကြိတ်လုပ်သွားမယ့်ကလေး
မဟုတ်ဘူးပေါ့ .. ဒါပေမယ့် သူ့ခမျာလည်း ယောက်ျားလေးပဲလေ ..
ပြီးတော့ အပြင်မှာပဲ သွားလာနေရတာ .. အလုပ်ကလည်း အပေါင်း
အသင်းနဲ့ .. လူမှုရေးတွေနဲ့မို့လား .. မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ မရှိဘူး
ပေါ့ ..”

စကားတွေ ပြောနေတိုင်း သူ့ကိုလက် ထက်မြက်မှုတွေနဲ့ ရှိနေ
တတ်သည့် ဒေါ်မေယု ကို တီလုံး သတိထားကြည့်မိ၏။ အသက်အရွယ်
ကြောင့် ဧရာထောင်းသည့်အောက်မှာ လူက ပိပြား ကြေမွခဲ့တာ ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မည်။

မှတ်ဉာဏ်နှင့်ပတ်သက်သော တချို့သော အစိတ်အပိုင်းတွေက
လင်းလက် ထက်မြက်နေဆဲ ရှိကြ၏။

အထူးသဖြင့် သူမ စွဲလမ်းမှတ်သားထားခဲ့သည်တို့အပေါ်မှာ အမြဲ
တမ်း ခံစား မှတ်မိနေတတ်ခြင်း ..

အဲဒါတွေ ရှိခဲ့တာလေ .. ကြားထဲက ဒါဒါလေး က ကောင်း
ကဲ့ သည်းခံနေရတာလေးတွေ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. ပြီးတော့ ..
ဒေါ်မေယု ပြောနေရင်း မျက်ရည်စက်တွေ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက်
ကျလာကြတာ လက်တွေ့ပါ တုန်ရှာသည်။
အသက်ကြီးသူမို့ ငိုလွယ် ရယ်လွယ် ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း
မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငိုချလိုက်တာ ..
မပြောချင်တော့ပါဘူး .. အဲဒါတွေကို မင်းလည်း မသိချင်ပါနဲ့
တော့ .. ငါ့မြေးလေးတွေ သူများလုပ်ကြံခံရတာ ငါ ဘယ်လိုမှ ဖြေလို
မရဘူး .. ဒါပေါ့ကွယ် ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းပဲ .. ဝင့်ကြွေးပါ
လာရင် ဘုရား ရဟန်းတွေတောင် ပေးဆပ်ကြတာပဲလေ ..
ဒါပေမယ့် နည်းနည်းလေးတော့ မေးခွင့်ပြုပါ အဘွားရယ် ..
ကျွန်တော် သိချင်လို့ပါ ..
ဟဲ့ .. ဘာလဲ ..
ကောင်းတုံး အဲဒါလိုဖြစ်တော့ သူမနီးက ..
“လင်ဖြစ်တော့ မယား ပါရတာပေါ့ကွယ် .. အစ်ကို ခံနေရတော့
ညီမက မနေနိုင်ဘူး .. သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဒုက္ခများကြတာမှာ ဒါဒါ
လေးပဲ လွတ်ခဲ့တာ .. သူခမျာလည်း ငါ့ကို မသိတော့ ကလေးငယ်
လေးနဲ့ ငါ့ဆီရောက်မလာခင်မှာ တော်တော် ဒုက္ခများခဲ့ရတာ ..”
“အဘွားရယ် .. ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ဘူးဆိုရင် သူ ခေါ်လာတဲ့
ကလေးက ကောင်း ရဲ့ရင်သွေးဆိုတာ ..”
“အိုကွယ် .. ဒါက ပြောတာမှ လွယ်ပေမယ့် တကယ် လိမ်ညာတဲ့
အခါမှာ လွယ်လို့တုန်တုန် မဟုတ်ပါဘူး .. ငါ့မြေးလေးက သူ့အဖေနဲ့
ရော .. သူ့ခွေးတော်နဲ့ရော ဘယ်လိုတုန်တုန် မသိဘူး .. အရွယ်ကြီးလာ

တော့ မမြင်ဖူးတော့ပါဘူး .. ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ခွေးဖျားအုအု
နုတုပေါ့ပေါ့လေးနဲ့ သိပ်တို ချစ်တာကလေး .. မဟာနန်းထောင်လေး
တွေ ပေါ်ပြီး မျက်ခုံးတန်းတွေ .. နှုတ်ခမ်းတောင်ချိုးညှိတာလေးတွေက
အစ သူ့အဒေါ်လို မျက်တောင်ကော့တော့မလေးတွေနဲ့ ..
“ .. “သူ့အဖေနဲ့ ဘယ်နေရာ တွဲလဲ အဘွား ..”
“အင်း .. သူ့အမေက မေးရိုးခပ်ချွန်ချွန်ဆိုတော့ မျက်နှာကျပ်
နဲ့ မွတ်သူး .. မျက်လုံးတွေကတော့ အဲ .. မျက်လုံးတည်း .. ဒါဒါ က
နည်းနည်း ပိုပြုမယ်လို့ပဲ နဲ့ ကာခြယ်တွေ ဆိုးထားတော့ ငါ မသိဘူး ..
ဒါပေမယ့် တစ်ချို့ကလေးတွေက အဖေနဲ့ပဲ တူနေကြတာတွေ .. ရှိတယ်
လေ .. စာချိုဆိုရင် အတိုအကွား အဆင်ပြေမင်းတွေနဲ့ တူနေကြသေး
တာ ..”
တီလုံး မေးသမျှကို ဖြေနေရင်း ဒေါ်မေယု စိတ်စစ်တမ်း ဖြစ်လာ
ရုံကတော့သာ ပြောပြနေ၏အားနီ .. မာမာဟာမင်းနဲ့ မိမိမာမာ
နဲ့ မိမိမာမာတို့လုံး ကိုယ်တိုင် စိတ်ကော့လုပ်ရုံနဲ့မိမိကတော့ ဒါကို မသိရဲ့ အဓိက
ဖြစ်နေသဖြင့် တန်ဖိုးတောင်မရှိ .. မိမိမာမာ .. မိမိမာမာ .. မိမိမာမာ
“လုပ်ကြံခံရတာက လွတ်လာတာဆိုတော့ သူ့မှာ အထိရောက်
အကဲအတွက်ပါမှပေါ့နော် .. စိတ်မကောင်းစရာမရှိဘူး .. ကောင်း မှာ
ဒီလောက်ထိ မုန်းတီးနေတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုတာ ..”
“ .. “အဲဒါပဲ တစ်ခုတည်းပေါ့နော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက်ပေ
မယ့် ယဉ်ကျေးမှုမှာ ကိုယ်ကြောင့် နစ်နာတဲ့ရတာတွေ ရှိတယ် .. ဒါ
တွေက နှစ်ဖက်စလုံး မသိလိုက်တာသာနဲ့ ပြီးတာတော့ ရှိသလို ကံ
အထိကနေ ရန်ပြီးထူးပြီး ဖိတ်တဆိတ် ကြစည်နေတာမျိုးတော့ မရတာ
အများကြီးပဲ .. ငါတော့ အဲဒါလိုဖြစ်သွားရတာလို့ပဲ မြင်ပါတယ် ..”

မဟုတ်ရင် ကိုယ် ခံလိုက်ရတာကို ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ ..”

“မဒါဒါ လည်း ဒီတိုင်းရှိရင် ရှိမှာပေါ့ အဘွားရယ် .. ကျွန်တော် တို့တောင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအတွက် ခံစားရသေးတာ .. သူကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်က ဒဏ်ရာမြင်တိုင်း ..”

“သူ ငါ့ဆီ ရောက်လာတော့ ဒဏ်ရာတွေ မရှိတော့ဘူး ..”

“ဟင်!...”

“မီးလောင်ခံခဲ့ရတာတွေ သူ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ တယ်တဲ့ .. ဒါလည်း ကလေးကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရတော့ ကလေး ရဲ့ဘုန်းကံကြောင့် နတ်ကောင်းနတ်မြတ် စောင့်ရှောက်တာပါပဲ .. ငါ တောင်မှ မြေးလေးကို မြင်နေရပြီး မယုံနိုင်ဘူး သိလား .. ကလေးမှာ ဦးလေး ရဲ့ဆွဲကြိုး ပါလာလို့ ..”

“ဦး ဆိုတာက ..”

“ကောင်း ရဲ့ညီမလေးလေ .. ဦးဆောက်ပန်း တဲ့ .. တကယ့်ကို အမြင့်စံပန်းကလေး တစ်ပွင့်ပါ .. သိပ်ကို နန်းဆန်ပြီး ကျက်သရေ ရှိ တယ် .. လှလည်း လှတယ် .. လူယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ ရေတိမ်နစ် ..”

ဒေါ်မေယု ငိုသံပါလာပေမယ့် စကားကို ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ မျက် နှာငုံ့သွား၏။

ဒါကိုလည်း ဆက်မပြောသင့်မှန်း တွေးမိသွားပုံပေါ်တာ ...

“လူလေး .. မင်း ပြန်တော့လေ .. နှင်ထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါဒါ က ဆက်ဆံရေး သိပ်မကောင်းလို့ ငါ မင်းနဲ့ မတွေ့စေချင်တာ..”

“ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား .. အဘွား ပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် .. မဒါဒါ က ဟိုခံအိမ်ကြီးပေါ်မှာလားဟင်..”

“မဟုတ်ပါလား .. သူတို့က ကောင်း တို့အမေရဲ့ အိမ်မှာပါ .. မြေးလေးကို ခေါ်သွားပြီးတည်းက ဒီမှာ ပြန်မနေကြတော့ဘူးလေ .. နိုင်ငံခြားမှာ ကလေးကို ရောဂါရှာဖွေဖို့ဆိုလား .. အဲ့ဒါ သွားရင်းနဲ့ အကြာကြီးပါပဲ .. ကလေး တော်တော်ကြီးမှ ပြန်လာကြတာ .. ငါက တော့ အသက်ကြီးပြီလေ .. ကလေးကို ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမှာစိုးတယ် ထင်ပါတယ် .. ငါ့မြေးကို ငါ့ဆီ ခေါ်မလာကြတော့ ဘူး ..”

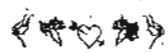
“ဪ .. အဘွားအတွက် အဝေးကနေ လှမ်းပြီး ထောက်ပံ့နေခဲ့ တာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါက ဘာလုပ်နိုင်တာမို့လို့လဲ .. သူ ထောက်ပံ့ ထားလို့ စားရတာပေါ့ ..”

သိချင်တာတွေက ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ကွဲပြားစွာ ရှိနေကြသေး သည်။ တစ်ခုကို သိချင်လို့ .. အစဖော်လိုက်တိုင်း ဟိုအကြောင်းပါ .. ဒီအကြောင်းပါ ဖြစ်နေရတာ ..

အများကြီး သိခဲ့ရပေမယ့် သိချင်တာတွေက မစုံသေး ..

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ဒီလောက်နဲ့သာ ..

ရွှေသင်္ဃာတေ

အယ်လို!...

မိုး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရေခွေးနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရသလို နွေးခနဲ ခံရသွား၏။ ရုတ်တရက် ပူထူသွားပေမယ့် သူမ မှားယွင်းခဲ့ပြီကို သိ ပိုက်၏။

“ကျွန်မက ရှေ့က ကြိုတားတာပဲ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက ခေါ်ထားတာမျှ .. ကျွန် တော်က အစ်ကို့ဆီကို လာတာပါ ..”

“ဖြစ်ရလေရှင် .. မအားရင်လည်း လက်လေးဘာလေး ခါပြရော ပါ ..”

စိတ်လည်း တိုသည် ..၊ ရှက်လည်း ရှက်မိကာ ဖိုင်နဲ့ ဆလင်း ကက်ခံကို ထပ်ဆွဲတင်ခြင်း၊ ဓမ္မပိုက်ခြင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ပြီး တော့ တံခါးလှည့်ဖွင့်ဖို့ ကိုင်လိုက်လျှင် ...

“မဆင်းနဲ့တော့လေ .. လိုက်ပို့ပေးမယ် ..”

မိုး လက်လေး တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

သို့သော် ရှက်နေသေးတာက မပြေနိုင်သဖြင့် တံခါးကို ဖွင့် ပိုက်၏။

“ဟေ့ ..”

သော ရဲ့ ခေါ်သံက မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေလျက် ...

“မင်းကို အပိုတွေ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တွ လုပ်ပြမနေနဲ့ ..”

ကြည့်စမ်း ..၊

မိုး ဒေါသထွက်သွားကာ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။ သူကလည်း ညှဉ်းတူးတူးမျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ လက်ဝိုက်၍ ရှေ့ပြန်လှည့် က ...

“ဒီနေရာမှာ ကားငှားဖို့ လွယ်တယ် မှတ်နေလို့လား .. ဟေ့ ဘောင် .. မောင်း ..”

မောင်းဆိုတာနှင့် ကားကလည်း သိမ့်ခနဲ ထွက်၏။ မိုး က နေရာမှ ညှဉ်းတည်ပြန်ထိုင်ပေမယ့် အစွန်းဘက်ကိုလည်း တိုးပြီးဖြစ်ကာ ...

“ဟွန်း ..”

ကျကျနန စောင်းကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးပစ်၏။ သူက ပြန်ခဲ့ ညှဉ်းပြီး မှဲသည်။

“အဲဒီလောက် ကျေးဇူးတင်မနေနဲ့ .. မလိုဘူး ..”

သေလိုက် ..၊

လှည့်မလာပေမယ့် မိုး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ မှဲသွား၏။

ဘယ်လို ကျက်သရေတုံးတဲ့ လူလဲ ..၊

ကျန်တဲ့ တချို့ကတော့ သူတို့ လူရင်း သုံးလေးယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဆရာကလည်း ဘယ်လုပ်ငန်းမှာမှ မပါသလို ဒီလူတွေ မကွဲမကွာရှိနေကြတာကို လူတော်တော်များများ မသိကြတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ချင်း ဆက်ဆံသွားလာမှုတွေ ရှိခဲ့သမျှကလည်း အာမခံမိတ်ဆွေတွေပုံစံထက် ဘာမှ မပိုခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ဒီနေ့ ဤသို့သောပုံစံနှင့် အတူသွားလာ တိုင်ပင်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

“ငါ မင်းနဲ့ အေးဆေးပြောမယ်ဆိုပြီး ဒီဘက် ထွက်လာတာ .. ခြံဟောင်းထဲမှာပဲ ခဏနေကြမလို့ ..”

“ဒါဆို .. ဒီကောင်နဲ့မှ တည့်တည့် လာတိုးတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. တိုးတာမှ နှစ်ယောက်စလုံးက ငါတို့ရဲ့ ရန်သူတော်တွေပဲ ..”

အောင်ဘော် ခေါင်းညိတ်နေမိ၏။

သူတို့အကြောင်းတွေ ပြောမလို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြကာမှ ကိုယ့်အကြောင်းတည့်တည့်ရောက်လာကြသည်။

ဒါဟာ နောက်တစ်ပတ် ဖြန်လည်လာတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ ပဉ္စလက်လေး ..

လမ်းထိပ်အကွေ့မှာ တုံ့ရပ်ထားသည့်ကားကို လမ်းဘေးထိ ဆွဲချလိုက်ရင်း အောင်ဘော် ငူငူငေါငေါင်ကြီး ဖြစ်နေကာ ..

“ငါ တော်တော်တုံးခဲ့တာပဲ ကိုတီ .. ဒီကောင် ငါ့ကို လာလာနေတာ ဘာလှိုင်းကြီး .. မဆီမဆိုင် ငွေကုန်ကြေးကျတွေ ..”

အခန်း (၂၉)

“တွေ့ပြီလား အောင်ဘော် ..”

တွေ့နေပေမယ့် ယုံရခက်နေသည့် အကြောင်းတွေက ရှုပ်ထွေးဆဲဖြစ်ကာ အောင်ဘော် မျက်တောင်တွေ ဖိခတ်ရင်း တိတ်နေခဲ့၏။

“အဲ့ဒီကောင်မလေးက မင့်သမက်ရဲ့အစ်မ ဖို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုတီ က သူတို့ချိန်းထားတာကို သိလို့ လာပြတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

သူ့ကိုယ်တိုင် အံ့သြနေတာကို တိလုံး ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ ..

အောင်ဘော် ကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြမလို့ နေရာရွှေ့တာ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော အတိတ်တစ်ချိန်က ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် ဆရာလူစုခွဲပြီး တစ်နွယ်တစ်စင်ထောင်ကြဖို့ ရင်းနှီးပေးလိုက်သည်။

ငါတို့တစ်အုပ်စုလုံးနဲ့ ရန်သူအဖြစ်ခံပြီး လက်စွဲတော် အတွက် ငါ့သမီးကို မရရအောင် ဆွဲထုတ်သွားတာ ..”

အံ့လည်း အံ့ဩကာ အထင်တကြီး ဖြစ်နေပုံလည်း ရှိ၏။ ပြီးတော့ ဒေါသတွေနှင့် မျက်နှာက တင်းမာလျက် ...

“သဒ္ဓါပိုမို ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလည်း မိန်းမလည်လေးပဲ .. သင်တို့မောင်နှမတွေ ဒီကောင်နဲ့ ပေါင်းပြီး ကြံကြတာ ..”

“မင်သမီးကတော့ လက်စွဲတော် နဲ့ ချစ်နေကြတာ အမှန်ပဲလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခိုးပြေးကြတုန်းကထိ သော ဆိုတဲ့ကောင်ကို မမြင်မိသေးဘူး .. ဒါပေမယ့် ကြိုးကိုင်သူဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ .. သူတို့ ကျေးအားရတဲ့အလှည့်ကျရင် ထွက်လာတာပဲ ..”

အောင်ဘော် က စိတ်ဆတ်တဲ့သူမို့ ဒေါသဖြစ်လာတာနှင့် တကြိတ်ကြိတ် လက်သီးတပြင်ပြင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူ့ဘက်သမီးရှင်မို့ ပိုရှက်မိ၏။

သန်းမြတ်ဇော် အုပ်စုနဲ့ သူရဲကောင်း ရဲ့သား ပူးပေါင်းကာ ပထမအရစ် ဖြိုလှဲခြင်းက အောင်မြင်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“ငါကတော့ မင်း ထင်သလို မထင်ဘူး ..”

“ဟင်!...”

“ဒီကောင်လေး အစတည်းက ဒီကိစ္စကို ကြိုးကိုင်နေတာ မဟုတ်နိုင်ဘူး .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သန်းမြတ်ဇော် ရဲ့မိန်းမကိုယ်တိုင် ခုချိန်ထိ သဘောမတူသေးဘူးမို့လား .. ပြီးတော့ ဒီအရွယ် လူငယ်ယောက်ျားက မင်း ထင်သလောက်တော့ မဟုတ်လောက်သေးပါဘူး ကျားကြီးမှ ခြေရာကြီးတာ .. ဒီကောင်လေးက ချာတိတ်သာသာနဲ့

သေးတယ် ..”

“ဒါပေမယ့် .. အခု ငါ ဘာမှ မသိလိုက်ဘဲ ခံလိုက်ရတာကွ ..”

“ငါတို့လည်း မသိခဲ့ဘူးလေ .. သူ စိန်ခေါ်လို့ သိရတာ .. ဆရာကို ဒီကောင် လုပ်ကြတာ နှစ်ခါ ..”

အားလုံးကို ပြောသင့်သလောက်တော့ ပြောခဲ့ပြီမို့ အောင်ဘော် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် တရားကျသည့်မျက်နှာနှင့် ရှိနေတော့သည်။

“သူကိုယ်တိုင်က လက်တုံ့ပြန်နေတာလို့ ပြောနေပြီ .. ဒေါ်မေယု ဆိုတဲ့ အဘွားကလည်း ကောင်း ရဲ့သား ဆိုတာ တဖွဖွ ပြောနေခဲ့တယ် .. ဒါပေမယ့် ဆရာ က မလက်မခံဘူး ..”

“ဟင်!... ဘာကိုလဲ ..”

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိပေမယ့် သူ့အတွက်ထဲမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး တဲ့ ..”

“ဟုတ်လား ..”

ဆရာအပေါ် အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ကြသူတွေမို့ မျက်နှာထက်မှာ သေးနက်ခြင်းတွေနှင့် ကိုယ်စီ ငိုငိုကျသွားခဲ့၏။

“ငါတို့ရဲ့အဖြစ်တွေက တစ်ခန်းရပ် ကခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ပြည်ဝုံးကားချလိုက်ကြတယ် .. ဒါပေမယ့် မပြီးသေးဘူး ဆိုတာလည်း ငါတို့ သိခဲ့ကြတာပဲ ..”

ဒါပေမယ့်တွေနဲ့ ပြောနေတာကို အောင်ဘော် က ခေါင်းညိတ်ထက်ခံ၏။

“ဖြစ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ .. မဖြစ်နိုင်ဘူးပဲ ထားဦး .. ရန်သူဘက်က ခေါ်လာမှတော့ ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ပြီး တုံ့ပြန်ရမှာပဲ .. သန်းမြတ်ဇော် ဆိုတဲ့ မျိုးဆက်တွေကို ငါ လုံးဝ ကြည့်မရတာမှ ငါ့သမီးကုန်မှ ချီးဆက်နဲ့ တွေ့တယ် .. သူရဲကောင်း ရဲ့သားကလည်း ဒီအုပ်စုနဲ့ပဲ

ပူးပေါင်းနေတယ် .."

"မင်းက သူရဲကောင်း ရဲ့သားကိုတော့ သီးသန့်ထားချင်သေးတာလား .."

"အဲ့ဒါတွေ မင်း သိပါတယ် ကိုတီ. ရာ .. သူရဲကောင်း နဲ့ ဆရာပြန်ခဲ့တာက သီးသန့်ပါ .. သူတို့ချင်း ဇယားက ပြီးသွားပြီ .. ဆရာမကျေနပ်ခဲ့ပေမယ့် သူ လိုချင်တာ သူ ပြန်ရခဲ့တာပဲ .. ပြောရရင် ငါတို့ နိုင်ငံတယ် .. သူရဲကောင်း ရှုံးသွားတယ် .. ပင်နယ်တီ. ပေးဖို့ မလိုဘူး အချိန်ပို ဆက်ကစားစရာလည်း မလိုဘူး .."

"ဒါပေမယ့် အခု စိန်ခေါ်ပွဲနဲ့ ပြန်ဝင်လာတာက သန်းမြတ်မဟုတ်ဘူး .."

"မဟုတ်ပေမယ့် အတူတူပဲ ဖြစ်သွားပြီ .. ငါတို့ပွဲစဉ်တွေ အစကနေ ပြန်စရာတော့မယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် .."

တီလုံး က သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်နှင့် အံကြိတ်သည့်တော့ ကားကို စက်ပြန်နှိုးဖို့ မေးဆတ်ပြကာ ..

"ပြဿနာ နည်းနည်းရှိတယ် .."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .."

"ဆရာက ခွင့်မပြုသေးဘူး .."

"ဟင်!..."

"ခြံထဲရောက်မှ ဆတ်ပြောမယ်ကွာ .. ငါကတော့ မင်းနဲ့ တိုင်ဖို့ လာတာ အဲ့ဒါ ပြောဖို့ပဲ .. ဆရာစိတ်ကို မင်း သိသားနဲ့ .."

"သိတယ်ပေါ့ .. ဘာလဲ .. ဟိုကောင်က ချာတိတ်လေး ဖြစ်လာလား .. သူရဲကောင်း ပစ္စည်းလေးဆိုတာ လက်မခံသေးတာလား .."

"တာကြောင့်ဆိုတာ သေချာ မသိပေမယ့် သော ရဲ့နောက်က အဓိကကိပ် သူ လိုချင်နေတာ .."

"ဟ .. သော ဆိုတဲ့ကောင်ကို ချာတိတ်ဆိုပြီး လျှော့တွက်ရင် သွားရမှာနော် .. ဒီကောင်ပုံစံကလည်း ငါတို့ဆရာရဲ့ အရင်တုန်းက နှိုင်းမျိုးပဲ .. သူရဲကောင်း ပစ္စည်း ဆိုပေမယ့် သူရဲကောင်း နဲ့ လုံးဝ ဆင်ကွဲပဲ .. ဖအေထက် သားက အဆတစ်ရာ သာမယ်ဆိုတာ အကဲခန်းဖို့တောင် မလိုဘူး .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား ..."

"မင်းက ဘာရယ်တာလဲ .."

ပြောလိုက်မှ တီလုံး က ပိုရယ်ကာ ...

"ကဲ .. မောင်းစမ်းပါကွာ .. ဟိုရောက်မှ အေးဆေးပြောလို့ ရပါမယ် .."

အောင်တော် က ကားကိုတော့ ပြန်မောင်းထွက်လိုက်ပေမယ့် ဒါပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကာ ...

"မဟုတ်ဘူးလေ .. မင်းပဲ ငါ့ကို လှောင်သလို .. ပြောင်းသလိုနဲ့ တီ .. ဘာရယ်တာလဲ ပြော .."

"ရယ်ပါတယ်ဆိုမှ ရယ်ချင်လို့ပေါ့ အောင်တော် ရာ .. မင်းက သူရဲကောင်း ရဲ့သားကို ဆရာနဲ့တောင် တူတယ်ဆိုတော့ .."

"ဟ .. မင်းက အဲ့ဒါကို ရယ်စရာ ထင်နေလို့လား .. ဒီကောင်ကို အနီးကပ်ကြီး ရန်ဖြစ်လိုက်ရတာ .. ခဲတာ ကြည့်တာတွေက အယ်ကို အဲ့သလောက်အောင် တူတာ .. ငါ ဘာမှ မသိသေးဘဲနဲ့ အမှတ်တမဲ့ သူ မဲပြုံးပြုံးလိုက်တော့ ဘယ်သူနဲ့ တူပါလိမ့်ဆိုပြီး သွားခဲ့သေးတယ် .."

တီလုံး ရဲ့ ပြုံးနေသည့်မျက်နှာ အနည်းငယ် တည်သွားသည့် ပြီးတော့ အောင်ဘော် တကယ်ကြီး ပြောနေတာကို သေချာ စိုက်ကြည့်၏။

အောင်ဘော် က ရှေ့ကြည့်မောင်းနေရင်း ဆက်ပြောနေတာ -

“အခု တွေးကြည့်တော့ ပိုတူလာသလိုပဲ .. သူရဲကောင်း ရဲ့ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သလို သူရဲကောင်း က မွေးတာဆိုရင်တောင် ဆရာ ဒီလောက် အသည်းစွဲ မုန်းရလားလို့ ထင်စရာ ရှိသေးတယ် .. သူ့ က မွေးတဲ့ကလေးက ..”

“သူမိန်းမကလည်း ဆရာကို သိနေလို့ အခု ရန်ငြိုးထားပြီး .. ကို ကလေးစားချေဖို့ လွှတ်တာပေါ့ .. မင်းကလည်း ကလေးတွေ နေပြန်ပြီ .. မုန်းနေခဲ့တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က လက်ထောက်မလေး ဒီအရွယ် ကောင်လေးက လက်နက်ကိုင် ထွက်လာပါ့မလား .. ကြောင့် ဆရာက ပြောတာ .. သူရဲကောင်း ဘက်မှာ ဒီအလုပ် ဆက်လက် ရပ်စည်နိုင်မယ့်သူ ဘယ်သူ ကျန်ခဲ့သလဲဆိုတာ - ဒါကိုပဲ မရမက တွေးနေတုန်း ..”

“အင်း .. ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲကွ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဖြစ်ခဲ့ကြတာက မျိုးရိုးနဲ့ချိခဲ့တဲ့ ရန်ငြိုးလည်း မဟုတ်ဘူး .. ဆရာကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန်ငြိုးမထားတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ဖြစ်ကုန်တာ .. မှာလည်း မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာ ငါတို့အသိပဲ .. သူတို့ မျိုးတုံးပြီ .. ဆရာဘက်ကလည်း မကျေနပ်စရာ မရှိတော့ဘူး -

“ဪ .. မင်းပဲ ပြောပြီးတော့ .. သူမိန်းမက ကလေးစားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

“အဲ့ဒီမိန်းမက ဘယ်လို မိန်းမမျိုး ပို့လို့လဲ ..”

ဖြေသံ ထွက်မလာဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ အဖြေကတော့ ရှိနေမှာပေမယ့် သူတို့ ဓသိနိုင်သေးသည့် ကွယ်ရပ်တစ်ခုခုမှာ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ခဏကြာလျှင် ...

“အဲ့ဒီ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ .. ငါ ခန့်မှန်းမိတယ် ..”

“ဟင်!...”

“ဆရာ ခွင့်မပြုပေမယ့် မင်းနဲ့ငါ အဲ့ဒီတာဝန်ကို ယူရမှာ ..”

“အိုခေ လေ .. အဲ့ဒီအတွက်ဆို ငါ့ဘက်က အဲဗားတိုင်းမိပဲ ..”

အခန်း(၃၀)

ယကွ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ခြံစောင့်အိမ်ထဲကနေ တီလုံး ကို သေချာ မြင်နေရပါလျက်နှင့် အံ့သြသည့်စိတ်က မပြေ ..

သူ့ရဲကောင်း ရဲသူငယ်ချင်း ဖိုးထွန်း အဖြစ် ရောက်လာသူက တီလုံး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့ပေ .. သူ့ရဲကောင်း နဲ့ပတ်သက် ပြီး ပြည့်သျှင် ဘက်က အနိုင်နဲ့ပိုင်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒီနေရာထိ နောက်ထပ် ရောက်လာစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ.. ဒီနေရာမှာ သူ့ရဲကောင်း တို့ ပိုင်ဆိုင်သည့် စံအိမ်ကြီးတစ်လုံး ထီးထီးမားမား ရှိနေခဲ့သည်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် သိခဲ့ရတုန်းကတော့ တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

စိတ်ချလက်ချ ရှိခဲ့လို့လည်း ဒေါ်မေယု ကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်နှင့် အလှမ်းဝေးသော ..

ထို့ပြင် ခြံခင်းကြီးတစ်ခုအဖြစ်သာ ထင်ဖွယ်ရှိသော တောထဲနေ သည့် ဤ ခြောက်သွေ့နေရာကြီးကို ဘယ်လို မပြီးဆုံးနိုင်သည့်ကိစ္စရပ် တွေနဲ့ ခြေရာခံ လာခဲ့တာလဲ ..။

ခြံစောင့်၏ ပြောစကားတွေအရ နှစ်ခေါက်ပဲ ရှိသေးသည်လို့ ဆို သည်။ ဒါပေမယ့် သူ မယုံနိုင်ပေ .. ဒေါ်မေယု ပြောနေပုံဟာ တော် တော် ရင်းနှီးနေကြပြီဆိုတာ သေချာသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ ..

ခြံစောင့်ကို သူ တစ်ခုခု ဖိအားပေးလိုက်တာနှင့် တီလုံး တို့ ဘယ် လို့ဗျူဟာ ပြောင်းသွားမလဲဆိုတာ မသိနိုင် ..။ မသိနိုင်တာကိုပဲ သူ ထိတ်လန့်နေမိတာ ဖြစ်၏။

ဘဒ္ဒါ နဲ့တွေ့ပြီး ပြောပြလိုက်တော့ သူမက မဲ့ပြုံးတို့ဖြင့် ...

“မင်း ခုမှ သိတာလား .. ဖိုးထွန်း ဆိုတည်းက အဲဒီ ဖိုးထွန်း ဘယ်အရပ်ကနေ ဘယ်လေတိုက်ပြီး ရောက်လာသလဲဆိုတာထဲ ငါ သိဘယ် ..”

“တီလုံး ပဲဆိုတာ တန်းသိတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါတို့ အနေအထားက ရန်သူကိုပဲ သတိ ထားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား .. ဒီအရပ် ဒီနေရာထိ တယ်မိတ်ဆွေ သူငယ် ချင်းကမှ လက်ဆောင်တွေ မှန်မှန် လာမပို့ဘူး .. ဒါမှမဟုတ်လို့ အဲဒါ သူငယ်ချင်း အစစ်အမှန်ဆိုရင်လည်း သူ့ရဲကောင်း တို့ သေခဲ့ရတဲ့အမှုကို စိတ်ဝင်စားပြီး အစအဆုံး ဖော်ထုတ်ချင်နေတဲ့သူပဲ ..”

“အဲဒီတော့ မဒါ က ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူးလို့ ပြောချင်တာလား..”

“ဟုတ်တယ် မလိုဘူး .. ငါတို့က ရှောင်ပြေးနေကြတော့မှာမှ မဟုတ်တာ .. ရင်ဆိုင်ကြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာ ..”

ယကွ မျက်နှာ တင်းမာနေခဲ့၏။ ဘဒ္ဒါ ကို မကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ချက်လုံးစူးစူးတို့ဖြင့် အထင်မြင်သေးသလို ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမက ဂရုမစိုက်ပေ ..။

အနက်ရောင် ဖိုးပျော့ဂါဝန်လက်ပြတ်က ညဝတ်အင်္ကျီပုံစံဖြစ်လျက် ဟိုတယ်၏ရှေ့ပိုင်း ဝရန်တာမှာ နေ့လယ်ခင်းပေမယ့် ဒီတိုင်း ဝတ်ထားခဲ့ပြီး သူမက ပြုံးနေလျက်နှင့် ...

“မင်းမျက်လုံးက ရိုင်းလှချေလား ကိုခ ... လှလို့ ကြည့်တာလား... မတည့်ရာမတည့်ကြောင်း ပြောချင်တာလား ...”

“ကျွန်တော့်တို့ ပြောတဲ့စကားတွေ ဒီထက် လေးနက်သင့်တယ် မဒါ .. ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျား အပြုံးမပျက် ရင်ဆိုင်လို့ရ မယ့်လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ...”

“အဲဒါ မင်းထက် ငါ ပိုသိတယ်ဆိုရင် မင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေပေးမလား ...”

“ခင်ဗျား သိတာတွေက တခြားပဲ မဒါ .. အခု ခင်ဗျား မသိတာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်ကြတော့မှာ .. အလုပ်တစ်ခုကို စည်းနဲ့ ဘောင်နဲ့ စခဲ့ပြီးမှ စည်းကမ်း ကလနားက အရေးကြီးဘူးလို့ထင်ရင် ခင်ဗျား ကိုယ့်ဇာတ်ကို နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် .. မင်း ငါ့ကို ဆရာ တင်ထားခဲ့တာပဲ .. ငါ ဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်ဖို့တော့ ...”

“အစတည်းကလည်း ဆရာ မတင်ခဲ့ပါဘူး .. ကျွန်တော့်ဘက်က မဒါ ကို ဦးစားပေးထားတာတွေပါ .. နာကျင်မှုတွေနဲ့ ကျွန်တော် အခု ရင်နေခဲ့တယ် .. မဒါ က ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ လမ်းဖွင့်ပေးတယ် .. ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဆရာတပည့်ဆိုတာ မရှိဘူး ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဘဒ္ဒါ က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆေးလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ သပ်နေရင်း တစ်ဖက်လှည့်သွားကာ ...

“ဒီလိုတွေလား .. ဟား .. ဟား .. ရယ်ရတယ် ..”

“ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်တွေ ရှိခဲ့တယ် .. မှားခဲ့တာကို ပြင်ဆင်ခွင့် မရှိခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ် လိပ်လို့ ခေါင်းလျှိုနေခဲ့ရတာ...”

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်သလို နေသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား ကိုခ .. ခုချိန်မှာ မင်းရဲ့ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းတွေ ထုတ်ပြနေရမှာ မဟုတ်ဘူး .. စစ်သည်က စစ်သည်တော်အလုပ် လုပ်.. ဘုရင်က ဘုရင်အလုပ် လုပ်မှာပဲ .. ဘာဖြစ်လို့ ငါမှ တိုက်နိုင်တာ .. ခိုက်နိုင်တာဆိုပြီး ကံကို ကံချင်း လာပြိုင်နေရတာလဲ .. ဟွန်း .. ဘုန်းရိပ် ကံရိပ်ဆိုတာကို မင်း နားမလည်ဘူး ကိုခ .. ဟင် ...”

မတန်မရာ ခိုင်းနှိုင်းပြောနေရင်း ဘဒ္ဒါ မျက်နှာက မာန်မာန်တိုဖြင့် ဝင့်ချီနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ တင်းတင်းမာမာ ချက်ချင်းကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး...

“ယကွ .. နင် .. ငါ့ကို ကြည့်စမ်း ...”

ငါ့ကို ကြည့် ဆိုပြီး သူမကပဲ ယကွ ရဲ့မျက်နှာရှေ့မှာ နီးကပ်စွာ လာရပ်လိုက်ကာ ...

“နင့်ဘဝ ယကွ ဖြစ်သွားအောင် ယကွ ဆိုတဲ့နာမည် ပြောင်းလိုက်ရုံပဲ ...”

ယကွ က အသံတိတ် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဘဒ္ဒါ သည် အသက်အရွယ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သမှုတွေက လက်ရာပြောင်မြောက်နေခဲ့လျက် ...

ခုချိန် သူမကို မြင်လိုက်ရင်လည်း ဘဒ္ဒါ ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိနိုင်တဲ့သူ ရှိမည်မထင် ...

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ...

“အဲဒီလိုပဲ ငါကလည်း ဘဒ္ဒါ ဖြစ်ချင်ရင် ဘဒ္ဒါ ဆိုတဲ့နာမည်

တပ်လိုက်တာနဲ့ ဖြစ်တယ် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား .. မင်းမှာလည်း မိသားစု မရှိသလို ငါလည်း ဒီတိုင်းပါပဲ .. ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်း ပူစရာ မလိုကြတဲ့လူချင်း မင်းဘက်က ပူစရာ မလိုတာမျိုးတွေ ငါ အတွက်လည်း မလိုဘူးဆိုတာ သိစေချင်တယ် ..”

“မဒါ ဘာကို ပြောတာလဲ .. ကျွန်တော်က မဒါ ကို ထိခိုက်လာ မှာ စိုးလို့ သတိပေးချင်တာ .. တခြား ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မပါဘူး ..”

“ငါ ပြောနေတာ အဲဒါပဲလေ .. မင်းရဲ့စကားက လိုရင်းမပါတဲ့ ကောင်းကင်မှာ လွင့်နေလို့ ပြောနေတာ .. ငါ့ကို ထိခိုက်လာမှာ စိုးရိမ် တယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့ကိုယ်ငါ ပူပန်တာထက် မင်း ပိုစရာ မလိုဘူး .. ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါလုပ်တာ မှားသွားလည်း ဘဒ္ဒါ ဆိုတာ ပျောက် ပျက်သွားရုံအပြင် မရှိဘူး .. ငါ့ဘဝက အစကနေ ခုချိန်ထိ တစ်ကောင် ကြွက်ပဲ ..”

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်နေကြတာကလည်း ကိုယ့်မိသားစုတွေ အတွက် မဟုတ်သလို တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်လည်း မပါဘူး - ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ခံစားချက်တွေနဲ့ ကိုယ် ပူးပေါင်းမိပြီး အတူတကွ ကြံစည်ခဲ့ကြတာ.. တွက်ကြည့်ရင် ကိုယ် ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်မြောက် ဖို့ပဲ ..”

“ပြည့်သျှင် ဆိုတဲ့လူ သူ့လက်နက်နဲ့ သူ သေရမယ် .. အဓိကထ အဲဒါ ..”

“ကျွန်တော်ကလည်း ..”

“အဲဒါ မင်း သိဖို့ပဲ ကိုခ .. ငါ့ရဲ့ဒါရိုက်ရှင်က ဘာမှ မပြောဘူးဘူး .. မင်းသာ ခုချိန်ထိ ဘယ်သူ့အတွက် တွေးပူပင်နေတာလဲ - ဘာအတွက် ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေ ထည့်တွေးနေသလဲ ..”

“ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး .. မဒါ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အထဲ မမြောက်ခင် ကိုယ့်ခြေရိပ်ကို တစ်ဖက်က သိသွားမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ.. မဒါ ခြေလှမ်းကြလွန်းတာကို သတိထားမိရဲ့လား ..”

ဘဒ္ဒါ က မျက်ခုံးတန်းလေး တွန့်ထားသည့်မျက်နှာနှင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ အလိုမကျခြင်းသည် သူမ၏ လွတ်လပ်ချက်ရှင်နေ သော မျှော်လင့်ချက်တွေအပေါ် ပဝါတစ်ထပ် လွှားတင်၍ ဖုံးကွယ်ပစ် လိုက်ခြင်း ခံရသကဲ့သို့ တားဆီးသူထံမှာ ..

“မင်း ငါ့ကို ဆရာကြီး မလုပ်နဲ့ ကိုခ ..”

“မလုပ်ပါဘူး .. မဒါ .. အခု တစ်ခေါက် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာ တာ .. သော နဲ့ ဦးဆောက်ပန်း ရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စအတွက်ပဲ ဆိုရင် ..”

“ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်း ဒီလေသံမျိုးနဲ့ ပြောဖို့ မလိုဘူးဆိုရင် ရော ..”

ယကွ အသံတိတ်သွားသည်။ မျက်နှာထက်မှာတော့ နာကျင် သည့်မျက်ဝန်းစိမ်းတို့ဖြင့် ငေးစိုက်ရင်း ခဏကြာမှ တိမ်းဖယ်သွားကာ...

“မလိုပေမယ့် ပြောစရာရှိတာကိုတော့ ပြောချင်သေးတယ် .. မဒါ ပြည့်သျှင် ကို ရှာဖို့ ကြိုးစားနေတာ ..”

“ရှာစရာ မလိုပါဘူး .. သူ့ကို ငါ တွေ့တယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. တီလုံး နဲ့ အောင်တော် တို့လည်း ခေါင်းချင်းဆိုင် သွားကြပြီ .. ဒီလူတွေ တကွတပြားစီ နေခဲ့ကြရာကနေ အခု ပြန်ပြီး စုစည်းသွားပြီဆိုရင် ..”

“ကောင်းတာပေါ့ ကိုခ .. တိုက်ပွဲဆိုတာ မျက်လှည့်ဆရာ ပြင် ဆင်ထားတဲ့ အလွယ်ပြကွက်တစ်ခုလို အပြောတွေနဲ့ချည်း အချိန်ကုန် နရင် တိုက်ပွဲ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ ..”

“မဒါ က တိုက်တော့ ခိုက်တော့ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား...”

ဘဒ္ဒါ ချက်ချင်း မဖြေနိုင် ...

“အခု သူတို့တွေ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်နေကြပြီ ..”

“ဘာ!...”

“သူရဲကောင်း ရဲ့အဖေ ဦးသူရိန် ရဲ့စံအိမ်ကြီးထဲ သူတို့ ရောက်အောင်လာနိုင်တည်းက မဒါ သတိထားရမှာကို ကျွန်တော် ထောက်ပြခဲ့တယ် .. အဲဒါတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ .. နံပါတ်တစ်က ပြည့်သျှင် ရဲ့ ခြံတောင်းကို မဒါ ပြန်ရောက်ထုတ်ဖို့ ကြံလို့ ..”

ဒေါသမာန်တွေ ဝင့်နေခဲ့သည့် ဘဒ္ဒါ မျက်နှာက ဒေါသတွေ မပြေနိုင်စွာ ခင်းကျင်းထားဆဲပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့မှာ စိုးရိမ်ခြင်းတို့ စွက်လျက် ...

“နောက်တစ်ချက်က မဒါ ရဲ့ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်မှုတွေက ဘဒ္ဒါ ဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နာကြည်း အငြိုးထားမှုတွေကို မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်စေခဲ့သလိုပဲ ..”

“ငါ ဟိုမှာ နေတာကို မင်း ပြောတာလား ကိုခ .. ငါ့က ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်လောက်ထိ မီးလောင်တိုက်သွင်းထားရမှာလဲ .. တစ်ယောက်တည်းနေပြီး လက်ထိပ် ခြေထိပ် ခတ်ထားရဦးမှာလား ..”

“မဒါ က တစ်ယောက်တည်း နေတယ် ထင်တာကိုး .. သောကို မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေတာပဲလို့ မဒါ က ထင်တာ .. အင်တာနက် ခေတ်ကြီးထဲမှာ မမြင်နိုင် မကြားနိုင်တဲ့အရာဆိုတာ မရှိတော့ဘူး - နောက်ဆုံး မဒါ သူနဲ့ အွန်လိုင်းမှာ တွေ့ကြရင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မြင်ရတဲ့အခါ ..”

“ငါက ..”

“မဒါ ရဲ့ ပြင်ဆင်ခြယ်သမှုတွေ .. အပြောအဆို အမူအရာတွေက သော ရင်ထဲကို သို့လော သို့လောတွေ ထည့်ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့တာ .. ရင်ထဲမှာ အပြင်းအထန် မုန်းတီးမှုတွေနဲ့ ရင်ဘတ်တစ်လုံးကြီး ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းလာခဲ့တဲ့ လက်တုံ့ပြန်ခြင်းတွေက မဒါ ဆီက ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ မဟုတ်ဘဲ သူ့သဘောနဲ့သူ ပစ်စလက်ခတ် ဖောက်ခွဲပစ်ဖျက်ဖို့တွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ..”

“ဒီလိုဖြစ်ရလား .. ငါ သူ့ကို ဒီလိုထိ လုပ်ခွင့် ..”

“အဟွန်း ..”

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ ..”

“သူ မဒါ အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုတွေ လျော့နည်းလာပြီလို့ မဒါ စားမိခဲ့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ပါ ..”

ဘဒ္ဒါ မျက်နှာ ပျက်စပြု၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရယ်မြူးခြင်းတို့ဖြင့် ခပ် ပြေးလွှားသွားတတ်သော မျက်ဝန်းတွေက ယကွဲ ထဲမှာပဲ စူးရဲနေလျက် ...

“အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာမှန်ရင်လည်း မင်း သစ္စာမဲ့တာပဲ ..”

“ဘာဗျ!...”

“မင်းကို သူနဲ့ အနီးကပ်ထားခဲ့တာ .. ငါနဲ့ သွေးခွဲဖေးဖို့ မဟုတ် ..”

“မဒါ ကျွန်တော့်ကို ဒီလို မစွပ်စွဲပါနဲ့ .. ကျွန်တော်တို့ စခဲ့ကြတဲ့စွဲက သေးသေးလေး မဟုတ်ဘူး .. တကယ့် အကြီးကြီး .. ဒါတွေတုန်းက မဒါ အရမ်းကို တော်လို့ ကျွန်တော် မဒါ ကို ဘယ်လောက် အထင်ကြီး စိတ်ညွတ်ခဲ့သလဲဆိုရင် ..”

“တော်တော် ကိုခ .. မင်း ငါ့ကို တိမ်းညွတ်ခဲ့တာတွေ အရှက်ရစွာ ပြမနေနဲ့ ..”

“မပြချင်ပါဘူး .. ဒါတွေက အခု ဂုဏ်ယူစရာမှ မဟုတ်တာ .. မဒါ က လွတ်လပ်မှုမှာ ပျော်ဝင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေ့ခဲ့တယ် .. ဒေါ်မေယု ဆီက ရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကလည်း ဒီကလေးတစ်သက် ချမ်းစွာ နေနိုင်တာတွေပါ .. အဲဒါတွေကို မဒါ မလုပ်လောက်ဘူး .. ငွေကြောင့် မှားလာခဲ့တဲ့ အမှားတွေပဲ ..”

“မင်းလေသံက အားလုံးကို တတ်သိ နားလည်နေတဲ့ ဆရာကြီး လိုပါလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြောခွင့်မသာလို့ ကျွန်တော် ကြည့်နေခဲ့ရတာ .. ပြောချင်တယ်ဆိုတာကလည်း မဒါ သတိမထားမိတာတွေကို ထောက်ပြ သတိပေးချင်တာပါ ..”

ယကွ က ခံစားချက်တွေနဲ့ ရှင်းပြရင်း ပင့်သက်ရှိက်၏။

“မဒါ ငွေတွေ အရမ်းသုံးပြီး သူရဲကောင်း နောက်ဆုံး ဝယ်ခဲ့တာ ပြည့်သျှင် ရဲခြံကို ပြန်ရောင်းထုတ်ဖို့ ကြံခဲ့တယ် ..။ အဲဒီခြံကို သူကောင်း က ဦးဆောင်ပန်း နာမည်နဲ့ ထားခဲ့တာ .. ပြီးတော့ ပြည့်သျှင် ရဲခြံအဖြစ်ကနေ ဘယ်သူမှ ပြုပြင် နေထိုင်ခဲ့ကြသေးတာ မရှိဘူး .. ပြောရရင် ဒီခြံက ပြည့်သျှင် နဲ့ ဦးဆောင်ပန်း တို့ ဝိုင်းထားတဲ့ ခြံ ..”

“ဟွန်း ..”

“ဦးဆောင်ပန်း ဆိုတဲ့ နာမည်ရှိထားတဲ့အရာမှန်သမျှကို တွေ့ရတာ စုတ်တစ်ခု ဖြစ်နေပါစေ ပြည့်သျှင် က ပျောက်ရှု ပျက်စီးခံမှာ တွေ့ရတယ် ..”

“တော်စမ်းပါ ..”

ဒီနာမည် ဒီအဖြစ်တွေကို ကြားလိုက်တာနှင့် ဘဒ္ဒါ မျက်နှာ လှလှ သေးက မထင်မှတ်လောက်အောင် ပြောင်းလဲ ခက်ထန်သွားခဲ့လျက် ..

“ကြည့်နေ .. အဲဒါကို ငါ မရရအောင် လုပ်ပြမယ် ..”

“ဘယ်တော့မှ မရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ် ..”

ဘဒ္ဒါ မျက်နှာ မိုးသားတွေလို ညိုမှောင်သွားသော်လည်း ဒီနေ့ထိ အောင်မြင်ခဲ့သည့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စက သက်သေမို့ ရုတ်တရက် အာမှ မချေပနိုင် ..

“မဒါ အဲဒီအိမ်ကို ..”

“အေး .. အစက ငါ ငွေလိုလို့ .. အခု မင်း ပြောလိုက်တော့ ဒါကို ပြည့်သျှင် က လိုက်ဖျက်နေတယ်ဆိုတာ သိသွားပြီ .. ငါ မရအောင် လုပ်ပြမယ် .. ကြည့်နေ ..”

“မရနိုင်ဘူးဆိုတာကတော့ မရှိပါဘူး .. ဒါပေမယ့် မဒါ အတွက် အန္တရာယ်တွေ ..”

“အန္တရာယ်ကို ကြောက်နေရင် ပြည့်သျှင် လိုလူကို ငါ ရန်မစဘူး .. မင်း ငါ့ကို တော်တော် လျှော့တွက်ခဲ့တာပဲ ကိုခ .. မင်းတို့ ချေးသေးအောင် ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ အဲဒီအလုပ်ကို ငါ လုပ်နိုင်လို့ ဒီအခြေအနေ ငါ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ .. ငါ့ဇာတ်ကို ငါ မနိုင်တော့ဘူးလို့ မင်း ထင်လား ..”

“ကျွန်တော် ကြိုမပြောချင်ပါဘူး ..”

“ဘယ်ပြောချင်မလဲ .. ပြောမှ မပြောနိုင်တာ .. မင်း ပြောလည်း ပြောရဲပါဘူး .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ ဘယ်လိုမိန်းမလဲဆိုတာ သိနေတယ် .. ငါ့ကို မင်း အထင်မသေးရဲတဲ့အတွက် ဘယ်လိုလုပ် တတ် ပဟောကိန်းထုတ်ရဲမလဲ .. အဲဒါ မှတ်ထား .. ဘဒ္ဒါ ဆိုတဲ့ ..”

ဘဒ္ဒါ မျက်နှာထက်မှာ မာန်မာနတွေ အရောင်လက်လာကြပြန်သည်။

“မင်း ပြောသလို ခြေလှမ်းမှားနေတာတွေ ရှိလာခဲ့ရင်လည်း တစ်ခါ ငါ့အလှည့် .. ခြေလှမ်းမှားပြီး မှောက်လျက်လဲရမှာ ငါ မဟုတ်ဘူး ..”

ယကွ က နှုတ်ခမ်းတွေ ဖိတ်ထားရင်း ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်လ်၏ မြင်နေရသမျှ မြင်ကွင်းတို့ကို အပေါ်ကစုပဲ ငေးနေခဲ့ရင်း ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်နေတယ်ဆိုရင်လည်း ကောင်းတယ် .. အခု သူ့အမေ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတာလားလို့ သော က လာရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြေရမလဲဆိုတာတော့ မဒါ ပဲ ပြောပါ။”

“ဘာ!...”
“ကျွန်တော် မဒါ နဲ့ လာတွေ့ပြီး စကားပြောနေတာတောင် သိချင် သိနေမှာ ..”

“ကိုစ .. မင်း ပြောတာတွေ သူစိမ်းဆန်လှချေလား .. တကယ်အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်လာရင်လည်း မင်း အနေအထိုင် မပီရိတာတွေကြောပဲ ..”

“အားလုံး ဖြစ်လာတဲ့ မကောင်းကျိုးတွေက ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ဆိုင်နေတာလား ..”

“ငါ မင်းကို အပ်ထားတာပဲ ..”

“ဟွန်း ..”

ယကွ က ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ထင်ပါ .. မဒါ စွပ်စွဲတာတွေကို သော နဲ့ မဒါ စကားပြောတာတွေကို ...”

တဲ့အခါ သိလာမှာပါ .. ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေခဲ့သလဲ .. သော ဘယ်လိုတောင်လေးမျိုးလဲ ဆိုတာ ..”

ဘဒ္ဒါ မျက်ဝန်းတွေမှာ နားမလည်နိုင်ခြင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဒါ့အမယ့် ဘာမှ မမေးပေ ..။ ယကွ က အောက်မှာ ငေးနေသည့်မျက်ဝန်းတွေကို မရွေ့လျားဘဲ ...

“အခု ဟိုတယ်လ်ပါကင်က ထွက်သွားတဲ့ တက္ကစီ အနီရောင် အစုတ်လေးပေါ်မှာ သော ပါသွားတယ် ..”

“ဘာ!...”

“သူ ဟိုတယ်လ်ထဲက ထွက်သွားတာဆိုရင်တော့ ..”

“ကိုစ .. မင်း အဲဒီလောက်ထိ ညံ့ရသလား ..”

ဘဒ္ဒါ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတော့ ယကွ မျက်နှာ တင်းသွားလျက် ...

“ကျွန်တော် ညံ့နေတယ်ဆိုရင်တောင် မင်းထက်မြတ်သော ကိုလေးနဲ့တော့ မဒါ က ပိုသိပါတယ် ..”

စကားလုံးတို့က အေးစက်နေခဲ့ပြီး ...

“သူ အရမ်းတော်နေလို့ ကျွန်တော် ညံ့သွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဘူး ..”

ဘဒ္ဒါ လုံးဝ တိတ်ကျသွားခဲ့၏။ ယကွ နေရာမှ ခြေလှမ်းပြင်မိရင်း လေသံကို ပိုနိမ့်၍ ...

“သွေးဆိုတာ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ လည်ပတ်နေသရွေ့ အရောင် မမှိန်ဘူး .. လိုအပ်လာရင်လည်း စကားပြောတတ်တယ် ..။ မဒါ တခြားသူတွေကိုပဲ ရှာကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ခြေလှမ်းမှားနေတာကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မြင်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

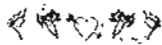
ဘဒ္ဒါ ငေးငိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ယကွ သည် သူမနဲ့ ကျောချင်းက အတူရှိနေခဲ့သည့် ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်း တစ်ယောက်ပါ။

သူမ တကယ်ပဲ မှားယွင်းနေခဲ့သည်လား။ သော အပေါ်မှာ သူမ လျော့တွက်ထားမိသလား။ ဝတ္တရားပျက်ကွက်တာတွေ နှိမ့်သလား။

ဒါတွေကို သော တကယ်ပဲ ထုတ်နုတ် ခံစားနေခဲ့သည်ဆိုလျှင် “မဒါ ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုကိုမှ သူ အယုံအကြည်မရှိတော့ရင် တွေ့တော်တို့ ဘယ်လို စခန်းသွားကြမလဲ” တဲ့။

ခြောက်သွေ့လာသည့် လည်ချောင်းထဲမှာ တံတွေး မျိုချလိုက်မယ့် ရှုတတ ကျပ်ခဲခဲ။

သော ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်လို့တော့ မဖြစ်။

အခန်း (၃၁)

“အေး .. ငါ ကန်စပ်ထဲမှာ ..”

“... ..”

“ထပ်မံဆီနဲ့တော့ ..”

“... ..”

“လာခဲ့မယ် .. အင်း ..”

ပြောပြီး ချထားလိုက်တာနှင့် ကိုယ့်ဆီကို တဖားဖား ပြေးလာသည့် ချိပ်ကို မျက်ဝန်းထောင့်မှာ သတိထားမိလိုက်၏။

“ဖုန်း ခဏလောက် ပြောလို့ရမလား ဟင် .. ခဏ ပြောမယ် ..”

ခွင့်တောင်းခြင်းနှင့်ထပ်တူ သူမက ဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

... ..

“ဟလို ..”

“... ..”

“အမလေး ကာရံ ရယ် .. ခေါ်လို့ရလို့ တော်သေးတယ် ..
ဒီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်သွားလို့ .. ဖုန်းရော ပိုက်ဆံရော ဘာမှ
တော့ဘူး ..”

“... ..”
“ဟုတ်တယ် ..”

သူမက ဖုန်းပြောနေရင်း မျက်မှန်တပ်ထားသည့် သျှင် မျက်နှာ
လည်း ခဏခဏ လှည့်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ တောင်းပန်သည့်အပြုံးနှင့် ရယ်ပြလိုက် .. ဟိုဘက်က
သွားပြီး ပြောနေလိုက် ..

“ဟာ!... အလုပ်ကို ထားခဲ့လိုက်ဟာ .. ငါ ဘာမှ မစားရသေး
မှန်ထုပ်တွေ ဝယ်ခြမ်းပြီးမှ ပိုက်ဆံအိတ်က မရှိမှန်း သိတာ .. အဲဒါ
လည်း ကြွေးဆပ်ရဦးမှာ ..”

သူမသည် တော်ရုံမိန်းကလေး မဝတ်ရဲသော အဝါရောင်ထောင့်
တော်ကန်နှင့် ဟီးလ်ဒေါက်မြင့်ကြီးကို စီးထား၏။ ကျောလယ်ထိ
ထားသည့် တိတွန့်ပုံ ဆံစတိုက် ကြေးနီရောင်ပေါ်မှာ ဟိုက်လိုက်
ဖောက်ထားသဖြင့် ဝတ်ထားသည့်အဝါရောင်နှင့် ကြည့်ကောင်းနေ

ထို့ပြင် ဖွေးနေသည့် မျက်နှာပြင်က အဖုအပိမ့်တို့ကင်းကာ
ခြယ်ထားသည့် မိတ်ကပ်နှင့် ကြွေးသားကဲ့သို့ နုမ့်တ မြောင်အိနေ

လှသောကိုယ်လုံးနှင့် သူမသည် အပြစ်ပြောစရာ ဘာမှမရှိ
ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် လှနေလေသည်။ သို့သော် ...

“ကျေးဇူးပဲ နော် ..”

ဖုန်းကို သူ့ရှေ့မှာ ပြန်ချပေးကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ
လိုက်၏။

“ထိုင်လို့ရတယ်မို့လား ဟင် .. လောလောဆယ် ထိုင်စရာလေး
တောင် အခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့ပါ ..”

သျှင် က ဘာမှမပြောဘဲ ဖုန်းကိုလည်း မကိုင် ..

မျက်နှာရှေ့ ရောက်လာသည့် သူမကို ကြည့်နေရင်း ကော်ဖီ ယူ
သောက်သည်။ မျက်မှန်နောက်က သူ့မျက်ဝန်းတွေကို သူမက မြင်ရဖို့
ကြိုးစားနေကာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့၍ ...

“မျက်မှန်ကလည်း ဘာမှကို မမြင်ရဘူး .. ဆွို က ကျေးဇူးတင်
စကား ပြောမလို့ပါ .. ပြီးတော့ ဆွို ရဲ့ သူငယ်ချင်း မလာခင် ခဏ
ဆက်ထိုင်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းချင်တာ .. မျက်လုံးကို မမြင်ရတော့
စကားပြောရတာ .. အဟွန်း .. အဆင်မပြေသလိုပဲ ..”

သျှင် က ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီးမှ ခုံမှာ ခပ်မတ်မတ်
မှီ၍ ...

“အခု မင်းကို ဘယ်သူက ဖိတ်လို့ လာထိုင်နေတာလဲ ..”

“ဟင်!...”

သူမက ခါးလေးကော့နေအောင် ခြေချင်းချိတ်၍ လှလှပပ ထိုင်
နေရာကနေ သူမကိုယ်ကို ပြန်ငုံကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်တောင်ရှည်
တို့ကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေရင်း ...

“ကိုကြီးက ဆွို ကို နှင်နေတာလား ..”

“နှင်တော့ရော မင်းက ထွက်သွားမှာမို့လို့လား ..”

“ဟင်!... ကိုကြီးက ပြန်ပဲ မေးနေတာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့် မင်း ပြန်ဖြေဖို့ မလိုဘူး .. ငါ့ကိုလည်း
မေးခွန်းတွေ မထုတ်နဲ့ .. နေရာလွတ် ရှိနေတဲ့အတွက် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်
ထိုင်လို့ ရတယ် ..”

မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး သွေးအေးစွာ ပြောနေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ဆွဲ က မြင်ချင်နေခဲ့သည်။ ပြောတာကို နားထောင်ရင်း အားမနာတမ်း စူးစိုက်ကြည့်ပေမယ့် ဘာမှလည်း အရာမထင် .. ၊

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လှပသွက်လက်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ဒါက ယုတ္တိမတန် ..

ဘာဖြစ်လို့လဲ .. သူမ မလှလို့လား .. ဒီထက်လှဖို့ လိုနေသေးတာလား ..။

ဒါမှမဟုတ် ဒီယောက်ျား တကယ် ကန်းနေတာလား ..။

“ဟုတ်ပါပြီ .. လူတချို့က သူတို့ရဲ့စိတ်တွေက သူများနဲ့မတူဘဲ ထူးဆန်းနေတတ်ကြတယ် ..။ ဆွဲ ကလည်း အဲဒီလိုလူတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူပဲ .. ကိုကြီးက ဆက်ဆံရေးကြပေမယ့် ဆွဲ နားလည်နိုင်ပါတယ် .. အခု ဖုန်းပေးပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တာလေးတော့ ပြောပါရစေ ..”

သျှင် နှုတ်ခမ်းအစုံ လွန်ခဲ့နဲ့ မှဲသွားသည်။

“မလိုပါဘူး .. မင်း သရုပ်ဆောင်နေတာ ကြည့်ပြီး အပျင်းပြေတာပေါ့ ..”

“ဟင်!... ဘယ်လို ..”

သူမ နှုတ်ဖျားမှ မေးခွန်းထွက်လာပေမယ့် ပါးပြင်လေးတွေ ရဲတွတ်သွားတာကြည့်ကာ သျှင် က ပြုံးသည်။ ဒါပေမယ့် လှောင်ပြုံး-

“ကိုကြီးက ဘာပြောတာလဲ ..”

“ငါ့ဖုန်းကို သူများ သုံးလို့မရအောင် ဆော့ဖိပ် ထည့်ထားတယ်-” ဟင်!...

ဆွဲ မျက်နှာလေး ငုံ့မလို ဖြစ်သွားတာ ခဏလေးပဲဖြစ်ကာ -

“ဟွန်း .. ဟုတ်မှာပေါ့ .. ကိုကြီး အဲဒီလောက်ထိ မာနကြီးတဲ့လူ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဆွဲ တွက်မိပြီးသား ..”

သူမက ရှက်ပြီးလေးနှင့် ဝန်ခံလာကာ ...

“ဒါဆိုလည်း ပေါ်တင်ပဲ ပြောတော့မယ် .. မန်းဒေးညတုန်းက ယုဇနဂါးဒင်းနဲ့မှာလေ .. ကိုကြီးကား ထွက်မရလို့ ပါကင်လုံခြုံရေးကနေ လှမ်းခေါ်ရတဲ့ အနက်ရောင် နိုင်ဂျီ မာစီးဒီးက ဆွဲ ရဲ့ကား ..”

သူမက ပြောနေရင်း စားပွဲပေါ်မှာ လက်ထောက်၍ သျှင် မျက်နှာကို မော့ငေး၏။ မျက်နှာနုနုမှာ အပြုံးတို့သည် တောက်ပ လင်းလက်နေလျက် ...

“ဆွဲ ကို စောင့်နေရလို့ ကိုကြီး ဒေါကန်နေတာမြင်တော့ ဆွဲ အရမ်း သဘောကျသွားတာ ..”

သူမက အားပါးတရ ပြောနေကာ သျှင် က ဖုန်းပြန်သိမ်းတာကို လှုပ်ရှားမှုအစအဆုံး လိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ စားပွဲစွန်းမှာပဲ လက်ပိုက်သလိုလေး လက်ကို ပြင်ကာ ...

“ဆွဲ က အဲဒီလို ကာရိုက်တာရှိတဲ့ယောက်ျားမျိုးကိုမှ အထင်ကြီးတာ ..”

“ငါကတော့ မင်းကို ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီးလို့ မရဘူး .. မင်း သိထားရမှာက ယောက်ျားတိုင်း အားမနာတတ်ဘူးဆိုတာပဲ ..”

“ဟွန်း ..”

“မင်းရဲ့ပွင့်လင်းမှုတွေက အရာထင်မှာ မဟုတ်တော့ ဒီမှာ အချိန်တုန်မခံဖို့ ပြောချင်တယ် ..”

“ကိုကြီးက ဆွဲ ကို ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံဖို့လေးတောင် လွန်တိုနေတာလား ..”

သျှင် မျက်နှာ တည်သွားသည်။ ဆွိ ကလည်း စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဆွိ က ကိုကြီးထင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး ..”

“မင်းကို ဘယ်လိုထင်ဖို့မှ စိတ်မဝင်စားဘူး .. အခု လောလော

ဆယ် ပြောချင်တာက ကိုကြီးလို့ မခေါ်ဖို့ပဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

သျှင် က တစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ပိုက်ဆံထုတ်၍ ကော်ဖီ ပန်းကန်အောက်မှာ ဖိထားလိုက်သည်။ ထရပ်လိုက်တာနှင့် သူမက ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါပြီးဖြစ်ကာ ...

“ဆွိ က မြန်မာပြည်မှာ ရက်ပိုင်းလောက်လေးပဲ နေမှာပါ .. ပြီးရင် စင်ကာပူပြန်မှာ ..”

သူမက သျှင် နဲ့အတူ တစ်ချက်မှ ခြေလှမ်းမမှားဘဲ ယှဉ်တွဲ လျှောက်ပါလာရင်း ...

“ဒီမှာ သိပ်ကိုရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေလည်း မရှိဘူးလေ .. ကိုကြီးကို မြင်ရတိုင်းလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတော့ ဆွိ တို့ တစ်ယောက် အတွက် တစ်ယောက်က အဖော်မဖြစ်ဘူးလား ..”

“မင်း နေခဲ့တော့ ..”

“ခဏ ပဲ ..”

ဆွိ က သူ တံခါးဖွင့်မရအောင် ကားတံခါးမှာ ကျောလေးကပ် ထားပြီး မျက်နှာမော့၍ ...

“ဆွိ ရဲ့ဒက်ဒီက စင်ကာပူမှာ တာဝန်နဲ့ နေနေတဲ့ ပရိုဂရမ်မာတစ် ယောက်ပါ .. နာမည်က ဦးနေဝင်းသော် ..”

“မင်းအကြောင်း ဘယ်သူက သိချင်နေတယ်ထင်လို့ ပြောနေတာ လဲ .. ကျွတ်!... မင်း ဖယ်စမ်း ..”

စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ပေမယ့် ဒီလို အပြောအဆို ပွင့်လင်းမှုတွေ အပေါ်မှာ စိတ်ပျက်နေသည့် ခံစားချက်တို့ ရှိနေနေခဲ့သည့် ရင်ထဲက လက်မခံ ...

ထို့ကြောင့် သူမကိုယ်ကို လက်ပြန်တွန်းပစ်လိုက်ကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ သို့သော် တလကြမ်း မောင်းလာသည့် ကားတစ်စီး သည် သူ တွန်းလိုက်လို့ လမ်းဘက်ကို ယိုင်သွားသည့် သူမဆီ မလွတ် မကင်း တိုးဝင်လာရာ ...

“ဟေ့ ..”

သူပဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲပစ်လိုက်လျှင် သူမကိုယ်လေးက ရင်ခွင်ထဲ ကို ထွေးခနဲ ပုံကျ၏။ ဖြတ်သန်းသွားသော ကား၏ ဟောခနဲအရှိန်က သူတို့၏ အင်္ကျီစနှင့် ဆံစတို့ကို လွင့်ပျံ့ လှုပ်ခါသွားစေလျက် ...

“မင်း တော်တော် ရှုပ်ပါလား ..”

စိတ်မရှည်သံနှင့် လူကို ပြန်ခွာထုတ်ခဲ့ပေမယ့် ဆွိ မျက်နှာလေးက အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ...

ရှင်ကို ကျွန်မ ရင်ခုန်တယ် ပြည့်သျှင် ...

အခန်း (၃၂)

“ရင်ခုန်သံတွေနောက်ကို လိုက်နေလို့ မရဘူး ..”

“မင်းက ငါ့ကို လိုက်ကြည့်နေခဲ့တာလား ကိုခ ..”

“စောင့်ရှောက်တာပါ .. ကျွန်တော့်မှာ သော နဲ့ မဒါ ကို ဂရုစိုက်ဖို့ အလုပ်ပဲ ရှိတာ .. ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက် .. ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပန်းတိုင်ကို ဘာကြောင့်မှ အပျောက်မခံနိုင်ဘူး ..”

“ဒါဆို မင်းမှာပဲ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိနေတာပေါ့ ..”

“အခု အဲဒီလို ဖြစ်နေတာ .. မဒါ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာ ဘာအတွက်မှန်းကို ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး .. မဒါ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ .. ပြည့်သျှင် အပေါ်မှာ မဒါ စိတ်နာနေတာလား .. စိတ်မကုန်နိုင်တာလား .. ကလဲ့စားချေမှာလား .. ပြန်လိုချင်တာလား ..”

“အားလုံး ဟုတ်တယ် .. အကုန်လုံး မှန်နေတယ်ဆိုရင် မင်း ဘာပြောမှာလဲ ..”

“မသင့်တော်ဘူး .. မှားကုန်မယ်လို့ ပြောမှာ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မဒါ က သော ရဲ့အမေ ..”

ယက္ခ ကလည်း ဘဒ္ဒါ နဲ့အပြိုင် အော်ပြောသည်။ ခြေဟန်လက်ဟန်တွေပါ ပါရင်း ဒေါသကြောင့် တုန်ခါခြင်းတွေလည်း ဖြစ်၏။

ဘဒ္ဒါ ကနေ ဘယ်လိုနာမည်နဲ့ ဘယ်လို အသွင်ပြောင်းခဲ့ပြန်ပြီလဲ .. ဒါတွေလုပ်နေတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးမှန်း နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိဘူးလား ..

“မဒါ ဘယ်နှစ်ကိုယ်ပဲ ခွဲလို့ ရနေနေ ဘယ်တစ်ယောက်ပြီး ဘယ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းပြောင်း .. မဒါ က ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးလေး မဟုတ်တော့ဘူး .. နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ်နဲ့ တစ်ခုလပ် ဖြစ်နေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး .. မဒါ မှာ သားရှိတယ် ..”

“ရှိတော့ ..”

“မဒါ ချစ်နေတဲ့ အဲဒီယောက်ျားက မဒါ ရဲ့သား သတ်ပစ်ချင်အောင် မုန်းနေတဲ့ လူ ..”

“သူ သတ်ပစ်ချင်ပေမယ့် ငါက အရမ်းချစ်ခဲ့တာ ..”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အစတည်းက သိရင် မဒါ ကလဲ့စားချေမယ့် သွေးကြေးဆပ်ဖို့ အစီအစဉ်ကို အစတည်းက ဘာဖြစ်လို့ အခိုင်အမာ ချေးခဲ့တာလဲ ..”

“တော်တော့ ..”

ဘဒ္ဒါ က အော်ပစ်လိုက်ပြီးမှ အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ ..

“ငါ့သားနဲ့ ငါ တွေ့မယ် .. အခု သော ဘယ်မှာလဲ ..”

“မရှိဘူး ..”

“မရှိရင် ငါ ပြန်မယ် ..”

“ကျွန်တော် ပြောတာ မပြီးသေးဘူး ..”

ယကွ က သူမရှေ့က ပိတ်ရပ်နေကာ ...

“မဒါ ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်တာပါ .. ပြည့်သျှင် ကို ပြန်မစပါနဲ့ .. မဒါ ရဲ့ နှလုံးသားရေးသက်သက် မဟုတ်ဘူး နော် .. ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့အပေါ် အများကြီး ရိုက်ခတ်လာနိုင်တာ ..”

“မင်း ငါ့ရှေ့က ဖယ်လိုက် ယကွ .. မင်း ပြောသမျှ စေတနာတွေ ပါလို့ နားလည်ပေးဖို့ ငါ တော်တော်ကြိုးစားဦးမှာ ..၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ သဝန်တိုစိတ်များစွာက ငါ့အတွက် ရိုးနေပြီ ..”

“မဒါ ကို ကျွန်တော် သဝန်တိုစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး..”

“ရှိလည်း ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး .. ပြည့်သျှင် ငါ့ကို မမှတ်မိသရွေ့ .. သော သိသွားရင်လည်း ငါ့သား နားလည်သွားအောင် ငါ ပြောနိုင်တယ် .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့တွေ ပြည့်သျှင် ကို အမျိုးမျိုးသော နည်းတွေနဲ့ ချဉ်းကပ်နေကြတာ အဆန်းမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ဒါပေမယ့် မဒါ ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပြည့်သျှင် နဲ့ ပတ်သက်တိုင်း ဘယ်နေရာမှာမှ အစိုင်အခဲ မတင်နိုင်အောင် ပျော်ဝင်နေတာ သိသာလွန်းတယ် ..”

ဘဒ္ဒါ က အပြုံးမပျက် ရှောင်ရှားထွက်သွားကာ ...

“သိသာစမ်းပါစေ .. ဒီနောက်ပိုင်းခန်းမှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ အပေါ်မှာ ချစ်ချစ် .. မုန်းမုန်း .. များများမုန်းလေ ဇာတ်ကြမ်းလေ .. များများချစ်တော့ ရင်နင့်တာပေါ့ ..”

ဘယ်လို ဘယ်ဘက်ကမှ လက်မခံဘဲ .. ဘဒ္ဒါ က အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီး ရှောင်ထွက်သွား၏။

သို့သော် ...

“ဟင်!...”

နောက်ဖေးတံခါးကနေ ပတ်ဝင်လာသည့်ကားကို မြင်လိုက်တော့ သူမ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွား၏။

နောက်ဖေးအဝင်အထွက် လှေကား အဆင်းရှေ့မှာပဲ ကားရပ်သွားကာ ဆင်းလာသည့် သော ကို မြင်လိုက်သည်။

သော သည် ပန်းရင်ရောင်တိရုတ်လည်ကပ်နှင့် အနက်ရောင် ချိုင်းပြတ်ခါးတို ဂျင်းဝစ္စကုတ်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

အနက်ရောင် ပြောင်အိနေသော စတိုင်လ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဘိုယံသားကို မမြင်ဖူးသလို ငေးကြည့်နေမိ၏။ အွန်လိုင်းမှာ တွေ့နေပေါ့လျက်နှင့် ...

တစ်နှစ် သို့မဟုတ် နှစ်နှစ် တစ်ခါလောက်တော့ သားအမိ ဆုံနေကြတာတောင် သိပ်မကြာသည့်ကာလတွေမှာ သားက အရပ်ကြီး ချီးတက်လာသလိုလို ...

ဒါမှမဟုတ် လူကြီးပုံစံ ချက်ချင်း ဖြစ်သွားခဲ့သလိုလို ...၊

ပို၍ သိသာတာက အဆီပိုမရှိသော ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ် အရပ်မြင့်နှင့် စတိုင်လ်က တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တူနေတာ သိသိသာသာ ပြီး ...

“သား ..”

ငေးနေရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

သော က မြင်ပေမယ့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိပေ ..၊ သူမက ဘာဝမ်းသာလို့ကလုံစွာ ရှိနေရာမှာမို့ ခြေ လှမ်းသွက်သွက်နှင့် လှမ်းထွက်သွားမိ၏။

“သားက မေမေ့ကိုတောင် နှုတ်ဆက်ဖော် မရဘူးကွာ .. ဘာဖြစ်ဟင်!...”

ဘဒ္ဒါ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဟိုဘက်ကနေ ဆင်းလာပြီး ဒီဘက်မှာ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်

သော ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေက ..

“ဦး ဆောက် ပန်း ..”

ဘဒ္ဒါ မျက်နှာ ဖွေးခနဲ ဖြူဆုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ တရိုက်ခိုက်

နီရဲလာကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး တင်းမာလာခဲ့၏။

“သော .. မင်း .. မင်း .. သူ့ကို ..”

ယကွ ကိုယ်တိုင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်မိသော ဘဒ္ဒါ ရဲ့ စီးထွက်မတတ်အကြည့်တွေက ယကွ ကို ဘယ်လိုမှ

ကြည့်တော့သည့် တရားခံ အကြည့် ..

သူတို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြလျှင် ယကွ က အသံတိတ် ခေါင်း

၍ ဘဒ္ဒါ က ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ၏။ ထို့နောက် လှေကားရင်း

ဆင်းချသွားကာ ..

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ သော ..”

ဦးဆောက်ပန်း ၏လက်ကို ဂရုတစိုက် ဖေးမတွဲခေါ်နေရင်း

က လှည့်ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား .. မင်းကို ဒီလူမမာကို ဘယ်သူ

အပြင်ထုတ်ခွင့် ပြုလိုက်လို့လဲ ..”

“အပြင်ကို မရောက်ပါဘူး .. နောက်ဖေးကွင်းထဲမှာပဲ

လျှောက်မောင်းတာ ..”

နောက်ဖေးကွင်းဆိုတာက ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေ ဘောလုံး

ကစားကြသည့် ကွင်းပြင်ကျယ်ဖြစ်ကာ ကပ်လျက်မှာ အလယ်တန်း

ကျောင်းဝန်းတစ်ခု၏ ခြံတံတိုင်းနှင့် လမ်းသွယ်လေး ရှိ၏။

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် မထုတ်ရဘူး .. သူ့ကို ပေ ခြောက်ဆယ် ပေ

ဆေးဆယ် ထင်သလို နေခွင့် ပြုထားတာ ..”

“ဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ် ဒါက လွတ်လပ်မှုမှ မဟုတ်တာ ..

ခေါ်တလေ အပြင် ခဏလေး ခေါ်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..

ခေါ်ဦး က အချုပ်သားတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ..”

“မေမေတို့ကလည်း အချုပ်သားလို ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး သား..

အမယ် သူ့ကို ဒီလိုထားမှဖြစ်မှာ .. သူ့ကို ဘယ်သူမှ မြင်လို့ မရဘူး

တာလည်း မင်းကို နားလည်အောင် ပြောပြီးပြီ ..”

“ကျွတ်!...”

သော မျက်နှာပေါ်က အလိုမကျခြင်းတွေ သိသာစွာ ဖြစ်ထွန်းလာ

..

“ကျွန်တော်တို့က အပြစ်သားတွေ မဟုတ်ဘူး မေမေ .. အပြစ်

တော် အပြစ်ပေးမယ့်သူ .. ဘယ်သူက ပုန်းရှောင်နေသင့်တာလဲ ..

သူက ပြေးပြီး ဘယ်သူက လိုက်မှာလဲ ..”

“လောလောဆယ်တော့ မေမေတို့က ပုန်းနေရမယ့်သူတွေပဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

သူက ပြေးမှာမဟုတ်သလို တို့ကလည်း ခြေကုန်သုတ်ပြီး လိုက်

မရသေးဘူး .. အပြစ်သားနဲ့ အပြစ်ပေးမယ့်သူဆိုတာတွေ မင်း

နဲ့ .. ငါတို့ချင်း ဖြေရှင်းကြမှာက တရားသူကြီးနဲ့ နာယကတွေ

မဟုတ်ဘူး ..”

ဘဒ္ဒါ က ပြောနေရင်း သော ကိုင်ထားသည့် လက်တွေကို ဖယ်ရုန်းနေသည့် ဦးဆောက်ပန်း ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်၏။

ဦးဆောက်ပန်း က သူတို့ ပြောနေတာတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံပေါ။ မြဲကျယ်ကြီးကိုကြည့်ကာ သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ရင်း ရုန်းနေတာဖြစ်၏။ သော က ဦးဆောက်ပန်း ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက် .. စကားဆိုလိုက်နှင့် ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ဖြုတ်သတ် ခြင်သတ်သလို အရသာနဲ့နည်းနဲ့ မသတ်ဘူး .. သူ့အပြစ်ကို သူ သိရမယ် .. သူ ဘာလုပ်ခဲ့တာဆိုတာ သိနေပြီး သူ သေမယ့်နေ့ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးတွေးရင်း ချောက်နေရမယ် .. အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီတိုင်း ဆက်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဆက်မသွားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ..”

“အဲဒါတွေ မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး သော .. ငါတို့မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို .. ဟိတ် ..”

စကားပြောနေတုန်း သော လက်က လွတ်သွားသည့် ဦးဆောက်ပန်း က ခြံထဲကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လှမ်းထွက်သွား၏။

ဘဒ္ဒါ မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းလဲသွားကာ အကြမ်းပတန်း ဆွဲလိုက်သည်။

သို့သော် ဦးဆောက်ပန်း ၏ ပန်းကို ဖမ်းမမိလိုက်ဘဲ သော လက်ထဲမှာ ချုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရကာ ...

“သွားပါစေ မေမေ .. ကိုယ့်ခြံထဲမှာပဲ ..”

“အို!... မသွားရဘူး .. ရူးနေတဲ့လူက ကြမ်းကြားက ဖြဲမထွက်လို့ ပြောနိုင်မလား ..”

“မေမေ ..”

ဘဒ္ဒါ က သူမ ဝတ်ထားသည့် ဆွဲသားဂါဝန်ကပ်ကပ်ကို အားမလိုအားမရ ဆွဲမပြီး သော ဆွဲထားသည့်လက်ကိုပါ ဆောင့်ရုန်းပစ်၏။ သော က ထိုလက်ကို မိအောင်ပြန်ဖမ်းကာ ရှေ့ကနေ ကိုယ်နဲ့ ကွယ်လွှဲလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် ကလေးပေါက်စလေး မဟုတ်တော့ဘူး မေမေ .. ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းတော့ အလေးထားပေးပါ ..”

အတင်း ဆောင့်ခါရုန်းနေခဲ့သော ဘဒ္ဒါ လက်တွေ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ယကွ က သားအမိနှစ်ယောက် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး နေရာမှ လှမ်းပြင်လျှင် ...

“ဦးခ မလိုက်ပါနဲ့ ..”

“ငါက တားဆီးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး .. လွှတ်ထားလို့တော့ ဘယ်လို ..”

“လွှတ်ထားလိုက်ပါ .. သူ့အတွက် ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ် ..” ယကွ နဲ့ ဘဒ္ဒါ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ အသံတိတ် အချေမသံ စကားတွေ ပြောနေကြပြီးမှ ယကွ က လှမ်းထားသည့် ခြေလှမ်းပြန်ရုတ်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ ..”

“သော ..”

အိမ်ထဲကို ခြေလှမ်းပြီးမှ တုံ့ခနဲ ပြန်ဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒါ က သော ကို လှည့်ရပ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်သလို ပင့်သက်ကြီး ရှိုက်လိုက်၏။

“သူ့ကို ဒီတိုင်း ထားသွားဖို့တော့ မေမေ ခွင့်မပြုဘူး ..”

သော က ဘာမှ မပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

ပြီးမှ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်သွားလျှင် ...

“မင်းအမေ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲတောင် မမေးဘူးလား ..”

“ဟွန်း ..”

ပြန်လှည့်မကြည့်ပေမယ့် သော ရဲ့ ခုံးပြုံးကို သူတို့ သိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားရင်း ...

“ကျွန်တော် မမေးတော့ မေမေ ညာစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ သော ရဲ့ကျောပြင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ဘဒ္ဒါ မျက်တစ်ပြင်လုံး နီရဲတက်လာတာ ...

“တောက်!...”

တက်ခေါက်သံကြောင့် ယက္ခ က လှည့်ကြည့်သည်။

ဘဒ္ဒါ က ယက္ခ ဘေးကို ခြေနှစ်လှမ်းစာလောက် အလျင်တိုးကပ်သွားကာ...

“ဖြစ်ကုန်ပြီ တွေ့လား ကိုမ .. အဲဒါ အနီးကပ်နေနေတဲ့ အုပ်ချုပ်မှုတွေလား ..”

“မဒါ ပဲ စစ်သည်က စစ်သည်အလုပ်လုပ် ဆို.. ဘုရင်ကို စစ်က အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုတာ ရှိဖူးလို့လား ..”

“ဘာ!...”

ဘဒ္ဒါ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

“ဘယ်သူက ဘုရင်လဲ ..”

“သော ..”

ဘဒ္ဒါ မျက်ပန်းကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ဖြေသည်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းတွေက တည့်ငြိမ်နေကာ ...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်ကို ရေးတယ်ဆိုတာ အဲဒီလူရဲ့ စိတ်အခြေခံပေါ်မှာပဲ ခန့်မှန်းရေးလို့ ရတယ် .. ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာတွေ မပါရဘူး .. သော နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီတိုင်းဖြစ်လာမှာပဲဆိုတာ မဒါ အတည်က ခန့်မှန်းခြေထဲမှာ ထည့်ထားရမှာ ..”

“စကားကြီး စကားကျယ်တွေနဲ့ အထင်ကြီးအောင် လာဟစ်မနေနဲ့ ယက္ခ ..”

နှစ်ယောက်သည် သွားကြားမှ ထွက်သည့်လေသံမျိုးဖြင့် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် စကားစစ်ထိုးရင်း...

“သူ့ဘဝကို ငါ မွေးမြူခဲ့တာ .. ငါ ထိန်းကျောင်းခဲ့တဲ့ သူ့ဘဝဟာ ငါ့လက်ထဲမှာ မြင်းဇက်ကြိုးလို ရှိနေရမယ် .. မင်း ကြည့်နေလိုက် ..”

“ကြည့်နေရမှာပါ .. မဒါ တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော် ဆျောင်းဖျ နားချရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ .. စခဲ့တာ ကျွန်တော် ပါဆမယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဇာတ်သိမ်းက ငါ့လက်ထဲမှာ ဒီနောက်ပိုင်းခန်းကို ဘယ်လို နှင့်သည်း နှလုံးပျက်စေမလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရေးပြမယ်..”

“စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ပြီး ဇာတ်အတိုင်း ကိုယ်တိုင် စီးမျောပါသွားတတ်တဲ့ စာရေးဆရာ ရှိဖူးတယ် .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ရမယ့် ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရေးတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတာလေ ..”

“ဖြန်း ..”

ရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။

ယက္ခ မျက်နှာ လည်ထွက်သွားကာ ပါးတပ်ဖက်မှာ ချက်ချင်း ခိုတက်လာ၏။ ထိုမျက်ဝန်းတစ်ဖက်မှ မျက်ရည်ကြည်တို့ ရေသံထွက် ...

“ဒီလိုပဲ .. လူတွေက အမှန်တရားနဲ့ ရင်ဆိုင်လာရရင် သွေးစူး သွေးတန်း ဖြစ်လာကြတယ် ..”

နာကြည်း ခံခက်ခြင်းကြောင့် အံ့ကြိတ်ရင်း ပြောသည့် စကားသံ တို့က ကျိန်စာတစ်ခုကို ရွတ်ဖတ်နေသည့်နှယ် ...

“ခင်ဗျား ရေးမယ့် နောက်ပိုင်းခန်းက ခင်ဗျားအတွက်ပဲဖြစ်ပြီး သူများက နှစ်ပါးခွင် ကမသွားပါစေနဲ့ ..”

“ယကွ ..”

ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် လက်သီးနှစ်ဖက် ဆုပ်ထားလျက်နှင့် ဘဒ္ဒါ အသံတွေ တုန်နေ၏။

“မင်း .. မင်း ငါ့ကို သိပ်စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်နဲ့ .. နားလည်လား ငါ မင်းနဲ့ ဒီထက် ပိုပြီး ပဋိပက္ခ မဖြစ်ချင်ဘူး ..”

“မဒါ ..”

ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ .. ဦးဆောက်ပန်း ဆီကိုလား ..”

“ငါ့ခြံထဲမှာ ငါ သွားတာ .. မင်းကို သံတော်ဦး တင်နေရမှာ လား ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် အခု ဦးဆောက်ပန်း ဆီ ခင်ဗျား ရောက်သွားရင် ဒေါသတွေနဲ့ တစ်ခုခု လုပ်မိနိုင်တယ် ..”

ပြင်ထားသည့်ခြေလှမ်းကို မရုတ်ပေမယ့် ဘဒ္ဒါ ဒီတိုင်း ငြိမ်သက် နေ၏။ ယကွ က အနားကပ်လိုက်ကာ ...

“ဦးဆောက်ပန်း ကို တစ်ခုခု နာကျင်အောင် လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိ အဲဒီမိန်းမက သောရ်အမေရင်းဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့ ..”

“မင်း!...”

ဘဒ္ဒါ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၏။ ဘယ်တော့မှ ပါးစပ် ထဲ ထည့်မပြောကြေးလို့ ကတိပြု တားဆီးခဲ့ကြသည့် ဒီစကား ..

“ယကွ .. မင်း ..”

“ပြောဖို့ လိုလာလို့ ပြောတာပါ .. ပြည့်သျှင် ကို စိန်ခေါ်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်ပြီးရင် သူ့သားနဲ့ ဇနီးကို ခင်ဗျား ဒုက္ခပေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ .. အဲဒါ သူတို့ကို ကာကွယ်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဘဒ္ဒါ စကားမဆိုနိုင်လောက်အောင် မူးမိုက် ပြာဝေနေခဲ့တာ ဒေါသတွေကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယကွ က ဂရုမစိုက် ...

“ရန်သူကိုယ်ထဲကို ထိုးသွင်းမှာက ဓားသွား .. ကိုယ်က ဓားသွား ကို ကိုင်မိထားတာမျိုး ခင်ဗျား မဖြစ်အောင်လို့ ..”

စတင် ခြားနားလာခဲ့သော စည်းတစ်ကြောင်းသည် အက်ကြောင်း ကဲ့သို့ အရာထင်လာခဲ့ပြီး ..

အခန်း (၃၃)

တီလုံး ဝင်လာတော့ သျှင် က ဖုန်းပြောနေ၏။

သူ အပြင်ပြန်ထွက်အောင် ခဏ ရပ်စောင့်နေစဉ် သျှင် သူ့နား ရောက်လာကာ ...

“ဒေါ်ပန်းမြတ်မာလာ ရဲ့အိမ်က လိပ်ကန်ဟောင်းကြီး နှုတ်ခမ်း ပေါ်မှာ .. လိပ်စာ အတိအကျ ပြီးတော့ ပြောပြမယ် .. အဲဒီလိပ်ကန်က လည်း စံအိမ်ကြီးက တူးထားတာပဲ .. စံအိမ်မှာ လူမနေတော့တည်းက လိပ်ကန်က ကြာတွေဖုံးပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ရေ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး -”

ပြောပြနေသည့် သျှင် ကို တီလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့် နေမိသည်။ အပြင်မှာ တလှစ်လှစ် ပြေးလွှားသွားလာနေသူက သူတို့ ပါ ...။

သျှင် လှုပ်ရှားသွားလာပုံက ကိစ္စရှိလို့ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပြေလက် ပျောက် လိုအပ်တာလေးကြည့်ရင်း .. ဝယ်ရင်း .. တွေ့ရင်လည်း ဝယ် မည်...။ ဝယ်ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်မည်။

တစ်နေရာမှာထိုင်ရင်း စားသောက်ပြီး ထပြန်လာတာမျိုးသာ ဖြစ်သော တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့် ခြေလှမ်းတွေက ...

“မင်း သွားကြည့်လိုက်လေ .. သူရဲကောင်း တို့ရဲ့ နှစ်ဖက်မိဘတွေ ကို ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် နေခဲ့ကြတာ .. ငါ သိရသလောက်ဆိုရင် ဒေါ်ပန်း မြတ်မာလာ တို့ဘက်က သူတို့ဘက်မှာ ဂျင်း(နံ)ရှိနေတဲ့အတွက် မိန်း ကလေးမျိုးဆက် ဖြစ်လာတိုင်း ဒီရောဂါရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ခံစားရ တော့ ဒါကို ကာကွယ်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားရင်း လျှို့ဝှက်မှုတွေ ရှိလာ ခဲ့တာ .. မွေးလာတဲ့ မိန်းကလေးကို အိမ်ထောင်မကျအောင် ကာကွယ် ကြတာပေါ့ ..”

အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တို့နှင့် ဆက်နွယ်ကာ သျှင် မျက်နှာက လေး နက် အုံ့မှိုင်းနေသည်။

သူရဲကောင်း နဲ့ ဦး တို့ရဲ့ မျက်နှာတွေ ပေါ်လာတော့ မျက်ဝန်းတွေ ကို ဟိုဒီ ထုဝဲလွှဲရင်း လူကပါ တစ်အိမ်လုံးကို ပတ်လျှောက်သလို ဖြစ် လာခဲ့သည်။

ပြတင်းပေါက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်၍ ငုံ့ငေးရင်း အဆင်မပြေ နိုင်သည့် မျက်လုံးတွေက မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို ဖယ်ချပြီး ဒီ မောင်နှမ မျက်နှာတွေကိုသာ အထင်အရှား ပြသနေခဲ့သည်။

ဒါတွေကို မပြောချင်ပေမယ့် မပြောလိုလည်း မရ ...။ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်သဘောနှင့် ထူးခြားသည့် သတင်းတစ်ရပ်ကဲ့သို့ ပြော ကြည့်ခဲ့ပေမယ့် တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာသည့် ရင်ဘတ်ကို ညာလှို မရနိုင် ...။

“ပြည့်သျှင် .. မင်း ပြောနေတာ မင့်အကြောင်းတွေပဲ ..”

“အဲဒီမောင်နှမကို မင်း သတ်ခဲ့တာလေ ..”

“ဦးဆောက်ပန်း ဆိုတာ မင်း သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမ ..”

“ကျွတ်!...”

ပြတင်းဘောင်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ခပ်ဖိဖိထုရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက် ချ၏။

“ဆရာ ..”

တီလုံး စိုးရိမ်တကြီး အနားကပ်လာသည်။ ပြီးတော့ ထိလည်း ထိရဲဘဲ လက်တပြင်ပြင်နှင့် ...

“ဆရာရယ် .. အဲဒီကိစ္စတွေ ဆရာ ဘာမှ ဝင်ပါစရာ မလိုပါဘူး... ဝရာတပည့်တွေက ဆရာအတွက် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း အား ပုံး ထမ်းဆောင်သွားမှာပါ .. ဒီ ‘သော ..’ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ..”

“တီလုံး ..”

“ဗျာ!... ဆရာ ..”

“ငါ ဒီကောင်လေးနောက်ကို လိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာ .. ဒီချာတိတ်ကို ဆရာက အချက် ပြဘဲ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါဘူး ..”

“မထိနဲ့ .. မပြီးနိုင်တဲ့သူက သူ့ခရီး သူ ဆက်လိမ့်မယ် .. ငါ ဘက်က ပြီးပြီ ..”

သူရဲကောင်း သေသွားခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်စည်း ကိုယ့်ဝင်းထဲမှာ ကိုယ့် ခြံကြောင့်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပေမယ့် ဦး နဲ့ သေကွဲကွဲခဲ့ရတာ သင်းကြောင့် ဆိုပြီး ဆရာ အံ့ကြိတ်နေသေးသည်။

ခုလည်း ဒီချာတိတ်က လူငယ်ဆိုပေမယ့် မြွေပွေးကို ငယ်ပါသေး တယ် ပြောလို့ ရမလား ...

စထွက်လာခဲ့သည့် ခြေစလက်စကိုက သေးသေးကွေးကွေးလေး မဟုတ် ...

“တီလုံး ..”

“ဗျာ ..”

“မင်း ဘာတွေနေတာလဲ ..”

“ဗျာ!...”

သူ တွေးနေတာထိ ဆရာ တန်းခနဲ တွက်မိသွားပြီကို သိကာ တီလုံး မျက်နှာ ငုံ့ပစ်မိကာ ...

“ဟို .. ချာတိတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပါ ..”

“အေး .. မင်းစိတ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းတာတွေကို ငါ မရှင်းပြနိုင် ဘူး .. ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့စိတ်တွေ ခုချိန်ထိ ထုံထိုင်းဆေး မိနေတုန်းပဲ .. သူရဲကောင်း နဲ့ ပတ်သက်ရင် မုန်းတယ် .. ဦး နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ထားလိုက်တော့ဖို့ပဲ ဖြစ်လာတယ် ... အခု ငါ သိချင်တာ ဒီကောင်လေးကို တူးဆွ မွေးမြူခဲ့တဲ့ သူ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“ဘဒ္ဒါ ဆိုတဲ့ ဒီကောင်လေးရဲ့အမေက ဒေါ်ပန်းမြတ်မာလာ တို့ စံအိမ်မှာပဲ ရှိလိမ့်မယ် ..”

“ဆရာ .. ကျွန်တော် ထင်တာတော့ .. ဦးသူရိန် တို့ အိမ်ကြီးထဲ မှာပဲလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်နော် .. ဒီလောက် အိမ်ကြီးထဲမှာ လူရှိနေမှန်း မနေမှန်း ဘေးလူ မသိအောင် ခိုအောင်းနေဖို့က လွယ်လွယ်လေး ..”

“ငါတို့ မသိခဲ့တဲ့အချိန်က ခိုအောင်းနေခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သော ထွက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး သူတို့ ဆက်ပုန်းနေကြမှာ မဟုတ် ဘူး ..”

သျှင် က မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်ထားရင်း ခန့်မှန်းခြေတွေထဲမှာ စူးစိုက်နေ၏။

သူတို့ရဲ့ ဖုံးကွယ်ကြံစည်နေကြပုံသည် သူရဲကောင်း ရဲ့ ကလေး ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ သိခဲ့လျှင် 'ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ် မကျွန်'အောင် လိုက်လံ ရှင်းလင်းခံရမှာမျိုး ...။

ရာဇဝင်ဆန်ဆန် သွေးကြွေးဆပ်ခြင်းမျိုးနှင့် ကွယ်ရာကနေ ဘယ် လောက်ထိ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ကြိမ်းဝါးနေမလဲ ...။

ဒါမှမဟုတ် စားတွေ လုံတွေ သွေးရင်း သူ့နာမည်ကို ရေရွတ်ပြီး ကျိန်စာတိုက်နေသလား ...။

ဒီလူတွေ မျိုသိပ် ကြံစည်နေကြချိန်မှာ ကိုယ်ကတော့ လွမ်းလို့ ကောင်းနေတုန်း ...။

သျှင် မျက်နှာမှာ ရီဝေခြင်းတွေအပြင် အေးစက် ခက်ထန်ခြင်း တို့ပါ ရောထွေးနေခဲ့လျက် ...။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတွေ စေ့၍ ခပ်ဖိဖိ အံကြိတ်မိကာ ...။

"ငါတို့ မသိပေမယ့် သူတို့က ငါတို့နားမှာ ရှိနေကြတယ် .. သူရဲကောင်း ရဲ့ ဇနီးဆိုတာကို မသိခဲ့တာကိုက ဒါ သူတို့ရဲ့ စာမျက်နှာ ပဲလေ .."

သဘာဝတရားကို ရေရွတ်နေပေမယ့် ဒါ သဘာဝမဆန်ဘူးဆိုတဲ့ အသိက စဉ်းစားမိတိုင်း ကြက်ခြေခတ်နေခဲ့သည်။

"ငါ စဉ်းစားလို့ မရတာက သူရဲကောင်း နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နောက် က တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ ရေးရေးလေးတောင် တွေးလို့ မရတာလဲ ..."

"ဟုတ်တယ် .. ကျွန်တော်တို့ရောပဲ ..."

သူတို့ အထင်ကြီး လေးစားခဲ့သည့် သျှင် ရဲ့ အရည်အချင်းကောင်း များစွာထဲမှာ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်၍ တွေးကြည့်လိုက်တာနှင့် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်အောင် တွေးခေါ်နိုင်စွမ်းသည့်အချက်လည်း ပါ၏။

ယခုကဲ့သို့ သျှင် ကိုယ်တိုင် ခက်ခဲနေရသည့်အဖြစ်မျိုးဟာ ကြုံ တောင့်ကြုံခဲ့ပါ ...။

"ဒေါ်ပန်းမြတ်မာလာ တို့ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဒေါ်ပန်းမြတ်မာလာ ရဲ့ အမေ .. အဘွားတွေ လက်ထက်တည်းက ထိန်းသိမ်းချုပ်နှောင်ဖို့ အတွက် ရှိခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ခန်းတွေ ရှိတယ် .. အကျဉ်းထောင်လိုမျိုးပဲ .. ဒါပေမယ့် စံအိမ်ကြီးရဲ့ သုံးပုံ တစ်ပုံလောက်ကို အဲဒီအတွက် ကန့်သတ် ပြီး ဆောက်ထားတာလို့ ပြောတယ် ..."

"ဆရာ .. ဆရာကို အဲဒီလောက် အတိအကျ ..."

"ရေ လိုချင်ရင် ရေ ပါလာဖို့ပဲ .. ဘာနဲ့ ခပ်ခပ် ဘယ်လို သယ် သယ်ပေါ့ ..."

တီလုံး ထပ်မမေးရဲတော့ပေ ...။ ဒါပေမယ့် သျှင် က ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားရင်း စီးကရက်နဲ့ မီးခြစ် ထုတ်ကိုင်ရင်း ...

"လူတွေနဲ့ပတ်သက်သမျှ ထာဝရ လျှို့ဝှက်ထားနိုင်တဲ့ အကြောင်း တို့ဆိုတာ မရှိဘူး .. အထူးသဖြင့် ထုထည် ခိုင်ခံ့ခဲ့တဲ့ အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို အပြင်က ဘာမှ မသိနိုင်ပေမယ့် အဲဒါ ပြိုပျက်သွားတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံတွေ ပေါ်လာတာပဲ .. အတိတ်မှာ ခြေရာ ရှိတယ် ..."

အဲဒါ ပြိုပျက်မသွားခဲ့ရင်တော့ ဘယ်လို ဖွဲ့စည်းထားတယ်ဆိုတာ ဆို မသိနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ...။

တီလုံး ရဲ့ အတွေးထဲမှာ မေးခွန်းနဲ့ ခရီးဆက်သွားခဲ့သည်။

“သင်္ခါရလောကထဲမှာ ထာဝရ မပျက်စီးနိုင်တဲ့အရာ မရှိဘူး ..”

“ဟင်!...”

တိတ်တိတ်လေး တွေးနေသည့် ကိုယ်က ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သျှင် က စီးကရက်မီးညှိရင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းက ဖြုတ်၍ ...

“တစ်နဲ့ နှစ်နဲ့ ပေါင်းရင် သုံး ရမယ် .. ဒါပဲ တွေး ..၊ တစ်ထဲက နှစ်ကို နုတ်လို့ ရမလား .. မရဘူးလား .. မနုတ်နိုင်ရင် ဘယ်က ချေးမလဲ .. ဘယ်လို နုတ်မလဲဆိုတာတွေ ဘာမှ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး တွေးဖို့ မလိုဘူး ..၊ မင်း အခု ငါ ပြောတာကို နားထောင် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ..”

“ငါတို့ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် လုပ်မယ် .. မင်း အောင်ဆော် ကို ပြောပြခဲ့တာတွေ .. မလိုအပ်တာက အဲ့ဒါပဲ ..”

“ဆရာ ..”

“မပြောနဲ့တော့ .. အဲ့ဒါကို မင်း ထားလိုက် .. အောင်ဆော် က မိသားစု ရှိတယ် .. ဒါတွေနဲ့ ဘာမှ မရှုပ်တွေးစေနဲ့ ..၊ သူနဲ့ သက်ဆိုင်တော့တဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ .. ကျွန်တော် ပြောမိတာကလည်း သူ့သမင်နဲ့ သော က နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ပေါင်းနေကြတော့ သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ပါ ..၊ သူ့အတွက်လည်း ပါပါတယ် .. ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်တော် မခိုင်းခဲ့ဘူး ..”

“အေး .. မခိုင်းနဲ့ ..၊ သော ရဲ့အမေ ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီအိမ်ကြီးကို မင်း စောင့်ကြည့်ရမယ် ..”

တိလုံး က ခေါင်းညိတ်နေသည်။

နောက်ထပ် ညွှန်ကြားသမျှကို အားလုံး မှတ်သားပြီး သျှင် ပေးတာတွေကိုလည်း သေချာ ထုပ်သိမ်း၏။

“ဟိုကောင်တွေကို ခိုင်းသင့်တာ ခိုင်း .. နေရာတကာ မင်း ကိုယ်ယောင်မပြနဲ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“ငါ ဟိုကောင်သတင်း သေချာ ကြားထားတယ် .. ခရစ္စမတ်ည ကလည်း ပန်းဆိုးတန်းထိပ်မှာ မြင်လိုက်သလိုပဲ ..”

“ဟင်!... တာနော ကိုလား ဆရာ ..”

“မသေချာဘူး .. ဒါပေမယ့် ငါ မြင်လိုက်မှ ပျောက်သွားတဲ့ပုံက သူပဲ ဖြစ်ဖို့ များမယ် .. ငါ ဒီတောင့်ကို မမမ်းနိုင်သရွေ့ တခြား ဘာ ကိစ္စကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘူး ..”

ကိုယ် ယုံကြည်အားထားခဲ့သည့် လက်ရုံးတစ်ယောက် ..၊

ဒီလိုလူက သစ္စာဖောက်သွားတာ မယုံနိုင်စရာ မရှိပါ ..။

ဒါပေမယ့် လိမ်တဲ့လူထက် အလိမ်ခံလိုက်ရခြင်းက ကိုယ်ညံ့လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

အခြေအနေတွေ အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်နေခဲ့သည့်အချိန်မှာ သစ္စာဖောက်ခြင်းအလုပ်ကို ပြောင်မြောက်စွာ လုပ်သွားခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘက်မှာ ဆုံးရှုံးမှုများစွာနှင့် အောင်နိုင်ခြင်းသရဖူကို ခေါင်းဆိုင်စိုက်နဲ့ ခံယူနေရချိန်မှာ တာနော တို့ စိတ်ရှိသလောက် ပြေးခွင့်လည်း မရဘူး။

ပြီးတော့ သူ့စိတ် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ဗုန်းဗုန်းလဲခြင်းသို့ ရောက်လာတာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့တာလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာပါ ..

တာနော့ကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းသည် ကိုယ့်ရဲ့ လှစ်
ငန်းများစွာကိုပါ ထိခိုက် ဖြိုလှဲ၍ အောင်နိုင်သူလို အလံထူသွားခဲ့တာ
တွေကြောင့် ဖြစ်သည်။

တကယ်က မင်း သစ္စာဖောက်လို့ ရသွားတာ မဟုတ်ဘူး .. သစ္စာ
ဖောက်ခွင့် ပေးလိုက်တာ ..!

ခုကစပြီး အားလုံးအတွက် မင်း ပြန်ပေးရတော့မယ် ..!

မနက်ဖြန် .. သို့မဟုတ် တစ်နေ့နေ့ ..!

အခန်း (၃၄)

ကားပျက်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်နှင့် နာရီ ကြည့်မိသည်။

အတွက် အချိန်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ချို့တဲ့ ဆင်းရဲ
ရတာလဲ ..!

ကားပေါ်ကဆင်းရင်း ဆေးဘီကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

ကားတွေ လူတွေ မပြတ်တမ်း သွားလာနေကြသဖြင့် ချိန်းထား
ညှိအချိန်မီ အကူအညီရဖို့တော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် သူမ ကားကို ဒီတိုင်း ထားခဲ့လို့လည်း မဖြစ်သေးပေ..!

တံခါးအရပ် လော့ခ်ချလို့ မရ ..!

ဒီကားကို ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာလောက်တော့ ကိုယ့်ဘာသာကြည့်

အကူအညီတောင်းဖို့ ကြိုးစားရမည်။

“ဟီ ..”

“အမေ့!...”

စက်ခန်းကို ငုံ့ကြည့်နေမိစဉ် အနားကပ် ဟွန်းတီးလိုက်သဖြင့် နို့ ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခဲရောင် လင့်နီခရူဇာတစ်စီးက သူမက နောက်မှာ ထိုးရပ်သွားကာ ဆင်းလာသူတွေက သူမ မမြင်ချင်ဆုံး သုံးယောက် ..

“ကားပျက်နေတာလား သဒ္ဒါပိုမို ..”

မို က မဖြေပါ ..။

ဆင်းလာကြသည့် မျက်နှာတွေအရ ..၊ ထို့ပြင် ဖြစ်ပျက်သွားသည့် ကားတိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်ခြင်းအရဆိုလျှင် ဒီလူတွေ ကောသောလာခြင်း မဖြစ်နိုင် ..။

အသက်ဝဝရှာ၍ သူတို့ ခြေလှမ်းတွေကို အကဲခတ်နေမိစဉ် ဖုန်းမြည်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ကားထဲက ဆလင်းဘက်စ်ကို လှမ်းယူ၍ ဖုန်းထုတ်ယူပြီးမှ ပခုံးမှာ ချိတ်လိုက်ကာ ...

“ဟလို ..”

“သဒ္ဒါပိုမို ..မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ ..”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ ..”

“ငါ့ကို မင်း မေးစရာ မလိုဘူး .. အခု မင်းတို့ လုပ်ကြံကြ

ငါ့သမီး သေပြီ ..၊ ငါ့သမီး နီလာဆင့် ..”

“ဟင်!... ဘယ်လို အန်ကယ်လ် .. အန်ကယ်လ် ပြန်ပြောရှင် .. အန်ကယ်လ်က ဦးအောင်ဘော် လားဟင် ..”

မို ဖုန်းပြောနေတာကို ကြည့်၍ ရောက်လာသည့် သုံးယောက်မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်နေကြ၏။

သူတို့ရောက်လာမှ ပြဿနာ ထဲဖြစ်ခြင်းကို မယုံသင်္ကာသလို စစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အချက်ပြ တိုင်ပင်နေကြတာကိုလည်း မို က မသိ...။

“ကျွန်မ မောင်လေးလဲ ပါနေတာပဲ .. အန်ကယ်လ် ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်အပ်ကြီး စွပ်စွဲနေတာလဲ ..”

“ဟေ့ .. မင်းနဲ့ သော ဆိုတဲ့ကောင် ပူးပေါင်းကြံစည်တာ .. သန်းမြတ်ဇော် မျိုးနဲ့ သူရဲကောင်း အုပ်စု ပေါင်းပြီး .. မင်းတို့ .. မင်းတို့ ဆို ငါ မကျေဘူး ..၊ အခု မင်းအမေ မရှိဘူးမို့လား .. ဒါကို အကွက်ကျ ကြံစည်ပြီး ရှောင်ထွက်နေတာ .. ပြီးတော့မှ မသိရပါဘူး ပြောချင်လို့..”

“အန်ကယ်လ် ထင်ရာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ .. မေမေက အဘွား မျက်လည်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ ..”

“အေး .. အခု မင်း ရှိရင် မင်း လာခဲ့ .. မင်းနဲ့ပဲ ရှင်းမယ် .. ငါ့သမီး သေရတဲ့အတွက် မင်းတို့ ထပ်တူ ပြန်ရစေရမယ် .. မှတ်ထား..”

“အန်ကယ်လ် .. အန်ကယ်လ် .. နေဦး .. ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ ပြောဦးလေ ..”

မို ဖုန်းကိုင်ရင်း ပျာယာခတ်နေကာ ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြင်လိုက်တော့ စစ်ယောက်က ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူသွား၏။

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“မင်းနဲ့ ရှင်းစရာ ရှိတယ် .. အခု ခဏလိုက်ခဲ့ ..”

“ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ .. ဘာကိစ္စနဲ့လဲ ..”

“မင်းတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ခေါ်တာ .. ဦးထင်ပေါ် ဆောက်နေပြီ ..”

“ဟင်!...”

မို့ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဒါက သူများနဲ့ ပတ်သက်သည့်ကိစ္စ .. မောင်လေး ဆင့် တို့ ဆေးရုံရောက်နေသည့်ကိစ္စက အရေးကြီး ကြီး ရှိနေ၏။

“ကျွန်မ မောင်လေး ကားအော်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံရောက် တယ် .. ဖုန်း ပြန်ပေးပါ ..”

“ငါတို့လည်း အရေးကြီးတယ် .. မင်းတို့ရဲ့ အပြီးသတ် လျှောက် လဲချက်မတင်ခင် ငါတို့ ရစရာရှိတာတွေ မင်းတို့ဆီက ရမှ ဖြစ်မှာ ..”

မို့ စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ရှင်တို့ လူမှုရေး ခေါင်းပါးလှချေလား .. ကျွန်မက သေရင် ရှင်ရေးကိစ္စ ဖြစ်နေတာ ..”

“ငါတို့အတွက်လည်း သေရေးရှင်ရေးထက် အရေးကြီးတယ် .. ဒီမှာ သဒ္ဒါပိုမို .. မင်း အခု မလိုက်ဘူးဆိုရင် မင်းတို့ လက်ခံခဲ့တဲ့ တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ..”

“အဲ့ဒါတွေက ဆရာက ရှင်တို့ကို ပြန်ပေးပြီးပြီ ..”

“သူ ပြောတာလား ..”

မို့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး မျက်နှာတွေမှာ လှောင်ပြုံးတို့နှင့် ...

“မင်းဘဝ .. မင်းသိက္ခာက အခု မင်းရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့ လူသား ယောက်က ဆုံးဖြတ်မှာ နော် .. မင်းမောင်အတွက် စိတ်ပူလို့ အလွတ်ရုန်းသွားမယ်ဆိုရင် ..”

“ဟိ ..”

ဝင်လာတာက ဆိုင်ကယ်လ်တစ်စီးဖြစ်ကာ ဟဲလ်မက် ထားပေမယ့် သော ကို မို့ သိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာသွားကာ ...

“သော ..”

ဘယ်တုန်းကမှ မရင်းနှီးခဲ့ဘဲ တရင်းတနှီး ခေါ်မိရင်း ...

“မောင်လေးနဲ့ ဆင့် တို့ ကားအော်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက် နေကြတယ် ..”

သော ကလည်း သိပုံ မပေါ်ပေ .. ဟဲလ်မက်ကို ချွတ်၍ မျက် မှောင်ကုတ်ထားသည့် မျက်နှာနှင့် ဟိုလူတွေကိုပါ လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

သော မျက်နှာလေး ပြောင်းသွားကာ လူသုံးယောက်ကို မကျေ နပ် လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးမှ ...

“ရှင် ကျွန်မကို ဆေးရုံ လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား .. ကျွန်မ ကားပျက် နေလို့ ..”

“ကားပျက်တာကို ပြင်ဖို့ ခေါ်ထားတာလား .. သုံးယောက်တောင် ခိုလိုလား ..”

“ဟေ့ .. မင်း ဘာစကား ပြောတာလဲ ..”

အလယ်လူက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထွက် ဘာတော့ ထိုလက်မှာ အနက်ရောင် ဖုန်းသေးသေးလေးကို ကီးချိန်း ခုန်းလန်းလေးနဲ့ မြင်လိုက်၏။

ဒီလောက် ဖုန်းလေးကို ဒီလိုလူတွေက ကိုင်မှာ မဟုတ်ပေ .. မြင်းမြင်လိုက်တည်းက ဒါ မို့ ဖုန်းပဲဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။

ထိုသူကလည်း ဖုန်းကို သော က ကြည့်တာ သိလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဖုန်းကိုင်သည့်လက်ကို နောက်ပစ်ထားလိုက် သလို .. သော က ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ်က ဆင်းလာ၏။

“ကျုပ်က ဝပ်ခ်ရှော့ ခေါ်ထားတာ မှတ်လို့ပါ .. ဒါဆို ခင်ဗျား တို့က ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ..”

“နေပါဦး .. မင်းက ဘာမို့လို့ ငါတို့ကို မေးခွန်းထုတ်နေတာလဲ .. ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ငါတို့ ရှင်းစရာကိစ္စ ရှိတယ် .. အဲဒီတော့ သူ့ကိုယ်စား မင်း လုပ်ပေးစရာကိစ္စရှိရင် လုပ်ပေးလိုက် .. ဒါပဲ ..”

“အို .. သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ ကိုယ်စားလွှတ်လို့ ရမလား .. ရှင်တို့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေနေ .. ကျွန်မ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး .. သော .. ကျွန်မကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ ..”

မို က ဇွတ်ထွက်သည်။ တစ်ယောက်က တားဆီးဖို့ ပြင်ဆင်သော က မို့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူ့နောက်လိုက်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားကာ ...

“ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အေး .. မင်းကိုယ်မင်းလည်း မင်းသားလို့ မထင်နဲ့ ..”

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ လူကြမ်းရုပ်တွေ ပေါက်နေတာ သေချာတယ် .. ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ ခြောက်တိုင်း ကျွန်က မကြောက်တတ်ဘူး ..”

ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ် ခွထိုင်လိုက်ကာ ဆောင့်နှိုးပစ်၏။ ပြီးနောက်မှာ မို ဝင်ထိုင်လိုက်တာကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စတွေက ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ပေးသူမယူသူရော အပြစ်ရှိတယ် .. ရှေ့နေ အမျိုးသမီးဆိုမှာ ဖုန်းကိုပါ ယူပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာ ဆိုတော့ ..”

“ဟေ့ .. မင်း ဘာကောင်လဲကွ ..”

“ခင်ဗျားတို့ကို သိနေတဲ့လူ ..”

ဖုန်းကိုင်ထားသူက ရှေ့ထွက်လာကာ အံ့ကြိတ်သံနှင့် ...

“ဒါဆို .. မင်းနောက်က ရှေ့နေမကို အရင် ထောင်ချဖို့ လုပ် ..”

ငွေကို သူ ယူထားတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. လုံးဝ မဟုတ်ဘူး .. ဆရာကို သူတို့ ဒီတိုင်း လိုက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတာ ..”

မို့ ရဲ့အသံလေး ထွက်လာတော့ သူ နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ ...

“ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက်မှ ရှင်း .. ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကားနံပါတ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိတယ် ..”

“နေဦး .. နေဦး .. ဟေ့ ..”

ဆိုင်ကယ်လ် ဘီးလိမ့်နေကာမှ တလွှားလွှား ပါလာပြီး ဖုန်းပစ်ပေးသည်။

သော က ဖမ်းယူလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ်ကို ဆေးခန်း ပြန်ဝိုက်ကာ ထိုသူသုံးယောက်ဆီ တည့်တည့်ပြန်ဝင်၏။

သုံးယောက်စလုံး မထင်မှတ်ဘဲ ဝရန်းသုန်းကား ရှောင်လိုက်ကြရင်း အလဲလဲ အပြိုပြိုတွေ ဖြစ်ကျန်ရစ်လေသည်။

“ရှင် တော်တော် ရန်လိုတဲ့လူပါလား .. ဒီမှာ အရေးကြီးနေရတဲ့အထဲ ..”

“မင်း အရေးကြီးတာ .. ငါ ကြီးတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“သိတယ် .. ရှင်က စွဲ ကို အသုံးချရလေး ပေါင်းခဲ့တာလေ .. သူ့အတွက် ရှင် ဘယ်အရေးကြီးမလဲ ..”

“မင်းမောင် ခြေကျိုးလက်ကျိုးရုံထက် မဖြစ်ဘူး .. သေတာက နီလာဆင့် ..”

ဟင်! ..

ပြောတုန်းကတော့ သူ့ပုံစံက ဘာမှ မသိသေးသလိုပါလား ..

“ရှင် သိတယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား ..”

“သိတယ် .. ငါ့ကောင်တွေပဲ ဆေးရုံတင်ပေးလိုက်ကြတာ ..”

ကြည့်စမ်း ..

ဒါဆို ဦးအောင်ဆော် ပြောသလို သင်း တကယ်ပဲ လုပ်ကြံလိုက်

တာလား ..

“သော .. ရှင်က ဦးသူရဲကောင်း ရဲ့သားဆိုတာ ဟုတ်လား ဟင်..”

“ဘာ!...”

“အား!...”

ရှုတ်တရက် ဆိုင်ကယ်လ်က ခါသွားလျှင် မို ထိတ်လန့်ကာ သူ့

ခါးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်မိ၏။

“ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ .. ကံကောင်းလို့ ဒီမှာ ပြုတ်ကျတော့မလို့..”

“မင်းကို အဲဒီနာမည် ဘယ်သူ ထည့်မြောလိုက်တာလဲ ..”

“ဆင့် ရဲ့အဖေပေါ့ .. ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပေါင်းကြပြီး ဆင့် ကို သတ်

တာလို့လည်း ပြောသေးတယ် .. ကျွန်မ ကားပျက်သွားတုန်း ဟိုလူတွေ

ကလည်း ရောက်လာ .. အဲဒီဖုန်းကလည်း ဝင်လာတယ် .. တကယ်

ကျွန်မ ဘာမှ မသိခဲ့တာတွေကို ဝိုင်းစွပ်စွဲကြတာ .. ဘာလုပ်ရမှန်းကို

မသိတော့ဘူး ..”

အက်ဆီးဒင့်ကိစ္စနှင့် ဟိုလူတွေကို ထိတ်လန့်ရတာတွေ ရောက်

မို ခုမှပဲ ဝမ်းနည်းဖို့ သတိရတော့သည်။

ပြောနေရင်း ငိုချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာကာ မျက်ရည်တွေ လက်

မတို့ရတဲ့ ဝေဒနာတက်လာ၏။

“သော .. ရှင် အဲဒါ ဟုတ်နေသလား ဟင် .. ဦးအောင်ဆော်

က အတင်း စွပ်စွဲနေတာ .. သန်းမြတ်ဇော် အုပ်စုနဲ့ သူရဲကောင်း အုပ်စု

ပေါင်းကြုံကြတာတဲ့ ..”

သော အသံတိတ်နေခဲ့၏။ သူ တွေးနေခဲ့တာလည်း ဒီအကြောင်း

ကိုပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါသားပါဆိုတာ ဘယ်တစ်

ယောက်ကိုမှ မပြောမိခဲ့ပါ ..။

ဦးအောင်ဆော် က ဖော်ခဲ့သည်ဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းမဲ့ မဲပြုံးတစ်ချက်

ဖြစ်၏။

ဒီလူတွေ လျော့တွက်လို့ မရဘူးပဲ ..

ပြည့်သျှင် .. ခင်ဗျားရဲ့ နားတွေ မျက်စိတွေ အားကောင်းသားပဲ..

မဆိုးဘူး ..

နှုတ်ခမ်းတို့ကို ဖိပိတ် အကြိတ်ရင်း အသံတိတ်စကားတွေ ဆိုနေ

မိ၏။ ခုလောက်ဆို သူရဲကောင်း ရဲ့သား သင်းတို့ကို ကိစ္စတုံးဖို့ ငြိန်

လာပြီဆိုတာ သူတို့ အားလုံး သိပြီးပြီပေါ့ ..

အချင်းချင်း တပ်လှန့် နှိုးဆော်ပြီး ဘယ်လို ဟာကွက်တွေကနေ

အလစ်ချောင်းနေပြီလဲ ..

“သော ..”

“အင်း .. ပြော ..”

“ရှင်ကို ကျွန်မ မေးနေတာ ..”

“မင်း မေးတိုင်း ဖြေရအောင် ငါက မင်းရဲ့ အမှုသည်မှ မဟုတ်

တာ ..”

“ရှင် အဲဒီလို မပြောနဲ့လေ .. ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ ပြောဆို

ကောင်းလွန်းလို့ ရှာကြပြောနေတယ် ထင်နေသလား ..”

“ဘယ်သိမလဲ ..”

“ရှင် နော် ..”

ဆိုင်ကယ်လ်က လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေထဲ ဟိုကဝင် ဒီကထွက် လုပ်နေသဖြင့် စကားပြောရင်း သူ့ကို ဖက်ထားတာကိုလည်း မလွှတ်ရဲ။

“တောက်!... ရပ်တော့ .. ကျွန်မ ဆင်းမယ် ..”

“မရပ်နိုင်ဘူး .. မင်းကို ဆေးရုံပို့ပြီးရင် ငါ့မှာလည်း သွားစရာတွေ ရှိသေးတယ် ..”

“မပို့နဲ့ .. မလိုဘူး .. ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဆေးရုံကို အတူတူ သွားလို့ လည်း မဖြစ်ဘူး .. တော်ကြာ ဦးအောင်ဘော် ဆိုတဲ့လူကြီး ကျွန်မကို တစ်ခါတည်း လည်ပင်းထဲညှစ်တော့မှာ ..”

“ငါ မပါလည်း မင်းကို လည်ပင်းညှစ်မသတ်ဘူး ပြောနိုင်လို့ လား .. မင်းကို ဖုန်းဆက်တည်းက အသက် အစားပြန်ယူဖို့ ပြင်ဆင် ထားပြီးလောက်ပြီ ..”

“အို .. အဲဒီလောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ..”

ပြောလိုက်ရပေမယ့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိနေ သည်။

“ငါ့သမီး သေရတဲ့အတွက် မင်းတို့ ထပ်တူ ပြန်ရစေရမယ် ..”လို့ ကြိမ်းဝါးခဲ့တာ ..

သူ ပြောသလိုများ ဖြစ်နိုင်မလား ..

“ကိုင်ထား ..”

“အမေ့ရေ !... ”

ပြောတာကို ကြားလိုက်ပြီး သတိထားဖို့ အချိန်မရလိုက်ပေ - လူက လွှဲရိုက်ခံရသလို ဖြစ်သွားကာ သူ့ကိုသာ သေလူမြှောပါး ဖတ် မထားလိုက်လျှင် ပြုတ်ကျသွားမှာ ကျိန်းသေ ..

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ရေလွှာလျှောစီးနေတယ်များ မှတ်နေသလား - မြို့ပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်လ် မစီးရဘူးဆိုတာလည်း .. အား!...”

“စကားမများနဲ့ .. မင်း ပြုတ်ကျသွားလည်း ငါက ပြန်ကောက် မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ပြောပုံက တမင် အချဉ်ဖောက်ထားတဲ့ အသံကြီးနဲ့ ...

လူကို တမင်ရွံ့နေတာ ..

ဒီပုံအတိုင်းဆို ဆေးရုံရောက်နေတဲ့လူက မသေဘဲ ကိုယ်သာ သေဖို့ နီးစပ်နေရသဖြင့် ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းထက်မြတ်သော .. ဆိုင်ကယ်လ် ရပ်လိုက်ပါတော့ .. ရှင်နောက်က လိုက်ရတာ ရဲဖမ်းလို့ ယာဉ်စည်း ကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးကို ရောက်မလား .. အရေးပေါ် ရောက်မလား မတွေးရဲဘူး .. ကျွန်မဘာသာ ဦးအောင်ဘော် သတ်လို့ သေရင်လည်း သေပေစေ .. တစ်ယောက်တည်း သွားပါရစေ ..”

“မရဘူး .. မင်းကို လိုက်ပို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် .. ဆေးရုံမှာမှာ အနီးဆုံး ချပေးမယ် .. ဒါဆို မဖြစ်ဘူးလား ..”

“ဪ .. ရှင် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့လမ်းမို့လို့ ကျွန်မက လိုက်ကို လိုက်ရမယ်ပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဒီတစ်ခါ သော ရယ်ချင်နေသဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ပြန်မေး သည့် သူမ မေးခွန်းကို တမင် ရွံ့ကြေကာ ...

“မင်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေဦးမယ်ဆိုရင် ဆုံးဖြတ်ချက်က တခြားခေါ်သွားဖို့ ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ..”

“ဘာ!...”

“အဲဒါကြောင့် .. စကားမများနဲ့ ..”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြည်းဖြည်းမောင်းခမ်းပါ .. ရှင့်ပုံစံ ကြည့်ရတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဖက်တာကို တမင် အရသာ ခံချင်လို့ လုပ်ကြံ ဖန်တီးနေတာတော့ ဟုတ်ပုံ မရပါဘူး ..”

မို က တမင်တကာ အနာပေါ် တုတ်ကျသွားအောင် ပြောသည်။
သော မျက်နှာ ဂင်းခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး ...

“အင်း .. မင်းက သိနေပြီဆိုတော့လည်း ပိုကောင်းသွားတာပေါ့ .. အဆင်ပြေအောင် ကိုင်ထား နော် .. ကိုယ်ကတော့ အိုခေတယ် ..”

“ဟင်!... ဘာ!...”

“လူမမာက စိတ်ပူစရာမှ မရှိတာ .. အေးဆေးပေါ့ ..”

“အို!... မလုပ်နဲ့လေ .. ရှင် နော် ..”

ဆိုင်ကယ်လ်သည် ပြောသဖြင့်နေသောလမ်းချောတစ်ခုပေါ် ဦးမော့ တက်သွား၏။ ပြီးတော့ ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီကို ဦးတည်နေမှန်း မသိ။

“သော ..”

“ဘာလဲ ..”

ဆိုင်ကယ်လ်က တအားပြေးနေတော့ စကား အော်ပြောနေရတာ အလုပ်ရှုပ်လျက် .. ကျောကုန်းကြီးကို ထုရိုက်ပစ်ချင်တာလည်း လက် က မအား ..။

လွတ်လိုက်ဖို့ နေနေသာသာ သူ ပြောသည့်အတိုင်း ကျောနဲ့ မို ရင်ဘတ်လေး တစ်သားတည်းလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ဖက်တွယ် ဆုပ်ကိုင်ထား ခဲ့သည့် လက်တို့က အံ့သေမတတ်ပင် ..။

သူမ ဆိုင်ကယ်လ် မစီးတတ်သလို ဟိုနားဒီနားသွားတဲ့ ဆိုင် ကယ်လ် ကယ်ရီတွေတောင် မစီးခဲ့ဖူးပေ ..။

တို့ပြင် သူ့ဆိုင်ကယ်လ်က နည်းနည်းနောနော အမြင့်ကြီးမဟုတ် .. တက်ထိုင်လိုက်တည်းက လူက အမြင့်ကြီး လွင့်တက်သွားသလို မျိုး ..။

နောက်မှာ မို အဖြစ်ဆိုးနေတာကို သော ရယ်ချင်နေမိသည်။ ကိုယ့်ကျောပြင်မှာ ပါးလေး ဖိကပ်ထားတာအထိ သူ သိနေ၏။

သူမပုံစံ ဒီလောက်လည်း မတုံးပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုင်ကယ်လ် ကျမှ အသည်းအသန် ကြောက်ရတာလဲ ..။

တမင်တကာ အရွဲ့တိုက်လာခဲ့ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို .. ကျေနပ်နေမိသလိုလို ..။ ဒါဆို မို ပြောသလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖက်ထားတာကို သူ အရသာတွေ့နေတာလား ..။

“အဟွန်း ..”

“ရှင်က ဘာရယ်နေတာလဲ .. ကျောကုန်းကြီးကို ကိုက်ပစ်လိုက် လို့ ရတယ် သိလား .. မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့ ..။ တောက်!...”

“လုပ်လေ .. ဒီဂျာကင်ကို ပေါက်သွားအောင် မင်း ကိုက်နိုင်ရင် မင်းရဲ့သွားတွေကို ကမ္ဘာအိုင်မာဆုံး သွားနဲ့ သတ္တဝါအဖြစ် အင်တာ နက်ပေါ် တင်ပေးမယ် ..”

“ရှင်!... တောက် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

သော လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျော်နေတာ ထားဆိုတာတောင် ပြန်မေးရမလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် မဲ့ပြုံးတွေ သွောင်ရယ်ခြင်းတွေမှလွဲ၍ ပေါ့ပါး ကြည်နူးစွာ ရယ်မောခြင်းဆိုတာ ချစ်ခဲ့ဖူးဘူး ထင်သည်။

ဒါဆို .. သူ အခု ပေါ့ပါး ကြည်နူးနေခဲ့တာလား ..။

၃၂၀

အို

ပူးကပ် ဖက်တွယ်ထားခဲ့သော နူးညံ့နွေးထွေးခြင်းကို ကျောပြင်
ကနေ ခံစားမိနေတာလား...။ ရင်ဘတ်ထဲကလား...။ ထို့ပြင် ...

သူမကို တင်ဆောင်၍ ပြေးလွှားနေသော ဤလမ်းခရီးကို ပြီးဆုံး
စေချင်သည်လား မဆုံးစေချင်ဘူးလား...။

အမှတ်တမဲ့ ဆုပ်ဖမ်းမိလိုက်သော သာယာပျော်ရွှင်ခြင်းကို သူ
အမိအရ လိုချင်မိပြီ ထင်သည်။

အရွဲ့တိုက်၍ ပြေးလွှားနေခဲ့သည့် ဆိုင်ကယ်လ်သည် တံမင်တကာ
သိမ်းပိုက်လိုခြင်းတို့ဖြင့် ...။

သူ လိုချင်မိသည် ...။ သူမနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ...။

BURMESE
CLASSIC

ပရိသတ်အတွက်
ထာဝရ

အို